XXV. évfolyam, 41. szám · Ára: 1,80 Ft · 1969. október 9.

Ludas Matyi

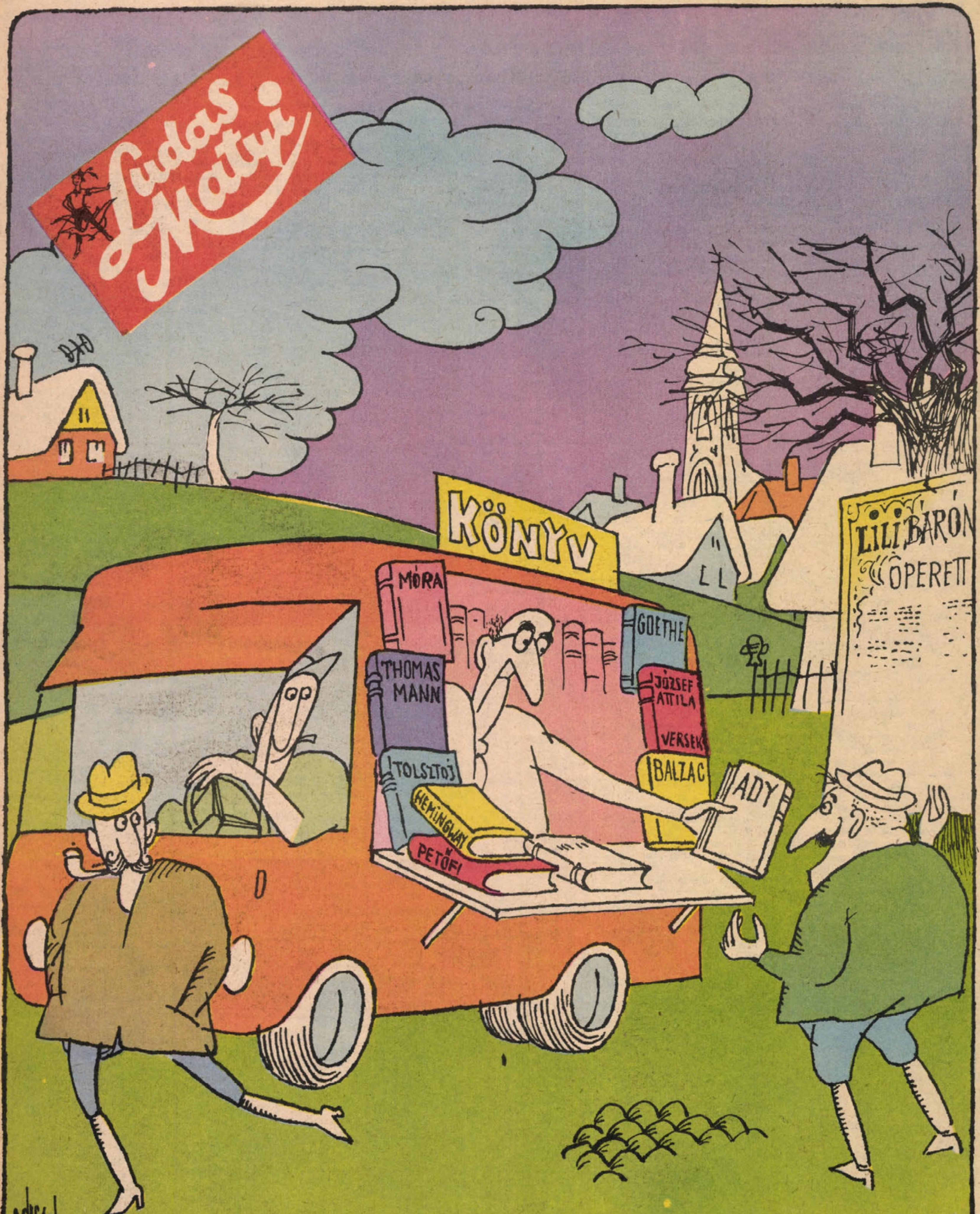
KÖNYV
MÓRA
THOMAS MANN
TOLSZTOJ
HEMINGWAY
PETŐFI
GOETHE
JÓZSEF ATTILA VERSEK
BALZAC
ADY
LILI BÁRÓN
OPERETT

NEHÉZ A NÉPMŰVELÉS *— Tegnap láttam a Lili bárónőt…*
Nem kaphatnám meg könyv alakban?

Császár Tamás rajza

KEDVES LUDAS!

LUXUSHOTEL

Szegedre kellett utaznom. Arra gondoltam, hogy vége a Szabadtéri Játékoknak, vége a nagy nyári utazásoknak, nem lesz nehéz szobát szerezni valamelyik hotelben. Tévedtem. A gyors Budapestről 16 óra 34 perckor érkezett meg Szegedre, s én azonnal felkerestem az Idegenforgalmi Hivatalt.

Hiába: 16 óra 30-kor bezárt. Járókelők útbaigazítása alapján, alig egy óra leforgása alatt felkerestem valamennyi szállodát, és a válasz mindenütt egyforma volt:

— Sajnos, nincs szabad szobánk!

Végre rám mosolygott a szerencse. A Turista-szállóban közölték velem, hogy tudnak adni egy szobát, az „Építők Szálló”-ban, 120 forintért. Természetesen vállaltam a 120 forintot, nem akartam az állomáson éjszakázni. Előre kellett fizetni. Midőn a szállót keresve, már a messzi külvárosban jártam, elfogott a kétségbeesés, melyet a düh váltott fel, amikor a portán megtudtam, hogy egy munkásszálláson kaptam szobát, amelyben három egyszerű vaságy volt. A 120 forintért még szappant, törülközőt sem kaptam! A tisztesség azt kívánta volna, hogy előre közöljék velem, hogy nem szállodáról van szó, hanem munkásszállásról. Amikor a dühöm kissé alábbhagyott, pihenni tértem. Azaz tértem volna. Ha lehetett volna aludni abban az éjfélig tartó borzalmas lármában, amely a szállás földszintjéről hangzott fel a szobámba. Aludni nem tudván, elmélyülten szemlélgettem azt az absztrakt képet, amelyet a legutóbbi beázás rajzolt a falakra.

Az általános ébresztő hajnali ötkor engem is kiugrasztott luxuslakosztályom egyik ágyából. Voltaképpen örültem is a korai ébresztőnek, legalább sikerült mielőbb magam mögött hagyni ezt a helyet az összes kellemetlen emlékeivel együtt.

Gyarmati Sándor

ÉPPEN CSAK KÖNYVET NEM CSERÉLNEK?

Szombaton vettem meg az Állami Könyvterjesztő Vállalat, 29. sz. Közgazdasági és Jogi Könyvesboltjában az angol nyelvű „Külkereskedelmi nyelvkönyv”-et. Sajnos, ugyanaznap a feleségem is megvette. Amikor a rákövetkező munkanapon, hétfőn visszavittem az üzletbe, hogy valami más könyvre becseréljem, közölték velem: a most megjelent legújabb ÜZLETSZABÁLYZAT értelmében könyvet nem cserélhetnek!

Nem akartam hinni szememnek, amikor a csodálatos műgonddal készült ÜZLETSZABÁLYZAT-nak ezt a paragrafusát megmutatták. Indokolás nincs a SZABÁLYZATBAN, épp ezért arra kell gondolnom, hogy valamilyen higiéniai okból a tisztiorvos tiltotta be a könyvek cseréjét. Persze, ilyen alapon az antikváriumokat, sőt, a könyvtárakat is be kellene csukni. Az üzletekben egyébként csaknem mindennemű vásárolt áru cserélhető — csak pont a könyv nem?

Igazán nagyon szeretném megtudni ennek az Európában, de azt hiszem, a világon is egyedülállóan „korszerű” intézkedésnek az okát!

Szepessy Sándor
Budapest II., Gábor Áron u. 4.

PAPLAN-PANASZ

Danulon-, illetve orlonpaplant keresek hetek óta a város minden kerületében. Szám szerint negyvenhárom Röltex-üzletben jártam, mindenütt azt mondták: „Csak vattapaplanokat kaptunk, nem gyártanak műanyag paplant.”

Felhívtam a Röltex áruforgalmi vezetőjét, aki udvariasan közölte, hogy a Lőrinci Vattagyár újabban nem készít műanyag paplanokat. Kérdeztem, miért, azt válaszolta: nem tudja.

Felhívtam a Lőrinci Vattagyár értékesítési részlegét a 271—063-as telefonszámon. Egy férfihang vette fel a kagylót, beszélgetésünk így zajlott le:

Én: Mikor kezdik el gyártani a műanyag paplant?

Ő: Semmikor.

Én: Nincs műanyag?

Ő: Semmi köze hozzá.

Én: Pedig olyan jó az a szaténkarton huzat, illetve borító!

Ő: Azt vegye, ami van.

Én: Kivel beszélek?

Mire Ő lecsapja a kagylót.

Sajnos, arra nincs lehetőség, hogy megtudjam, kivel beszéltem. Azt azonban szeretném megtudni: miért nem készül műanyag paplan? S ha már csak vattapaplan készül, miért nem szaténkarton borítóval (a vásárlók kívánsága szerint), ami összehasonlíthatatlanul jobb, mint a brokát-borító, mert nem csúszik ki a huzatból, hanem hozzátapad. És mutatósabb, ízlésesebb a mintája is!

Bálint Lajosné
Bp. IX., Mester u. 33—35.

POHÁRÜZLET VAGY ESZPRESSZÓ?

A napokban betértem a VIII. kerületi Baross utcai „Tisza” eszpresszóba. Rendeltem egy duplát. Megittam a kávét. Amikor fizetésre került a sor, elegáns mozdulattal elővettem a pénztárcámat, s mint született kétbalkezes, levertem a poharat az asztalról. Azonnal jeleztem, hogy az árát szándékozom kifizetni.

— A pohár ára hét forint — jelentette ki könnyedén a kisasszony.

— Egy ilyen kávéspohárnak jóval kisebb az ára. Ha kell, erre meg is esküszöm — emeltem az égre a tekintetem.

— Ha kívánja a vendég, megmutatom a központtól kapott listánkat, melyen olvasható a pontos árjegyzék.

— Nem vagyok hajlandó kifizetni a szerintem indokolatlanul magas hét forintot, ellenben hozok önöknek egy vadonatúj duplás poharat.

Igazoltam a személyazonosságomat, majd elmentem egy szaküzletbe és 4, azaz négy forintért vásároltam egy kávéspoharat, melyet azonnal elvittem a Tisza eszpresszóba.

Kérdésem csupán az: milyen címen akar a vendéglátóipar egy poháron három forint haszonhoz jutni? Tortával, kávéval kereskednek-e, vagy pohárral?...

(g-os)

TÖMBÖSITVE VAGYUNK

Egyedül álló négyemeletes lakóházunkat a III. ker. IKV minden előzetes bejelentés és intézkedés nélkül az alantiak szerint „tömbösitette”:

1. A szemétlehordás a lakók feladata. (A kötelező emeletenkénti ledobót elfelejtették megcsinálni.).

2. A kapukulcsokat szintén elfelejtették megrendelni.

3. A kapunyitást záróra után a szomszéd tömbben rendszeresitett ügyelet végzi (mert a rendeletben előírt felcsengető berendezést szintén elfelejtették). Igy a ház lakói még veszély esetén sem hagyhatják el a házat, csak ha az épület északi oldalablakából csúzlival átlőnek az ügyeletes ablakára (ezt az egyezményes kopogtatást még meg kell pontosan beszélni az ügyeletessel, továbbá minden lakásból egy főnek meg kell tanulni csúzlival célozni), hogy legyen szíves kaput nyitni, mert például valakinek sürgősen orvosra van szüksége.

Bp. III., Kecske u. 26.
számú ház lakói

DRÁGA A GÖNGYÖLEG

Háztáji baromfiállományom részére rendszeresen vásárolok Futor elnevezésű szénsavas takarmánymeszet. Ezt a tápszert a múlt évben még kilogrammonként 60 fillérért árusították. Az idén kimérve már nem lehet kapni, csak műanyag-csomagolásban. Voltaképpen örülnénk ennek a praktikus göngyölegnek, ha nem drágítaná meg mérhetetlenül az árut. Az ötkilós csomag ára 8 forint 20 fillér, a kétkilósé 4 forint 60 fillér. Így kilogrammonként 1,64 illetve 2,30 Ft-ba kerül a tápszer. Nem egészséges dolog az, ha a göngyöleg miatt majd három-négyszeresére emelkedik valaminek az ára!

Zsilka Pál
Nagykőrös

KÉT MEGJEGYZÉS

①

Ülök a Hauer-cukrászdának visszakeresztelt, volt Erkel-cukrászdában, és elmélyülten tanulmányozom az árlapot. Roppant olvasmányos mű, nem csak azt közli, hogy mit kóstál egy adag somlói galuska, hanem a csaknem 80 éves cukrászda rövid történetét is elmeséli. Az ismertető utolsó mondatából azt is megtudom, hogy 1956 óta a VIII. kerületi Vendéglátó Vállalat üzemelteti a cukrászdát — *„régi hírnevéhez méltóan.”*

Szemem a szemközti falra téved, ahol a barna tapétán rikító, narancsszínű kartonlapokkal takartak el valamit...

Aztán a székeket veszem szemügyre. A támlájuk eredetileg öt pálcikából állana, de nagyon sok támlában már csak négy pálca van, vagy három, az sem ritkaság, hogy csak kettő. A többi kihullott, kitöredezett. A pótlásáról nem gondoskodtak. Olyan szék is akad, amelynek csupán ülőkéje van, s csak az öt lyuk — a pálcikák helye — emlékeztet arra, hogy valaha támlája is volt...

Vajon ez is méltó a régi hírnévhez?

②

Keleti pályaudvar, reggel nyolc óra. Az egyik büféspultnál veszek egy szalámis zsemlét, beleharapok...

— Asszonyom — mondom szemrehányóan a büfésnőnek —, igazán figyelmeztethetett volna, hogy tegnapelőtti a szendvics!

— Tessék elhinni, most kaptam az árut, nincs egy fél órája. Kétszáz szendvicsem van, mind ilyen száraz, pedig most még csak reggel van, képzelje, milyen lesz estig! És ez nemcsak a mai napon van így! Mondtam a vezető kartársnak, hogy én szégyellek ilyen árut adni a vevőimnek, de ő kioktatott, hogy engem nem azért alkalmaztak, hogy restelkedjem, hanem, hogy mindent eladjak...

Az Utasellátónál, úgy látszik, ez a mottó: *„Nincsenek régi szendvicsek, csak háklis utasok vannak. Egy rendes utas örül, hogy ilyet is kap!”*

(r)

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Fürdőlevél Jászapátiból” című cikkükkel kapcsolatosan megállapítottam, hogy a cikkíró által megemlített hiányosságok valóban léteznek. A fürdőt és a campinget a községi tanács vb üzemelteti, a vendéglátóipari és kereskedelmi egységeket pedig a szövetkezet. A községi tanács vb és a szövetkezet vezetői egyetértenek abban, hogy a jövőben összehangoltabb együttműködésre van szükség, az ellátást pedig — szükség esetén más forgalmazók bevonásával is — javítani kell.

A Jászberényi Járási Tanács VB és kereskedelmi szakigazgatási szerve — most már a szövetkezet feletti felügyeleti jogkörükből adódóan is — biztosítani fogja a megfelelő koordinációt és az ellátási problémák felszámolását.

Fodor Mihály
a Szolnok megyei Tanács VB elnöke

TELEKKIHASZNÁLÁS

Endrődi István rajza

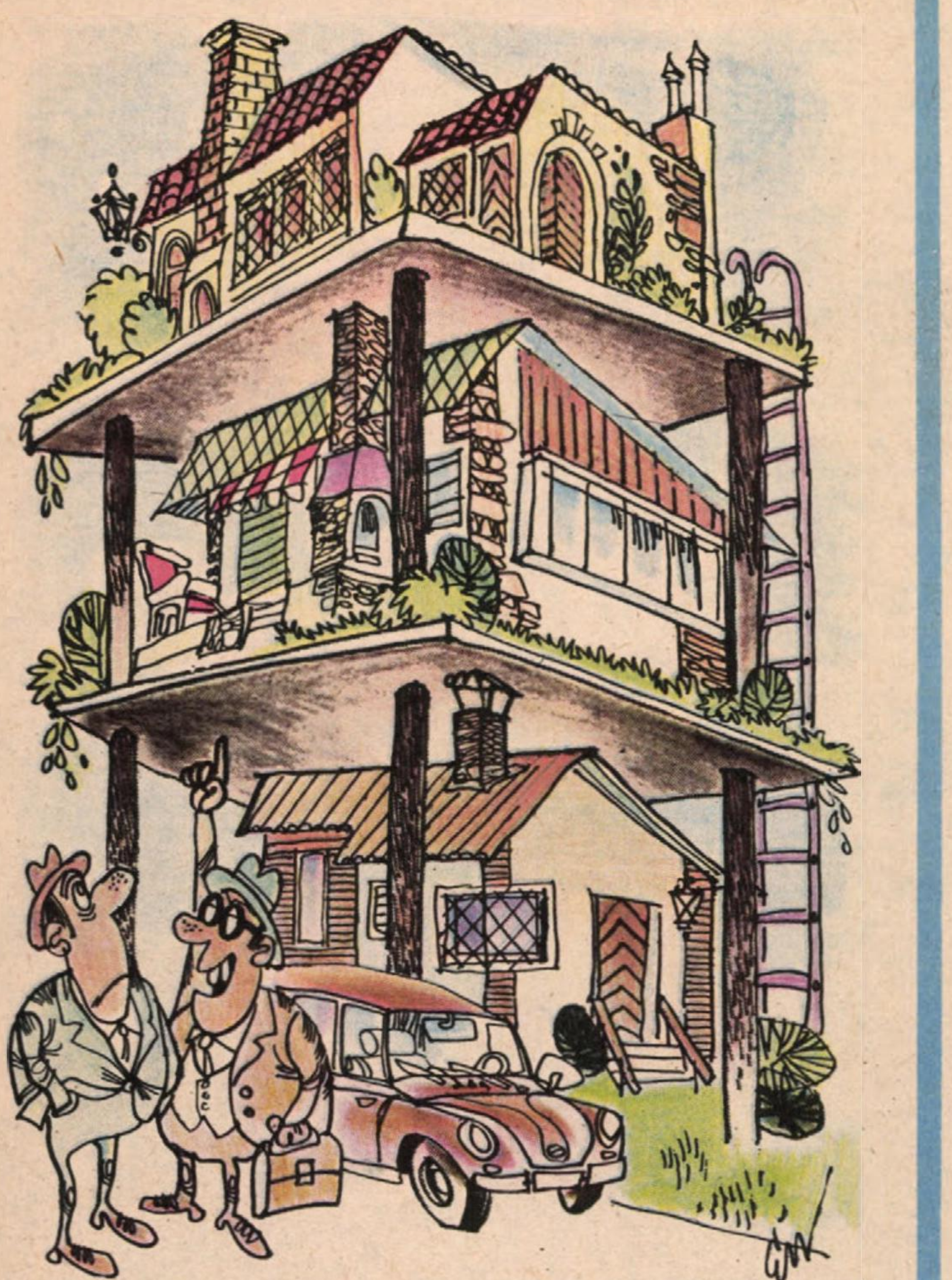

– Én a legfelső családi házban lakom...

ÜNNEPÉLYES PILLANAT

Császár Tamás rajza

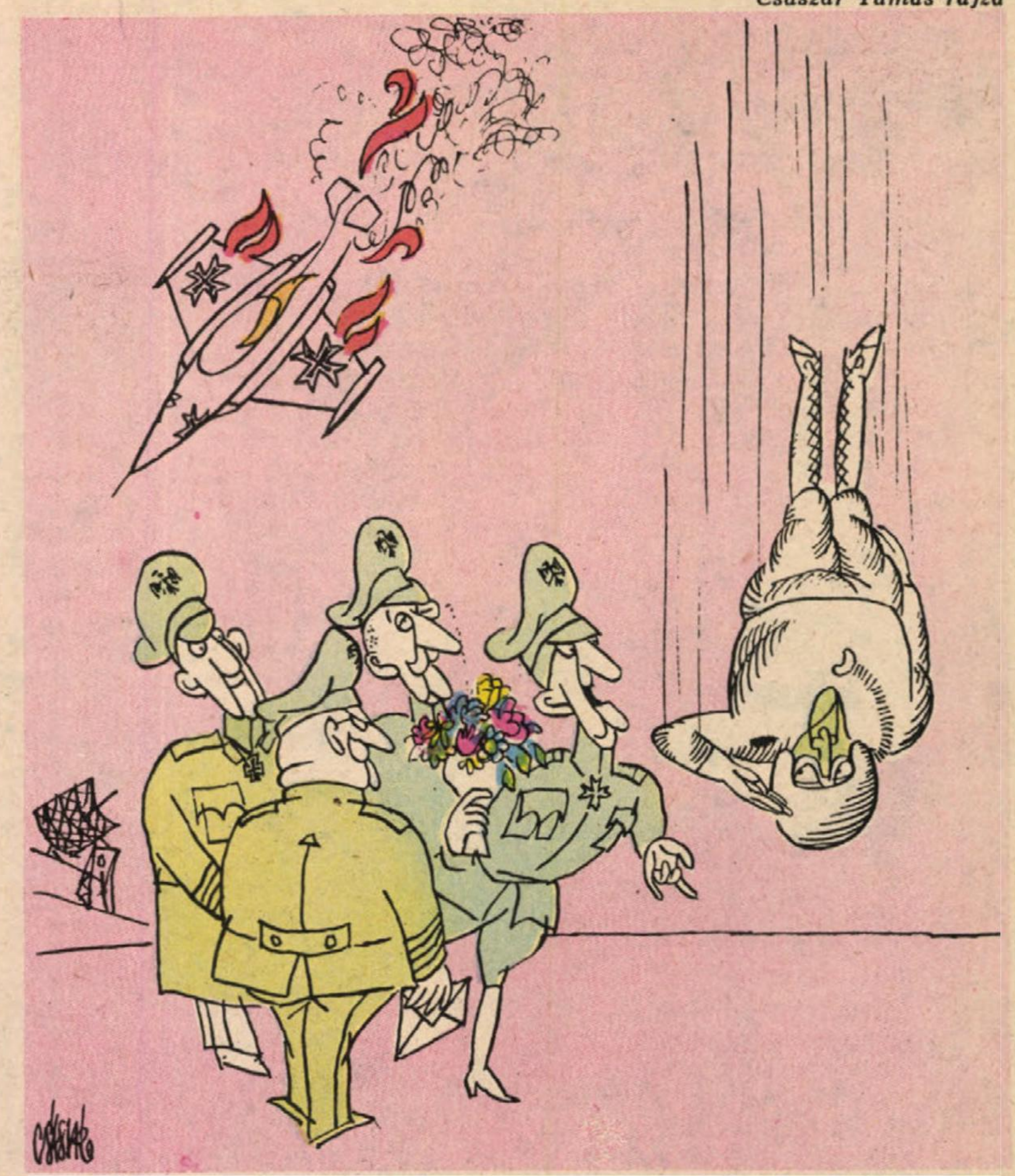

– Gratulálunk! Maga az a szerencsés ember, aki századiknak zuhant le a Starfighter típusú repülőgéppel.

VILÁGCSÚCS

Sok hazánkfia méltán bosszankodik azért, hogy nálunk ritkán születnek világraszóló rekordok. Alig értünk el valamit a telefonfülkében fél lábon csókolódzás nemzetközi mezőnyében. Itt a rekordot egy amerikai pár tartja 36 órával, nálunk pedig már 10—15 perccel is az élcsoportba kerülhet valaki. Nem jegyeznek egyetlen magyart sem a pipaszívás vagy a sörivás nemzetközi ranglistáján. Nem nálunk áll a világ legmagasabb épülete, nem itt él a legöregebb ember.

A minap olvastam, hogy az NSZK-ban újabb rekord született. Egy hétemeletes irodaházat nem egészen három nap alatt építettek fel. Ekkor jutott eszembe egy túlszárnyalhatatlan magyar rekord, melyet még nem hoztak nyilvánosságra.

A 3456-os Építőipari Vállalat 3 esztendő alatt épített fel egy félemeletes házat. Az induláskor még nem is sejtették, hogy teljesítményükkel esélyük lehet a csúcs megdöntésére. De amikor a két kivezényelt ipari tanuló már egy fél éve ásta az alapokat, egy ügyes építésvezető észrevette a nagy lehetőséget. Ettől kezdve már tudatosan törtek a rekordra. Az egyik ipari tanulót visszarendelték, így sikerült elérni, hogy az épület alapjainak kiásása 297 napba került. Ez a részeredmény már sejtette, hogy rekord van születőben. Ekkor a gödör mellé felépítettek két felvonulási épületet, melyben a sajtó képviselőit és az adminisztrációt helyezték el. Munkaerőhiányra hivatkozva, az építőanyag helyszínre szállítását, egy óvoda kiscsoportosaira bízták, akik csökkentett munkaidőben, naponta tíz percig hordták a féltéglákat, mivel egész téglákat a szakszervezet nem engedélyezett. A féltéglákat a vállalat nyugdíjasai ragasztották össze, majd a kivezényelt kőművesbrigád két hétig leste az eget, hogy az eső oltsa be a gödörbe készített meszet. Szerencsétlenségükre a harmadik héten kiadós zivatart kaptak és ezzel értékes heteket vesztettek.

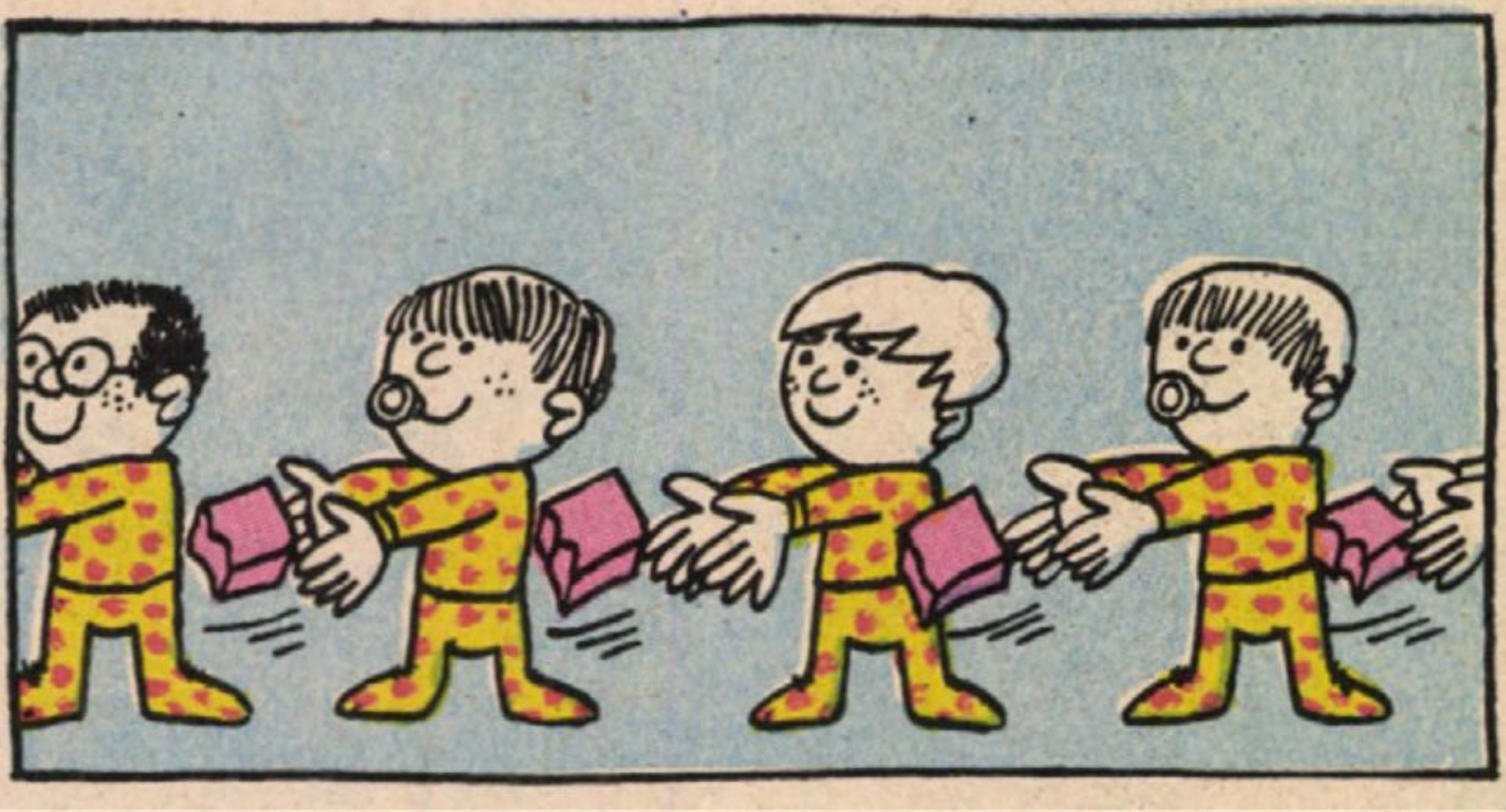

A nagyszerű csúcskísérlettel többször foglalkozott a sajtó és a vállalkozásról „Luca háza" címmel megemlékezett a Tv-Hiradó is. A siker az építőknek ólomszárnyakat adott. Sajnos, voltak, akik nem lelkesedtek a készülő rekordért. Ezek között a leghangosabb az a három család volt, mely másfél éve várta, hogy beköltözhessen. E családok tagjai attól sem riadtak vissza, hogy az éj leple alatt a helyszínre siessenek és rakják a falat. Sportszerűtlen magatartásuk nagyban veszélyeztette a sikert. Éppen félidő volt, amikor készen álltak a falak és a brigád, egy napfényes október eleji napon, kivette évi rendes fagyszabadságát.

Újabb izgalmas küzdelem kezdődött. A leendő lakók között volt egy szakember, aki felrakta a tetőt, és amikor kora tavaszszal — május végén — az Építőipari Vállalat felvonult, már csak a szerelőkben és vakolókban bízhatott. Nem akarok senkit külön kiemelni, de nekik oroszlánrészük van a sikerben. Teljes fegyvertárukat bedobták. Először bevakoltak, majd jöttek a villanyszerelők. Aztán jöttek a festők, majd a gázcsöveket vésték a falba, de ezeket a cseleket nem részletezem, a sportszerető közönség sokszor tapsolt már nekik.

Így történt, hogy a harmadik év utolsó napján, elkészült az épület.

Az eredményt természetesen jelentettem a Nemzetközi Rekord Bizottságnak és kértem, hogy világcsúcsként hitelesítsék. Válaszukban közölték, hogy ezt a csúcsot egy a középkorban épült, hasonló nagyságú németalföldi céhszékház tartja, amely ma is áll és múzeum létesült benne. Ez az épület négy évig készült, igaz, hogy közben az építők három évig a keresztesháborúban hadakoztak. Azonnal elküldtem egy táviratot a döntő érvvel:

„Kérem beszámítani, hogy a mi házunkból a lakókat két hónap után ki kellett költöztetni, mert az alap lesüllyedt és a falak nagy része leomlott."

„Világcsúcs! Gratulálunk!" — érkezett postafordultával a válasz.

Örvendezzünk hazámfiai!

Ősz Ferenc

ITT A GOLYÓCITROM

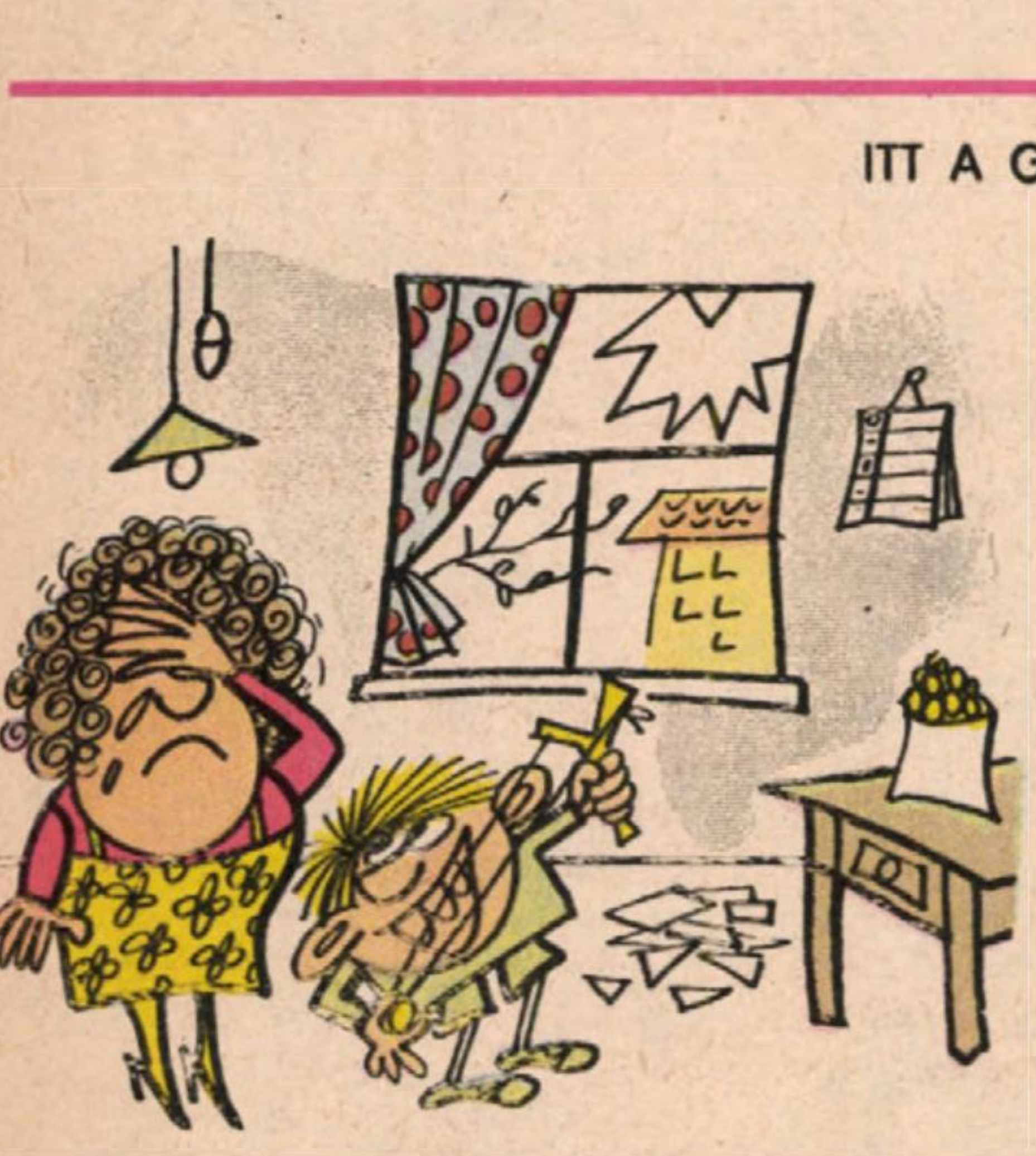

– Nem tudom, mi bajod ezzel a citrommal, anyu. Csúzliba például príma.

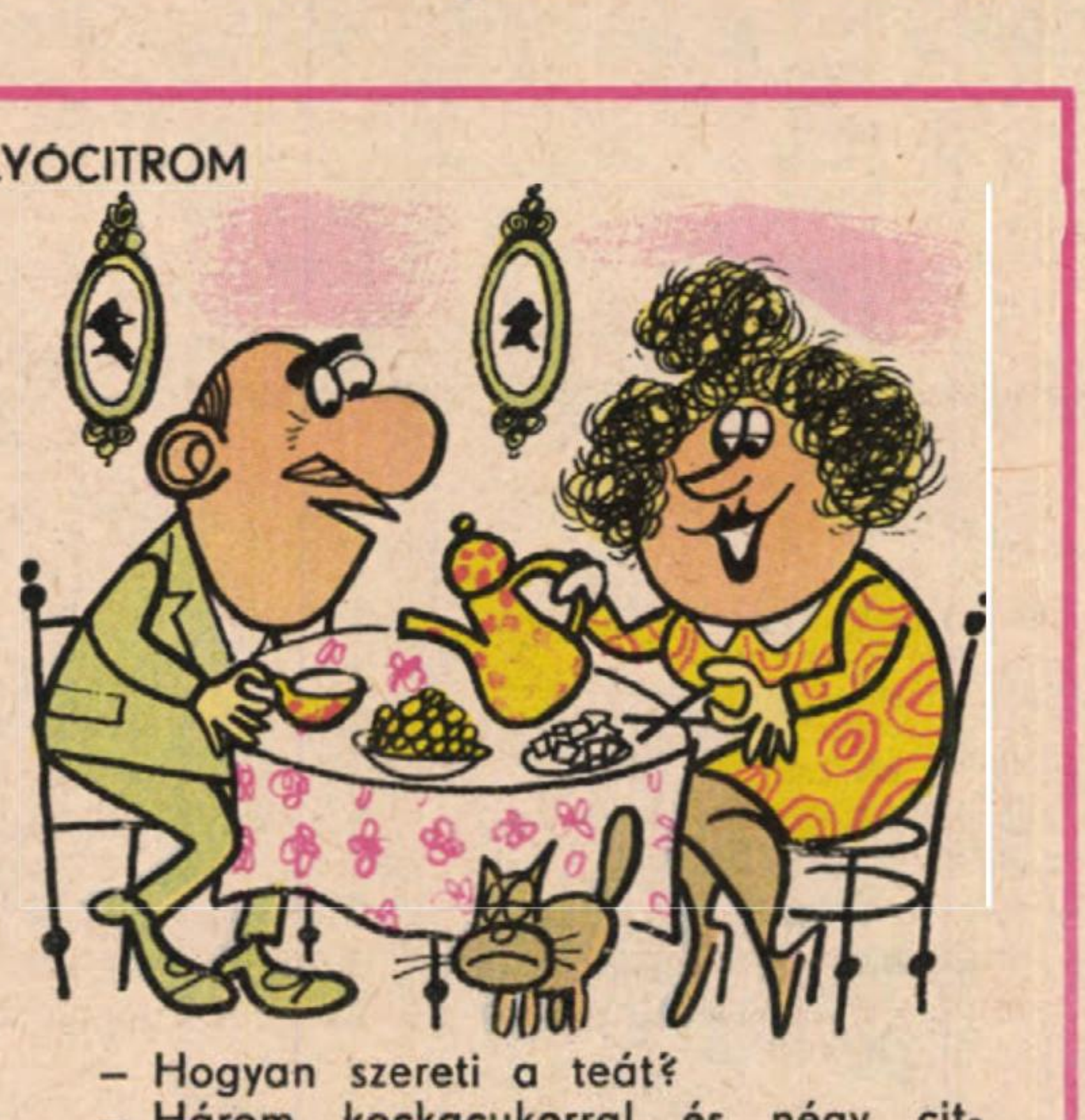

– Hogyan szereti a teát?
– Három kockacukorral és négy citrommal...

JÓ MODORÚ ÉLETMENTŐ

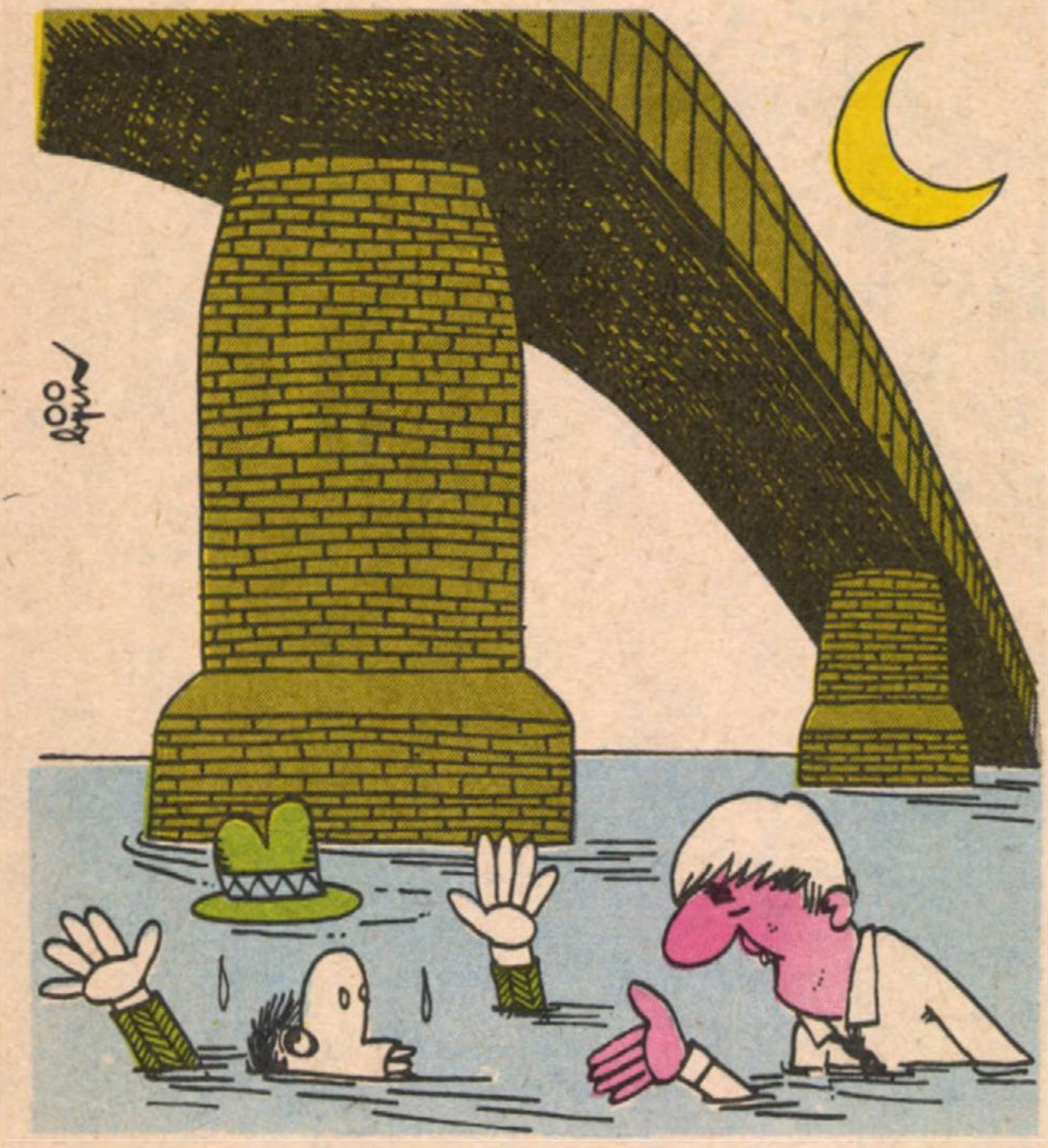

– Először is engedje meg, hogy bemutatkozzam...

MILLIOMOS TEESZ

Hegedűs István rajza

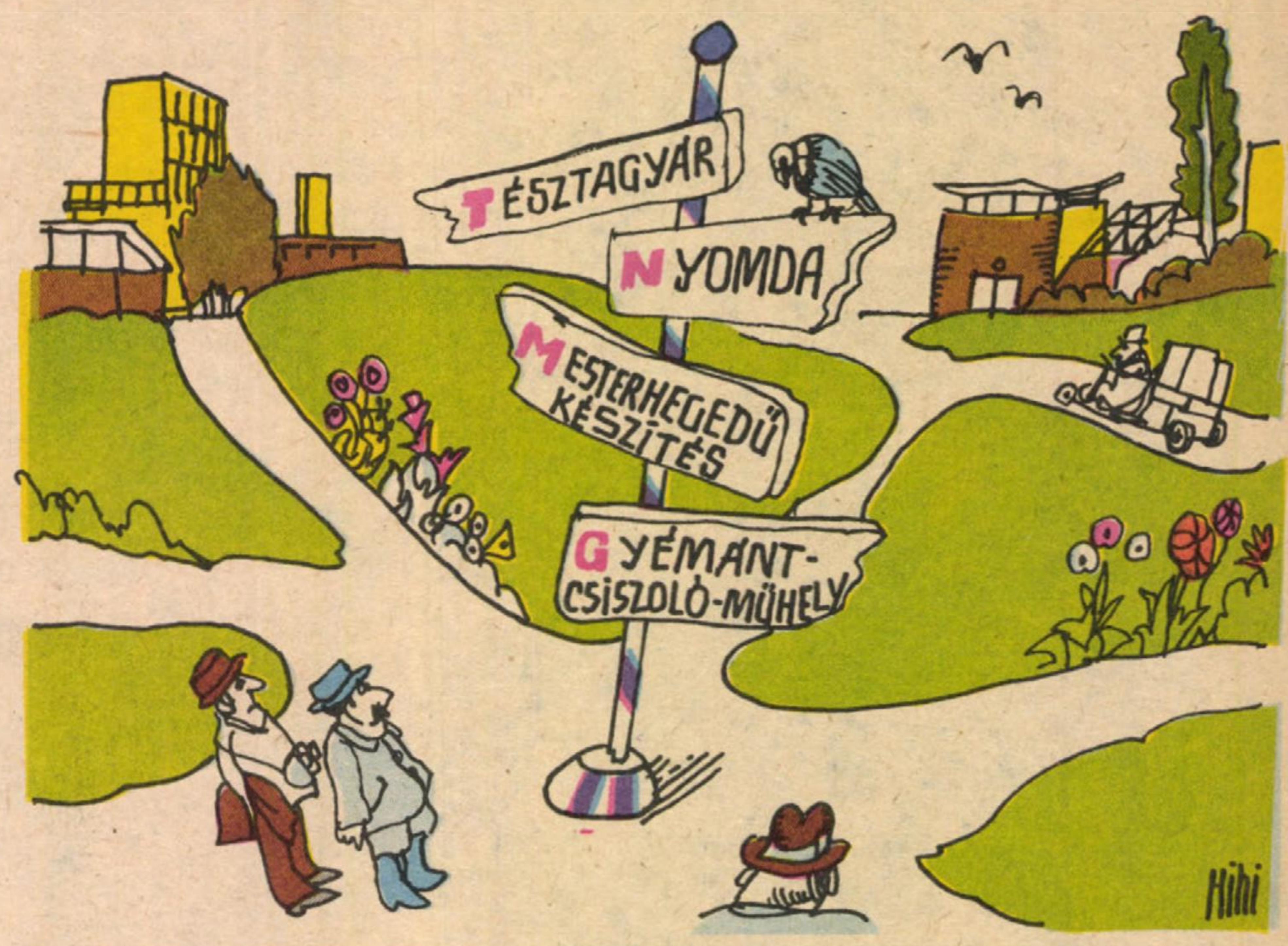

A BŰVÖS SZÁM

Maestro Goldi ismét fellépett a zsúfolásig megtelt vállalati kultúrterem dobogójára.

— Hölgyeim és uraim! — kezdte mély basszusán — a most következő második produkciómhoz szinte emberfeletti koncentrálásra van szükségem. És a médiumnak is, akit a jelenlevők közül kiválasztok. Csendet kérek tehát önöktől és figyelmet!

Kérésére tízen álltak fel, nők és férfiak, hogy médiumként együttműködjenek Maestro Goldival, a nagy bűvésszel, a szuggerálás és a gondolatátvitel kiváló mesterével.

Az első produkciójánál már felmorajlott a nagyérdemű közönség. Akkor is kijelöltek egy médiumot és mialatt a Maestro, két néző ellenőrzése mellett, egy távoleső helyiségben tartózkodott, bent a teremben, a nézők egymásközt megbeszélték, hogy milyen feladatot rónak a bűvészre, amikor majd a dobogóra visszatér. Erre hamarosan sor került. Maestro Goldi a médium mögé állt, a vállára tette a jobb kezét, majd így szólt:

— Arra koncentrál, hogy mit kell tennem. Erősen koncentrál...

A médium bizonyára nagyszerűen koncentrált, mert a Maestro azonnal transzba esett és diktálta a médiumnak:

— A jobb oldal ötödik sorának, második székén helyet foglaló férfinak, jobb belső zsebéből kiemeli az irattárcáját. Az abban levő pénzből kiválaszt egy tízforintost és átadja a nyolcadik sor hetedik székén ülő hölgynek.

Vastaps.

Előzőleg valóban ezt a feladatot beszélték meg a teremben. Nem csoda tehát, ha a most soron következő második produkciót óriási érdeklődés kísérte: Maestro Goldi bejelentette, hogy a gondolatátvitelt immár magasabb fokon, a médium *érintése nélkül* hajtja végre, ami tudomása szerint egyedülálló a világon. A produkció címe: A bűvös szám.

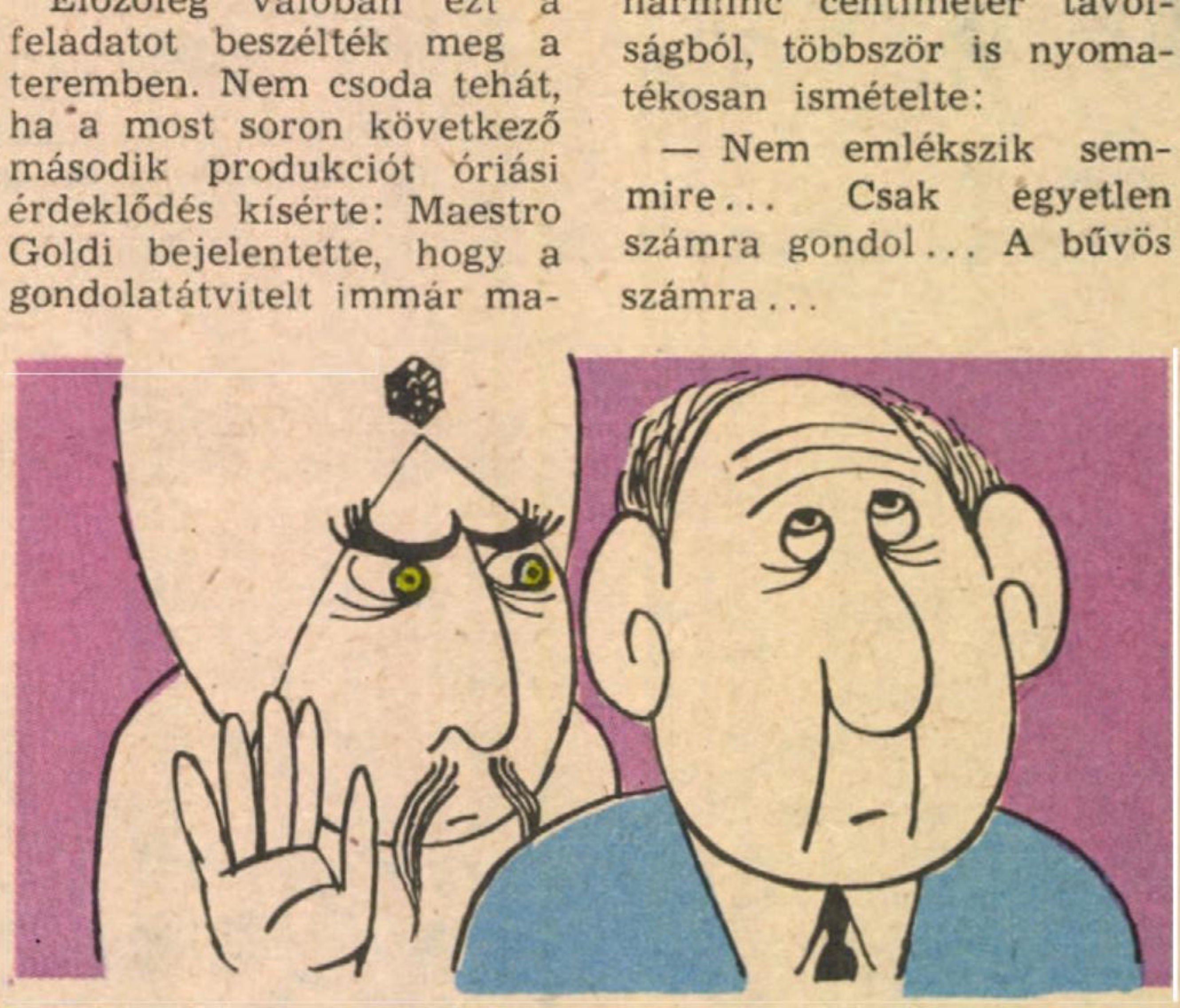

Az előbb jelentkezett tíz médium közül Maestro Goldi kiválasztott egyet, a háta mögé állt, és mintegy harminc centiméter távolságból, többször is nyomatékosan ismételte:

— Nem emlékszik semmire... Csak egyetlen számra gondol... A bűvös számra...

A teremben feszült csend. Maestro Goldi arcán látszik, hogy minden idegszálával koncentrál. Csak néhány pillanatig tart a feszültség. Maestro Goldi arcvonásai láthatóan megenyhülnek.

— A 31-es a bűvös szám! — töri meg a csendet Maestro Goldi halk, de határozott hangja. — Erre gondolt? — kérdezte a médiumtól.

Az egyetértő válaszra fölhangzott a taps.

— Már sok vállalatnál tartottam előadást — mondta később a Maestro, a kultúrotthon gondnokának —, a produkció valóban nehéz, jó médiumok kellenek a sikeréhez. De bevallom, Magyarországon könnyű dolgom van: bármerre járok is, Dorozsmán, Kecskeméten, Debrecenben vagy Budapesten, a vállalatoknál a médiumok mindenütt a 31-es számra gondolnak.

— Nálunk ez természetes. A számok gyakran változnak, a piacon, az éttermekben és az üzletekben is. Még a fizetések is változtak. Csak a mi bűvös számunk, ez a makacs 31-es nem változik sok-sok év óta. A vidéki kiküldetések napidíja...

Földes György

JUCIKA az épülő lakótelepen

Pusztai Pál rajza

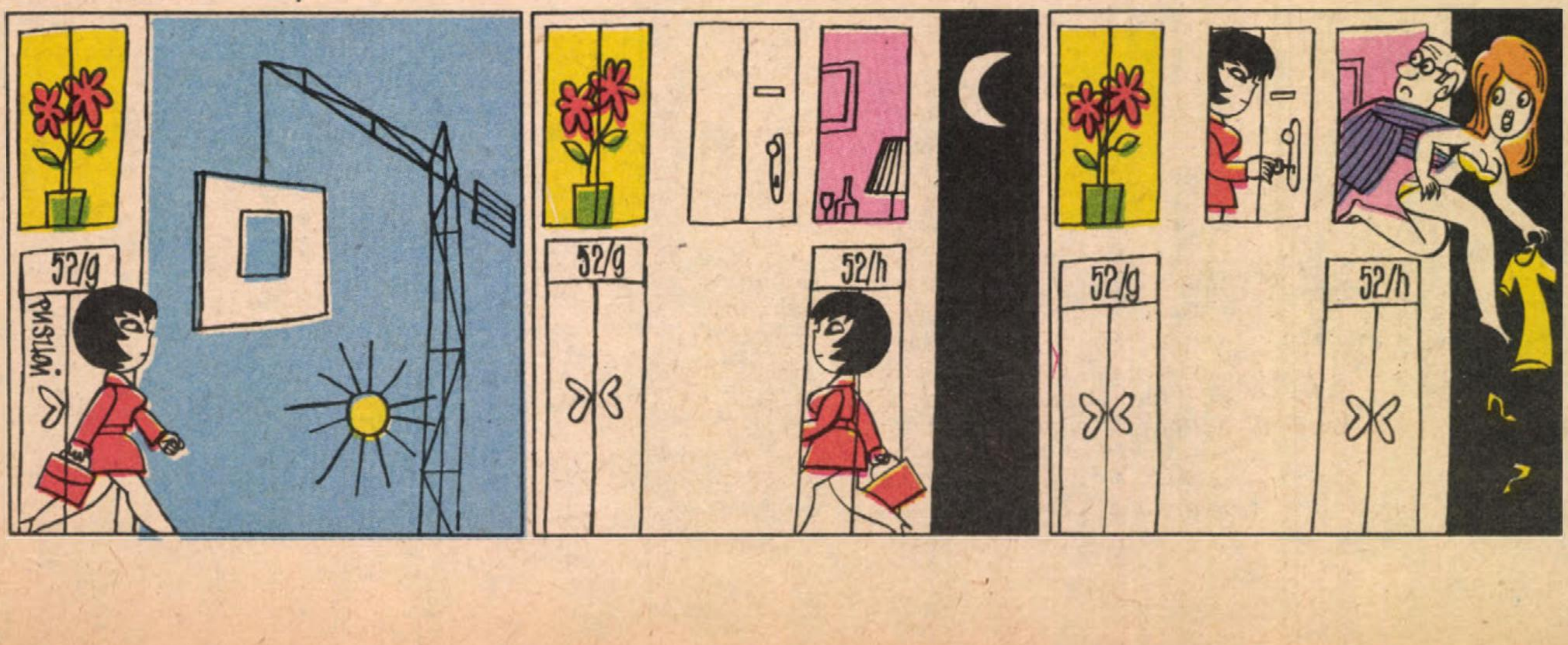

MEDITÁCIÓ

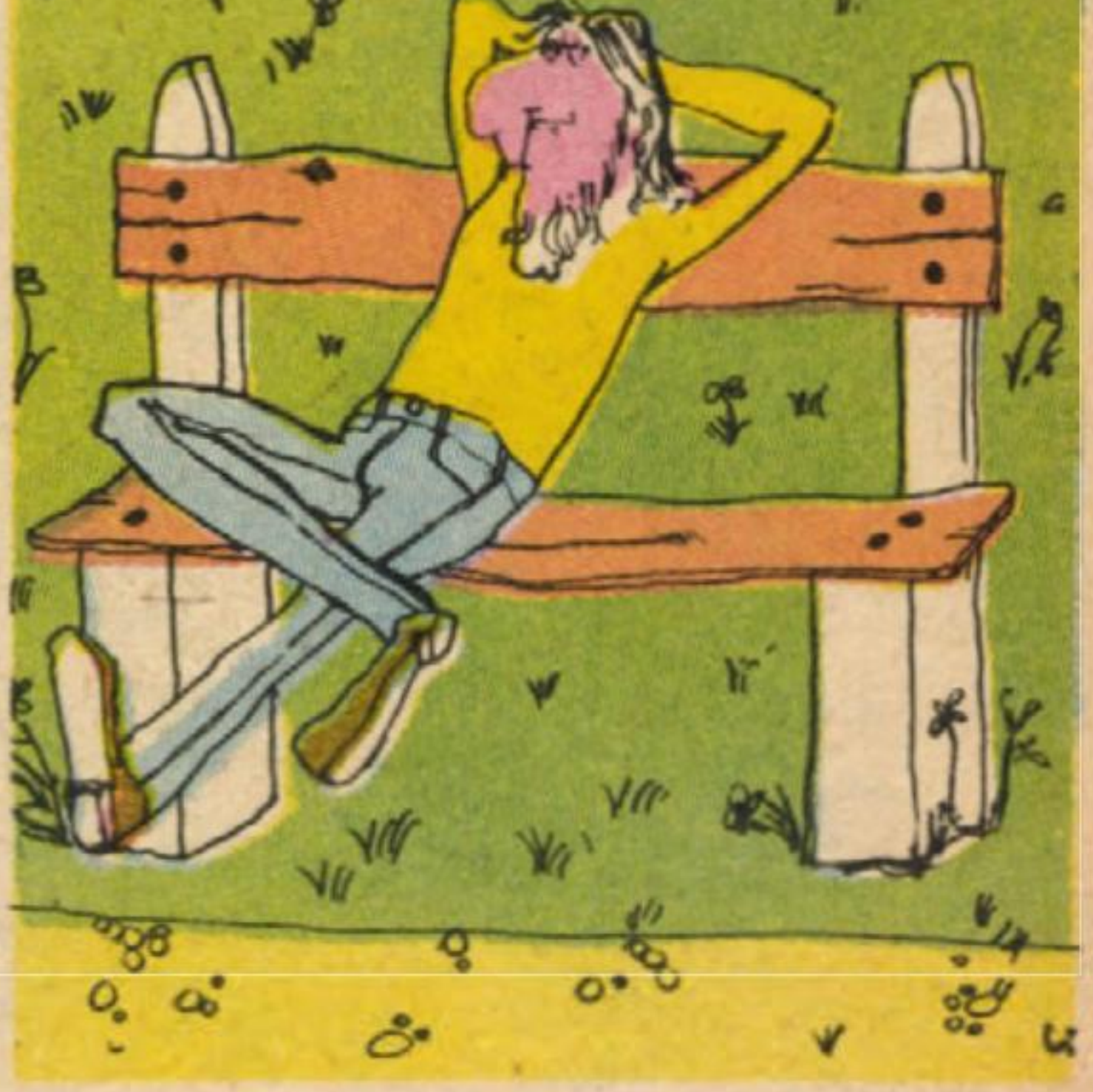

– Istenem, de boldog lehetnék, ha nem lennék ilyen életunt.

A PAPAGÁJ

Tót Gyula rajza

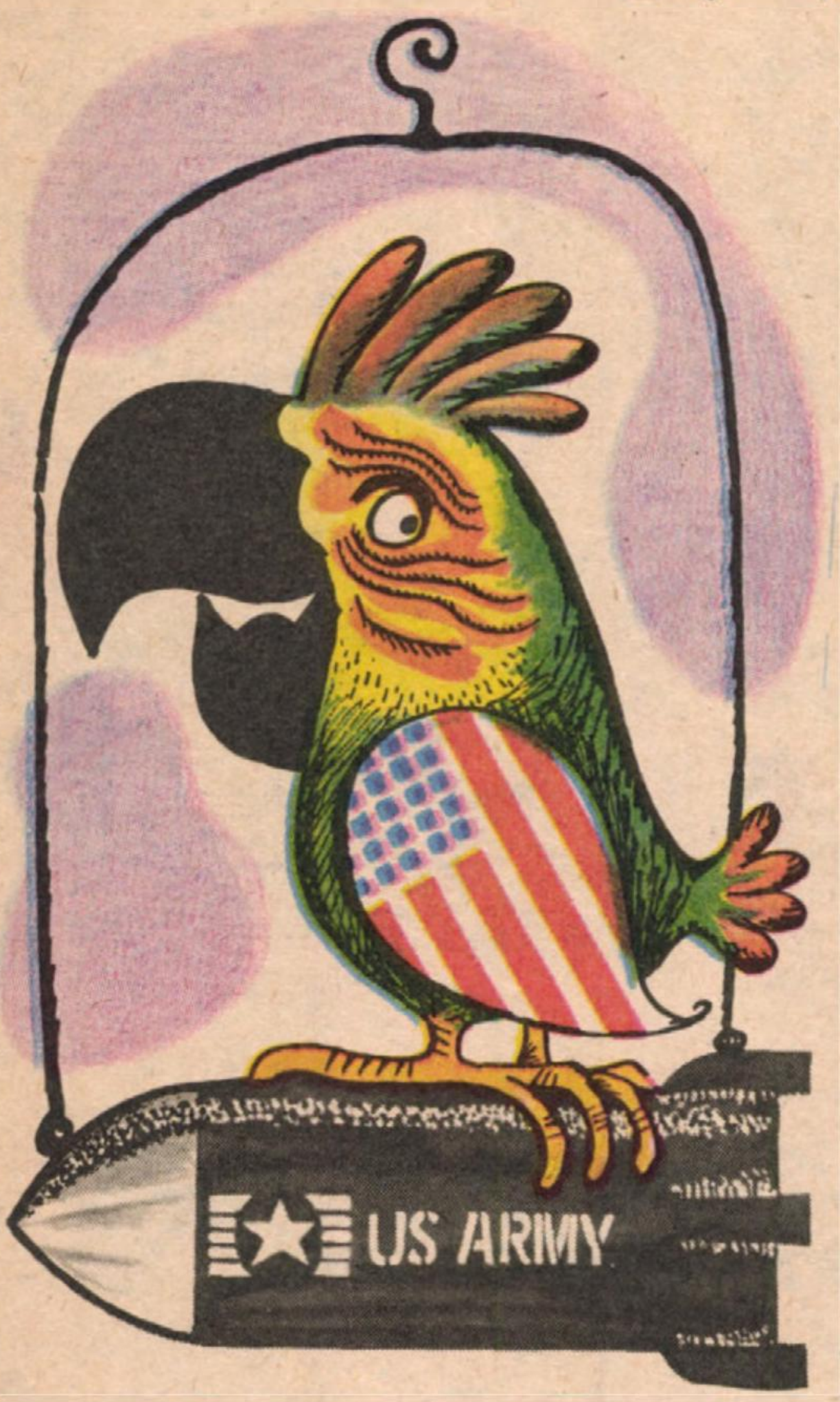

– Mi szívesen tárgyalunk a békéről, de csak az erőfölény helyzetéből ... Csak az erőfölény helyzetéből ... Csak az erőfölény helyzetéből ...

HAZUGSÁGVIZSGÁLÓ GÉP

Szűr-Szabó József rajza

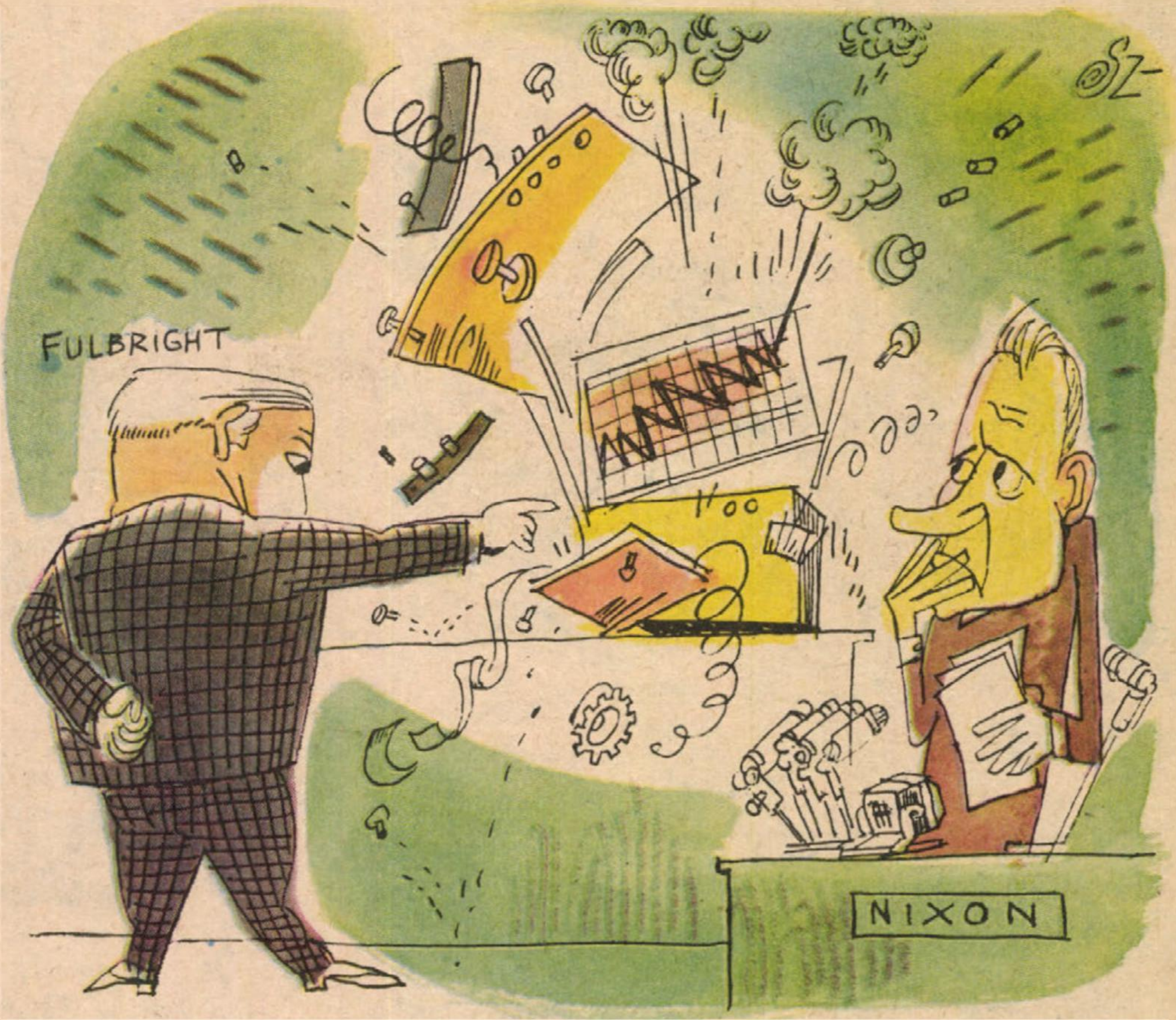

– Elnök úr, ismételje el még egyszer a programját! ...

ÚJ MAGYAR FILM

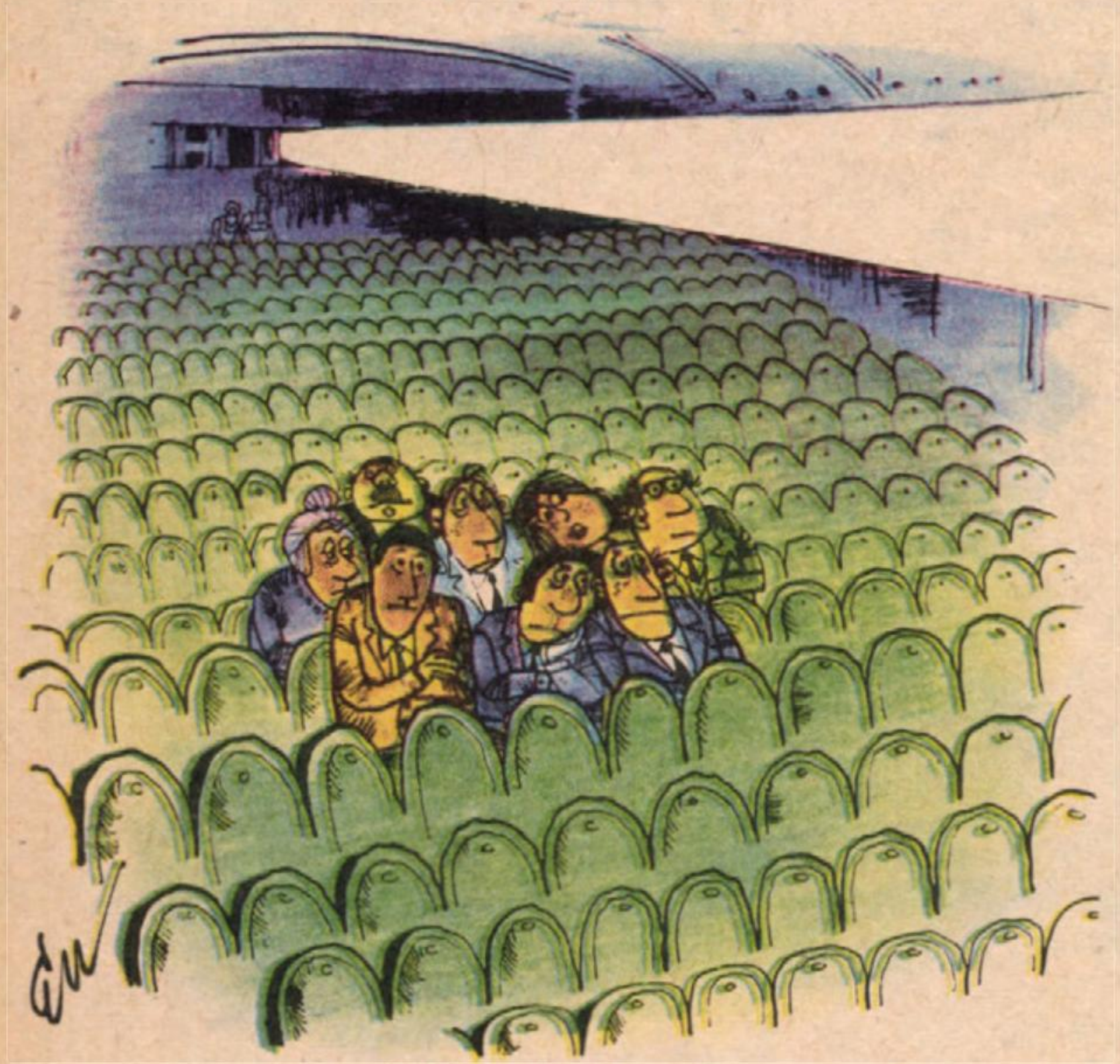

Sziget a szárazföldön

SZÉP KILÁTÁSOK

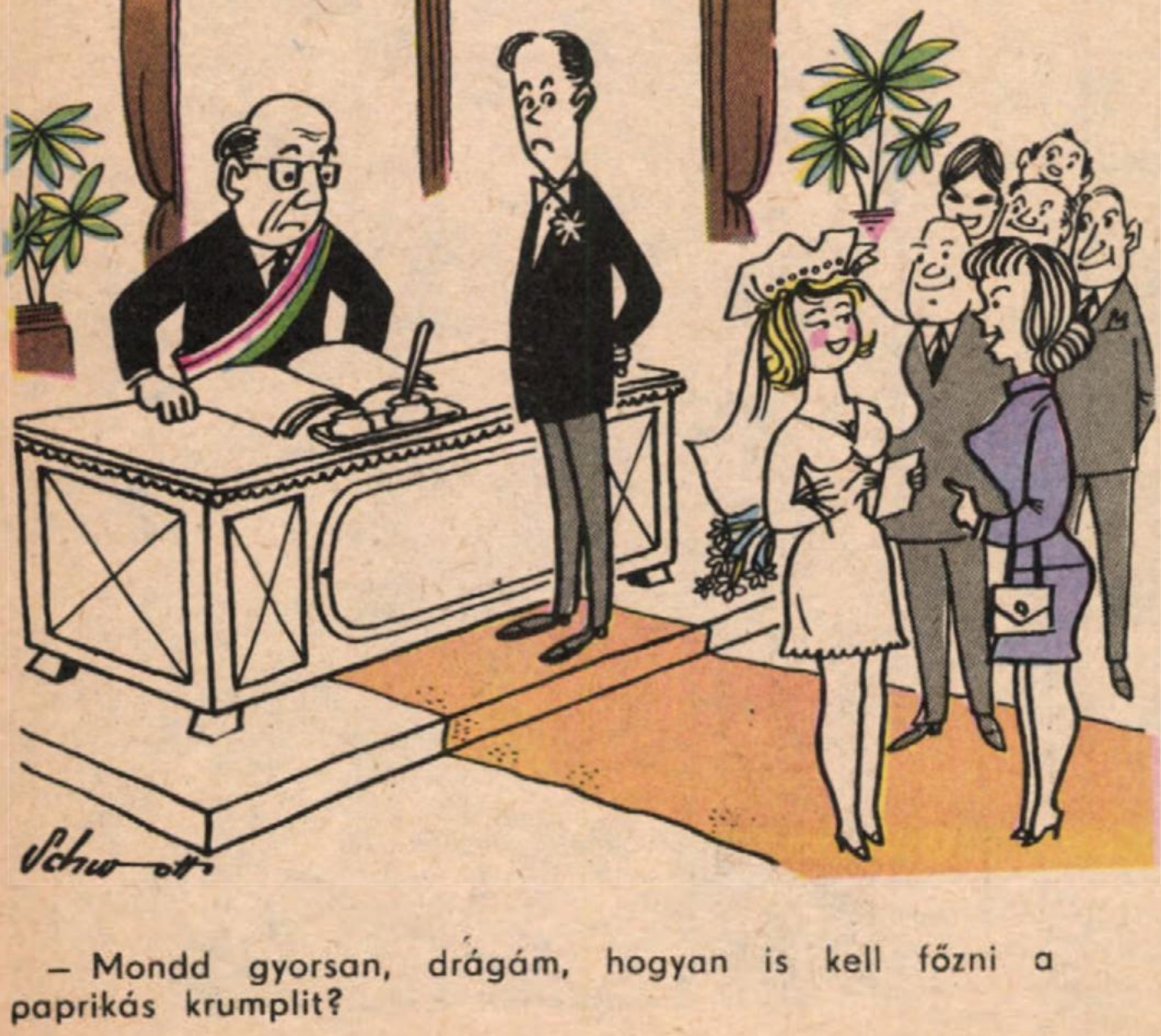

– Mondd gyorsan, drágám, hogyan is kell főzni a paprikás krumplit?

MOSOLY, KÖVETKEZMÉNYEKKEL

Megyek az utcán. Régi, kedves ismerősöm jön szemközt velem. Ő siet, én sem érek rá nagyon, meg nincs is mit beszélnünk, tehát nem állunk meg egy „hogy, s mint vagy”-ra sem, csak:

— Szervusz, szervusz — mosolygunk szélesen és megyünk tovább.

Az efféle mosolynak az a jó szokása, hogy ott marad az ember ajka körül néhány másodpercig.

Ha ott marad, ott marad, nem siettem lenyelni eddig soha, most se. Őszintén sajnálom, ugyanis ... Arra riadtam föl, hogy ott áll előttem a néni és rikácsol és hadonászik a napernyőjével. Igen, napernyője volt a néninek, amolyan régimódi liláskék, csipkés szélű parapléja, amelyet a bágyadt őszi napsütés ellen feszített a feje fölé, azaz akkor már nem a saját feje fölé tartotta, hanem az én orrom elé.

— Mit nevet, he? Mi van ezen nevetni való? — háborgott. — Mondhatom szép! Mégha kölyök lenne, de meglett férfi létére ... Hogy nem szégyelli magát kinevetni a szegény öregasszonyt!

Nem válaszolok, szótlanul odébb állok, s elódalognék, de arra leszek figyelmes, hogy a néni elhallgat, olyan hirtelen, mint amikor lekattintják a rádiót és egy férfihang nyomul a helyébe:

— Mit hadonászik avval az ernyővel?! Ki akarja ütni a szemem? Esküszöm, ha nem nézném, hogy öregasszony, megkapná a magáét.

Hátrafordulok. Középkorú férfi toporog a néni előtt, szemét tapogatja, vakon botladozik.

Arra megy egy fiatalasszony. Karján kosár, kezében tejesüveg. Az ernyőtől megsebzett férfi ahogy indulna tovább, neki billen, meglöki a kezét, a tej kilötyög.

— Nem tud vigyázni? — támad rá az asszonyka. — Fél órát álltam érte a tejboltban.

— Bocsánat — habogja a férfi és zavartan elódalog.

— Bocsánat, bocsánat! — pöröl utána a menyecske. És evvel el van intézve? ...

Egyenruhás fiatalember, ha jól látom, vasutas áll a járda szélén, most megszólal:

— Miért tetszik azt mondani, hogy nem lehet tejet kapni? Annyi tej van, amennyi csak kell. Tej igazán van bőven, magam is most ittam fél litert.

A fiatalasszonyt váratlanul éri a hang. Ám csakhamar fölfogja, hogy őt illeti, pirosra gyúl és kiárad:

— Magának meg mi köze az egészhez, he? Miért nem hívja mindjárt a rendőrt, hogy rémhírt terjesztek, vagy ...

— Ugyan már, kedves asszonyka! — lép hozzá mosolyogva a vasutas, de nem folytathatja, mert ...

Mert ott terem az ifjú asszony ifjú férje.

— Nem szégyelli magát — és az egyenruhásra támad —, világos nappal kikezd a feleségemmel? Hordja el magát, de sürgősen, mert azt is megbánja, hogy a világra jött.

— No-no! — pattog vissza a vasutas és kihúzza magát és ...

És én nem hallgatom tovább, hanem sietve távozom. Beismerem, gyáván menekülök, s miközben a fal mellé lapulva iszkolok, megfogadom, hogy ezentúl merev arccal, halálos komolyan üdvözlök majd mindenkit.

Barátaim, ne is haragudjatok érte!

Sólyom László

NŐI DOLGOK

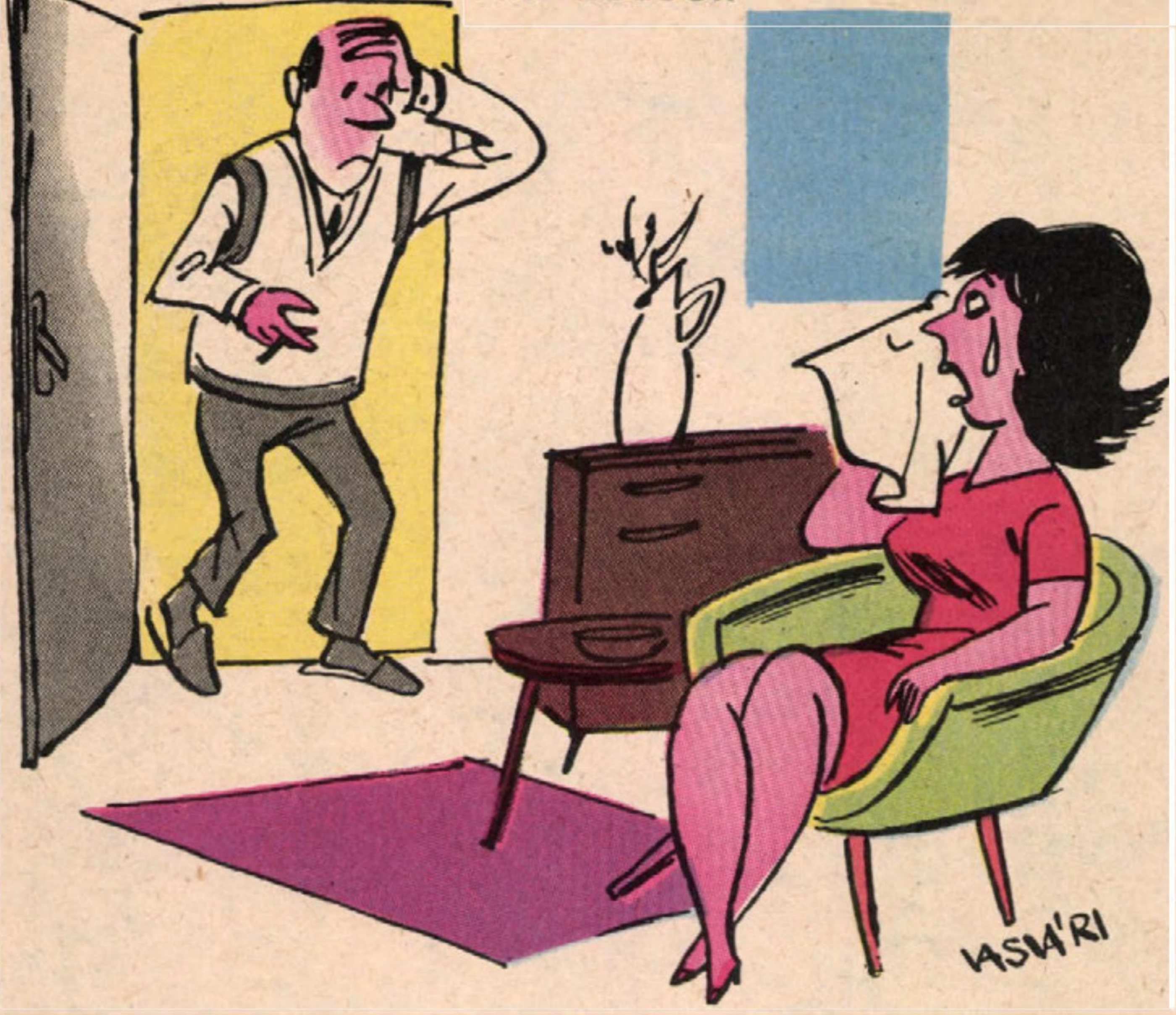

– Csak nagy általánosságban sírok...

A VILÁG CSODÁI

Mészáros András rajza

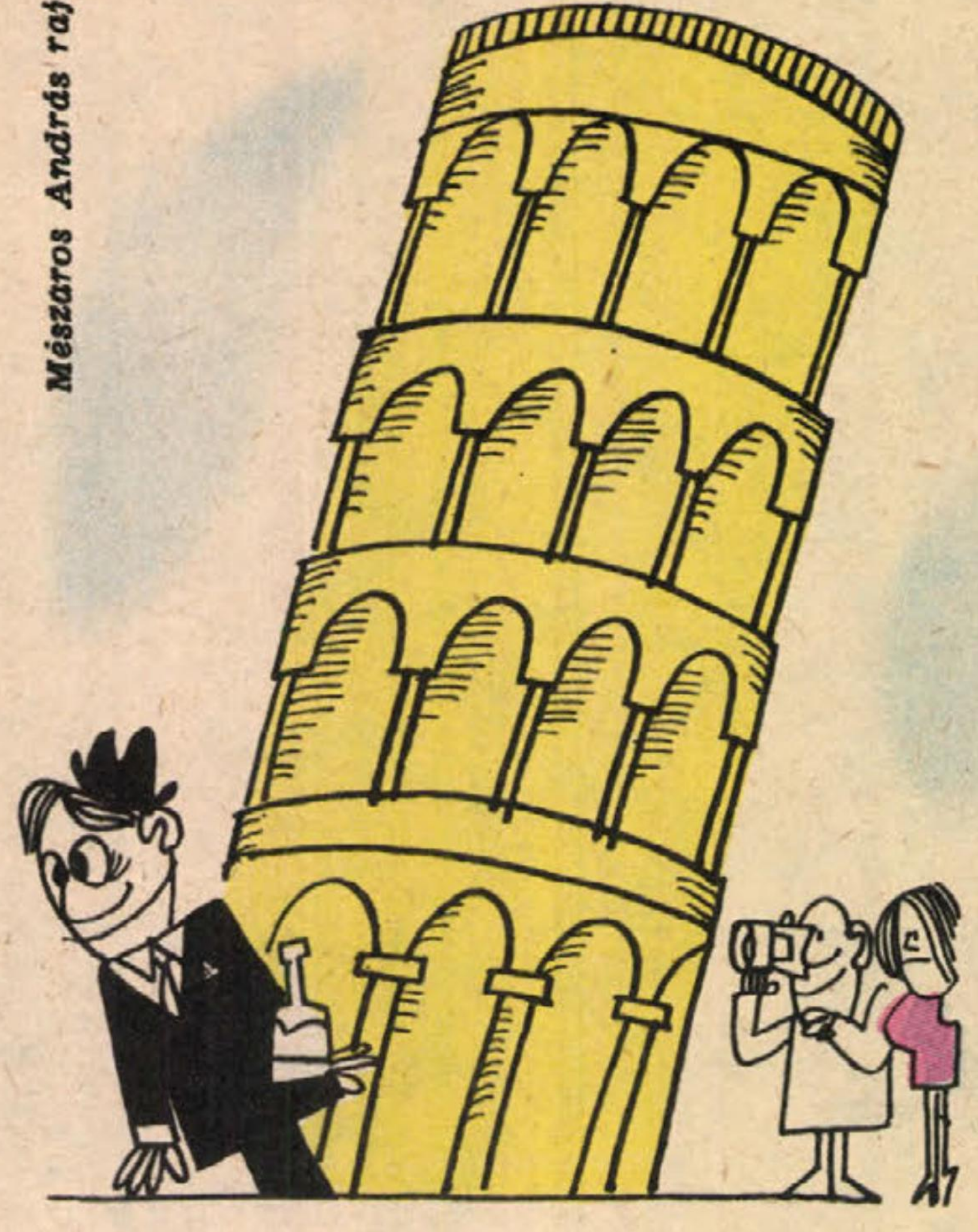

PILLANATKÉP

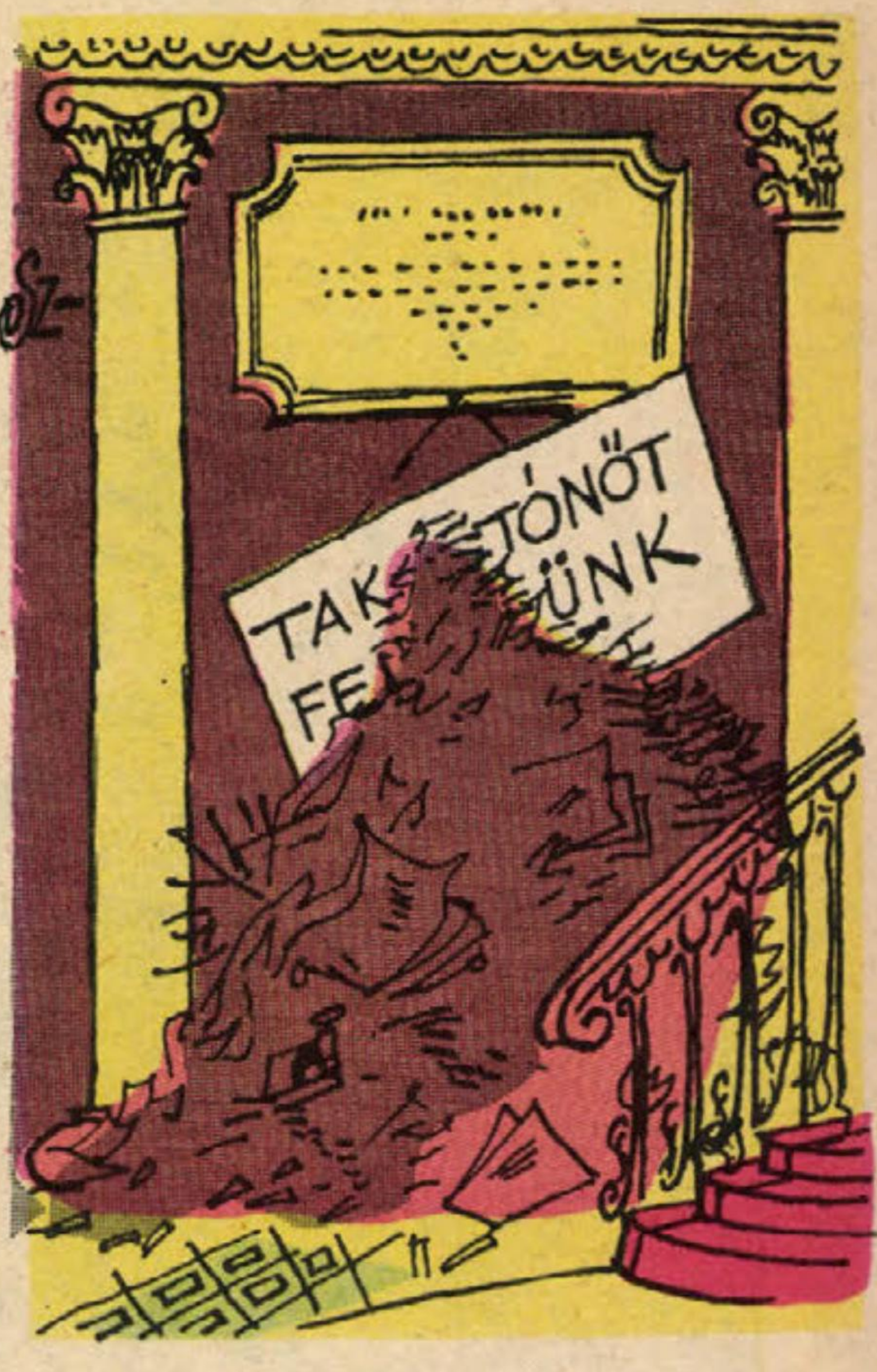

IKREK

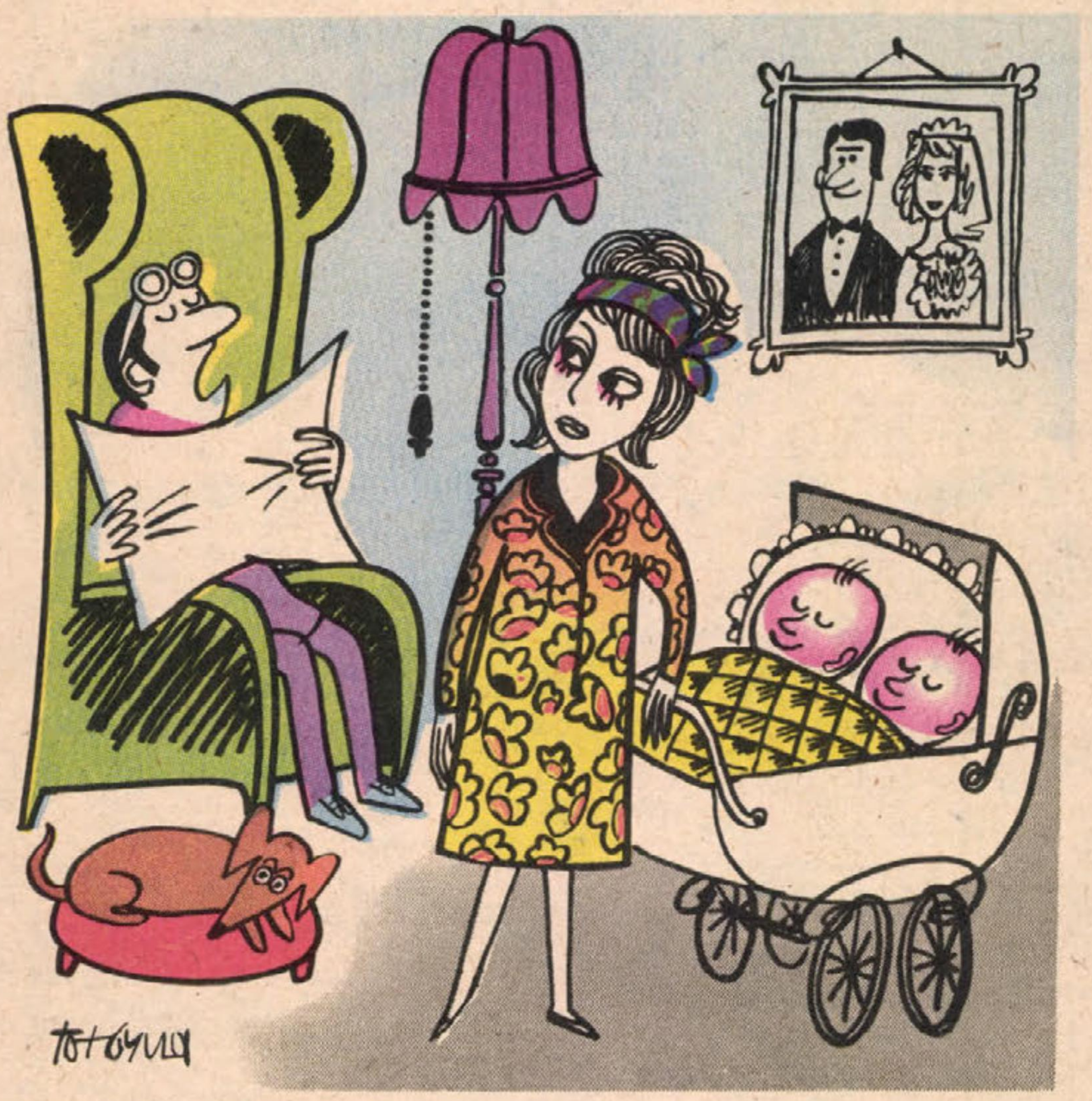

– Szívecském, az egyiket templomban kereszteljük meg, a másikat a vállalati névadó ünnepségen...

ŐSZI RÍMHULLÁS

Minden veréb csiripeli:
itt van az Ősz, gyerekek!
Kórót űz a szél a réten,
most old a Nyár kereket...

Almáskertben piros almák:
rozmaring és jonatán.
(Piktor, hogyha lefestené
Édent, ilyen vóna tán...)

Kora reggel munka láza
vesz erőt a harkályon,
s kopácsol, hogy a fák lombja
minél tovább tarkálljon...

A fonóban fonográf szól,
pardon! magnó, gramafon,
és a lányok feketéznek,
mialatt a mama fon...

Hegyoldalon kunkorodik
a borszőlő levele,
fürtjeire szeszbarátok
kiáltják, hogy: le vele!...

Darumadár fenn az égen
Zanzibárba szálldogál,
eresz alatt nem fecske ül:
a bádogos álldogál...

Nem sülsz már le a napon, míg
merengsz a Nyár alkonyán,
(heve bágyadt Pesten éppúgy,
akár Tiszapalkonyán...)

Lám e vers is – ez ügyben a
szerző méltán mérvadó –
bágyadt s így a poénja is
stílusosan: hervadó...

Szilágyi György

„KÉK FÉNY"

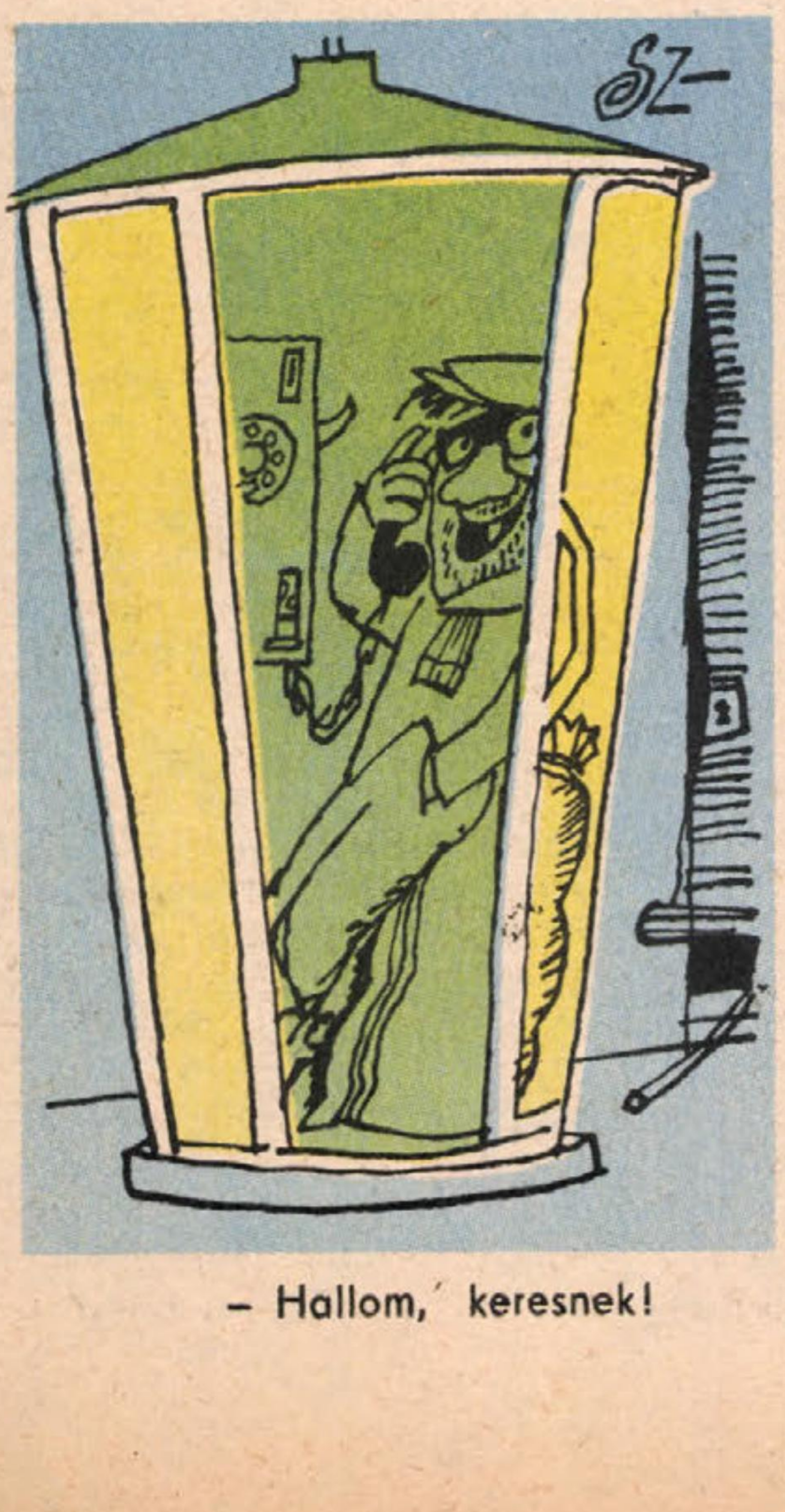

– Hallom, keresnek!

FRADI-SZÍV

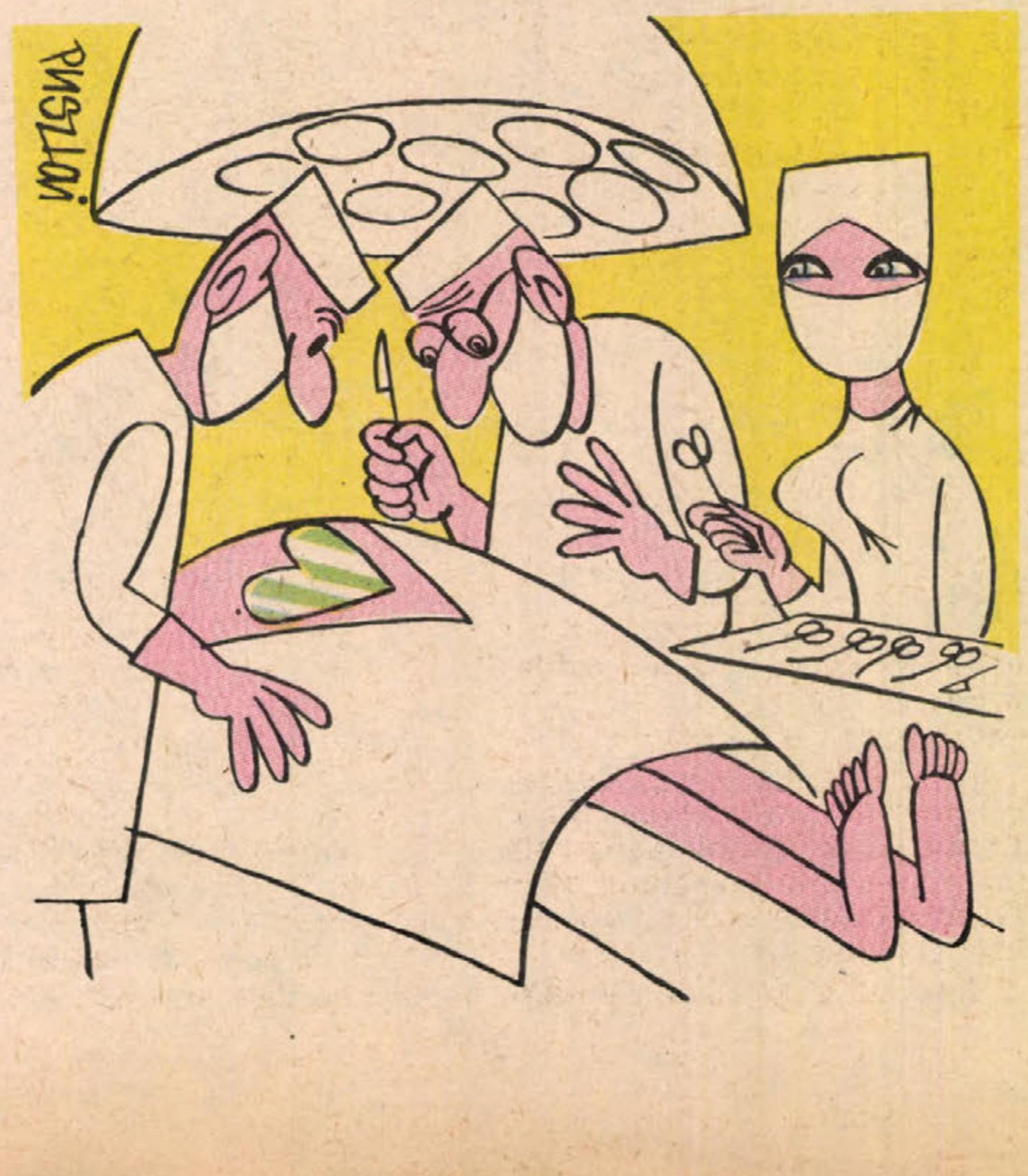

KISEBBSÉGI ÉRZÉS

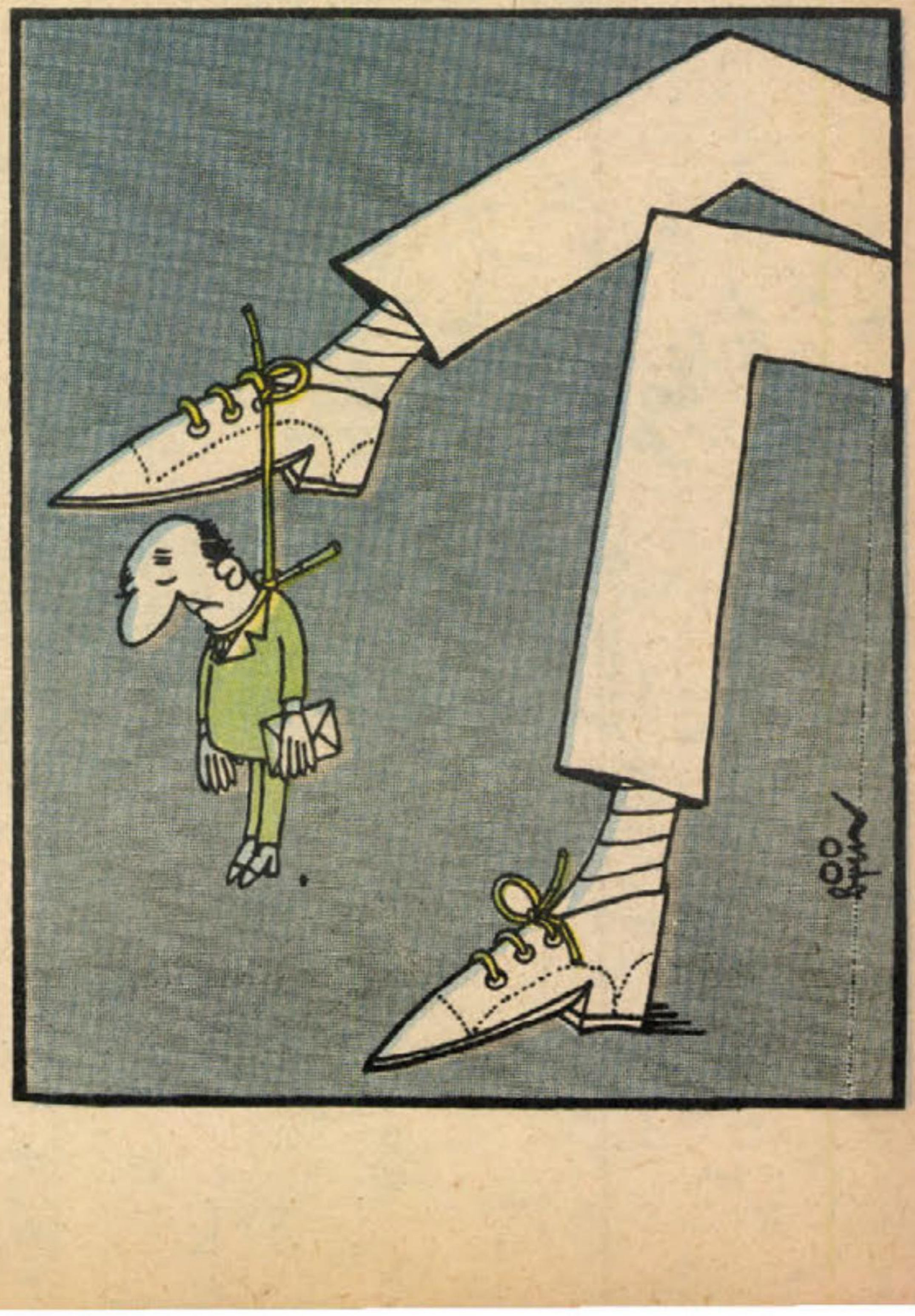

BUKÁS

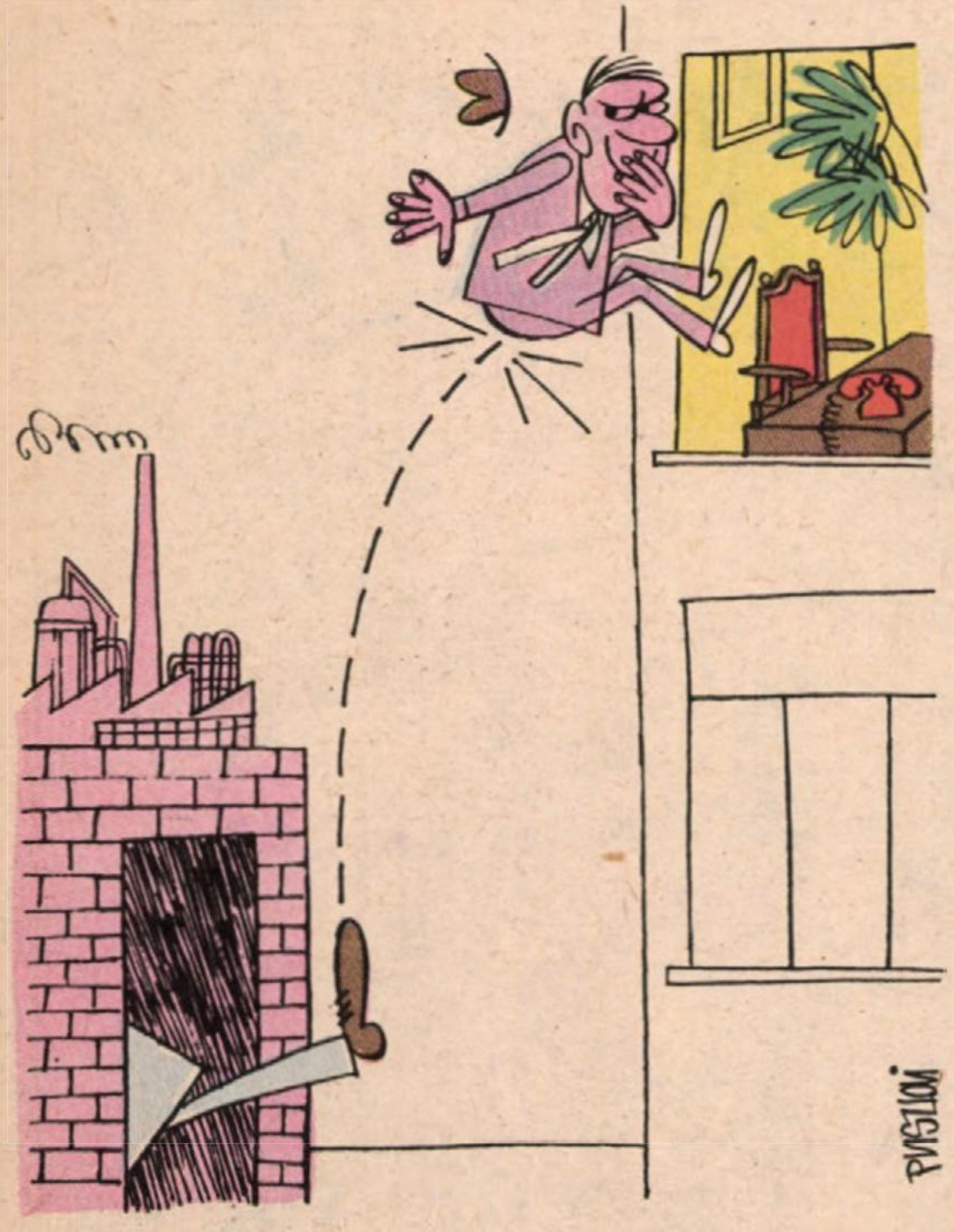

Meg nem telelő embert a megfelelő helyre!

KERESKEDELMI PÓKER

Vasvári Anna rajza

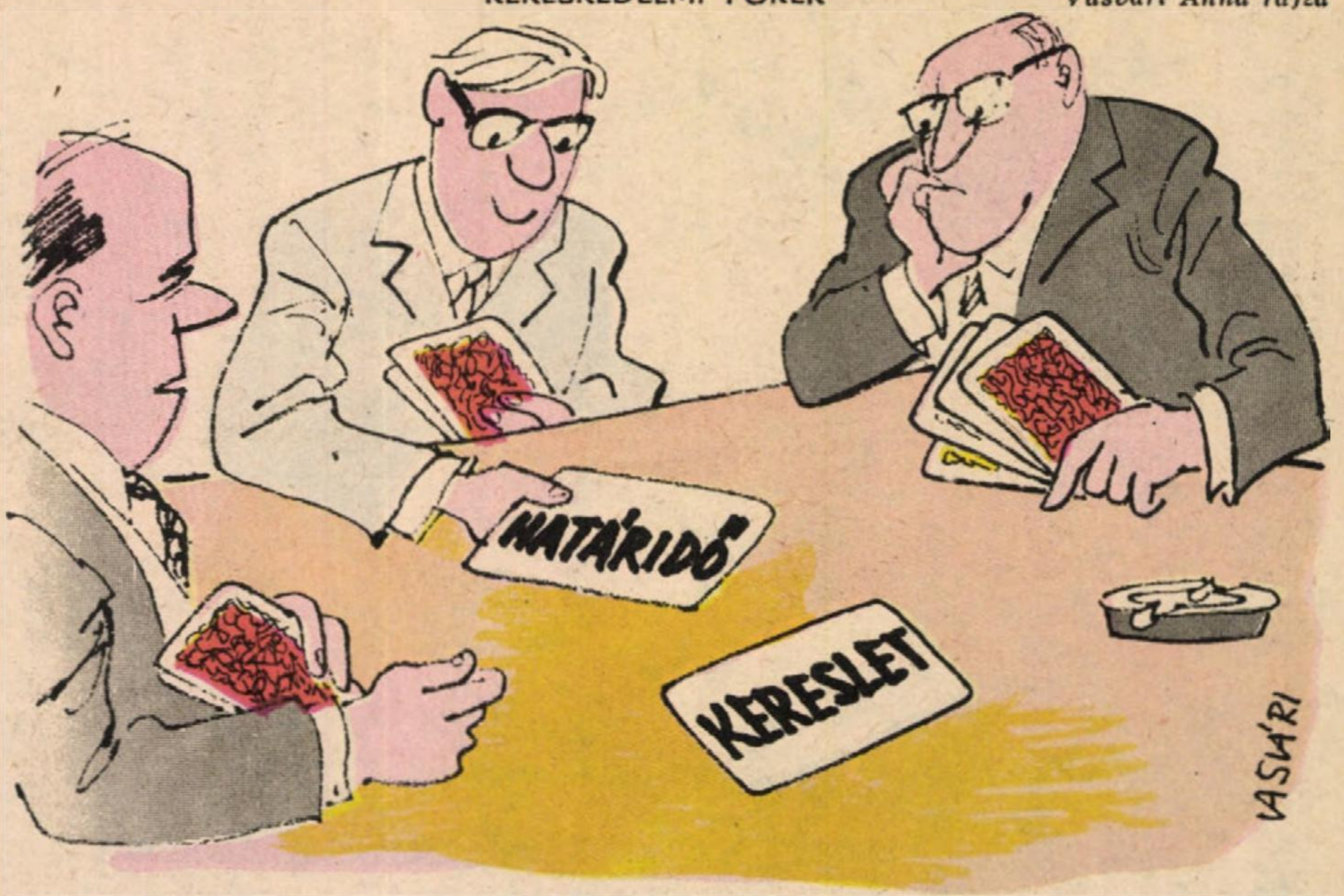

Blöfföl vagy nem?

EGYEDEM-JEGYEDEM-tengertánc...

Egyszerű magyar állampolgár vagyok, akinek semmiféle címen nincs utazási kedvezménye. Bementem tehát a Lenin körút 6. számú házban levő jegyirodába, vettem egy 33 százalékos menettérti jegyet Szigligetre 126 forintért. Szokás szerint rábélyegezték, hogy szeptember 23-án óhajtok utazni. Ez ugyan teljesen fölösleges, hiszen a vonaton a kalauz is ráírhatná, így is ellenőrizhetik, hogy a kötelező két hónapon belül visszautazom-e. De — rábélyegezték. Eddig nincs is baj.

Az utazásra tervezett nap előtti délután fontos elfoglaltságomról értesítettek (rádiófelvétel), — nem utazhattam tehát 23-án. Gondoltam: sebaj.

Dehogyis sebaj!

Józan ésszel csak így gondolkozhat az ember: majd szépen érvényesítik egy másik utazási napra a jegyemet. Hiszen kifizettem; a vasút vállalta, hogy elvisz. Nem kell azonban hinni a józan észnek.

Szeptember 25-én besétáltam a jegyirodába, és kértem: bélyegezzék át szeptember 30-ra a jegyemet, mert csak akkor tudok utazni. Ott aztán megtudtam a következőket:

Szó sem lehet róla. Váltsak új jegyet, másik 126-ért, mert ez a jegy végleg érvénytelenné vált.

A megoldásra többrendbeli javaslatot tettem. Naiv elképzeléseim nem arattak sikert. Tapintatosan megmagyarázták, hogy:

1. Másik dátumbélyegzőt ütni a jegyre szentségtörés volna, ezt isteni és emberi törvények tiltják.
2. Kicserélni a jegyet lehetetlen.
3. Ha ezzel próbálok utazni, a vonaton megbüntetnek.
4. A fel nem használt jegyet még levonással sem veszik vissza.
5. Szabál, az szabál.
6. Egyébként: jogom van bekereteztetni a jegyet, és Szent Bürokrácius templomába oltárképnek felajánlhatom. (Ezt nem mondták, de a történtekből következik.)

Ezek után kérdem, a Vaskalaposnak kijáró mély tisztelettel: Milyen jogon tagadnak meg egy ilyen magától értetődő, egyszerű módosítást? Ha pedig a SZABÁLYZAT rendeli: micsoda jogon intézkedik így a szabályzat? És a vasút miért tagadja meg kötelezettségét pusztán amiatt, hogy én kedd helyett a másik kedden tartok igényt pénzem ellenértékére?

Vita közben mondtak még valamit, és ez a legszebb: lehetett volna pénzlevonással visszaváltani a jegyet, ha 25-én nem délután fél háromkor, hanem déli 12 előtt mentem volna be. (Honnan tudja a be nem avatott állampolgár az ilyen misztikus határidőt?) Hozzátették, hogy csak a pályaudvarra kellett volna kisétálnom, igazoltatni, hogy a jegyet nem használtam föl. (Úgy látszik, a használatlan jegy benyújtása nem elegendő „igazolás".) És ezenfelül még valami „cégigazolást" kellett volna szereznem. (Mi köze a jegyirodának, hogy én miért utazom, vagy nem utazom?) Komoly arccal, kacagás nélkül merészelték mindezt mondani; nem nevettek saját szavukon.

Távoztam az irodából, és tisztességgel bejelentettem, hogy nem hagyom ennyiben, szóvá teszem az ügyet. A tisztviselő barátian figyelmeztetett: gondoljam meg jól! Ha teszek valamit a JÓVÁHAGYOTT SZABÁLYZAT szentsége ellen — saját felelősségemre teszem.

Meggondoltam. Vállalom a felelősséget. Íme — szóvá tettem.

Most várom, mi történik. Jön értem két vasutas, és letartóztat? Vádlottként állítanak a Váltóőrök Ítélőszéke elé? Bezárnak? Vagy kizárnak a vasutazásból, örök időkre? Mi lesz velem?

Mindegy. Férfiasan vállalom a következményeket: jöjjön, aminek jönni kell! Ha az Ítélőszék bűnösnek mond, a füstölgő máglyán is hirdetni fogom: ekkora... izé... csacskasággal ritkán találkozik az ember. A jegyet pedig megtartom. Ha a Közlekedési Múzeum igényt tart rá, készséggel átengedem neki. A kárbament 126 forintomat pedig a vasúttal játszott balszerencsés ultiparti veszteségének tekintem.

Erdődy János

MAGYAR LÉGIKALÓZ

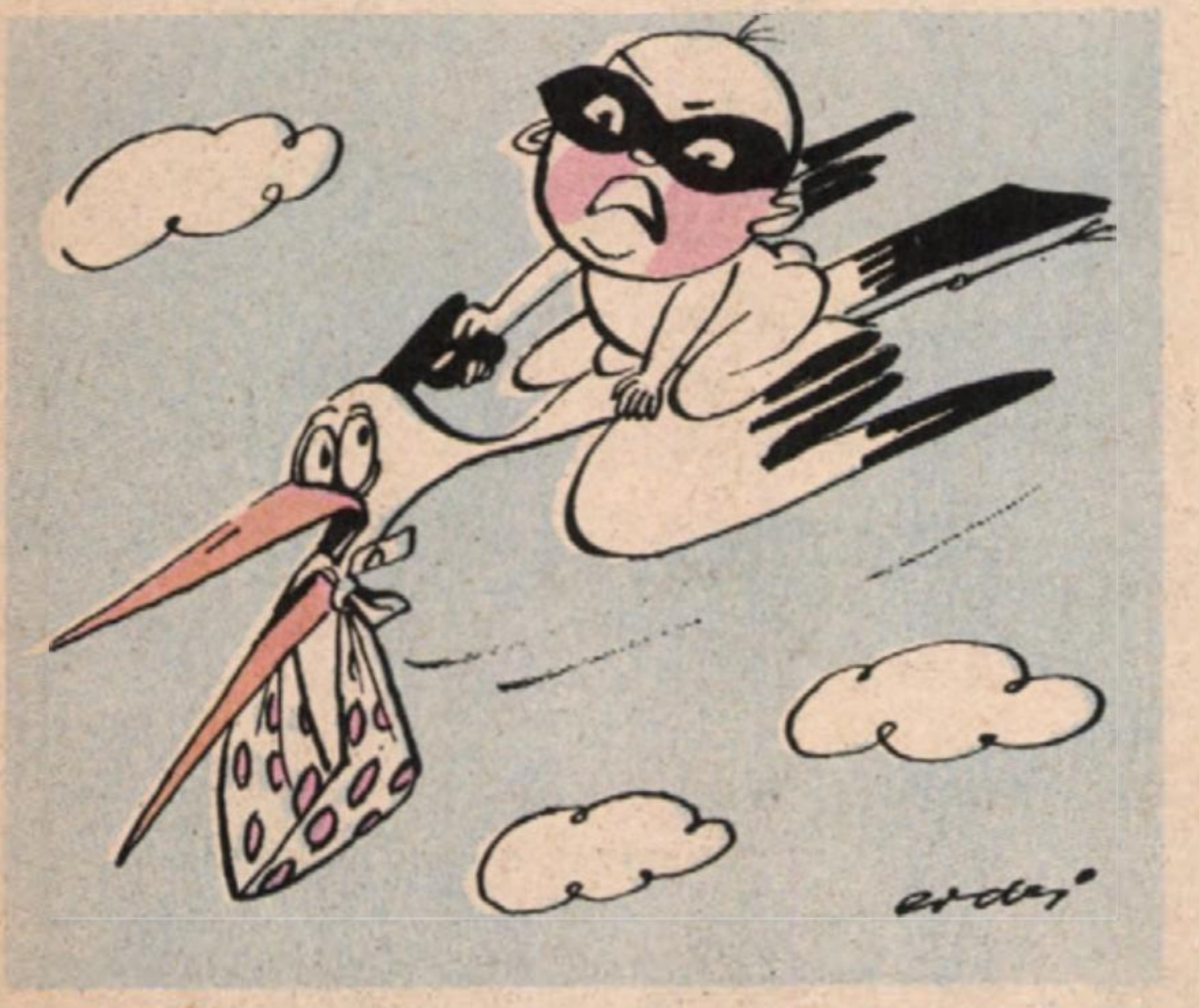

– Irány Pest! Vidéken nem szállunk le...

TÚLSÚLY

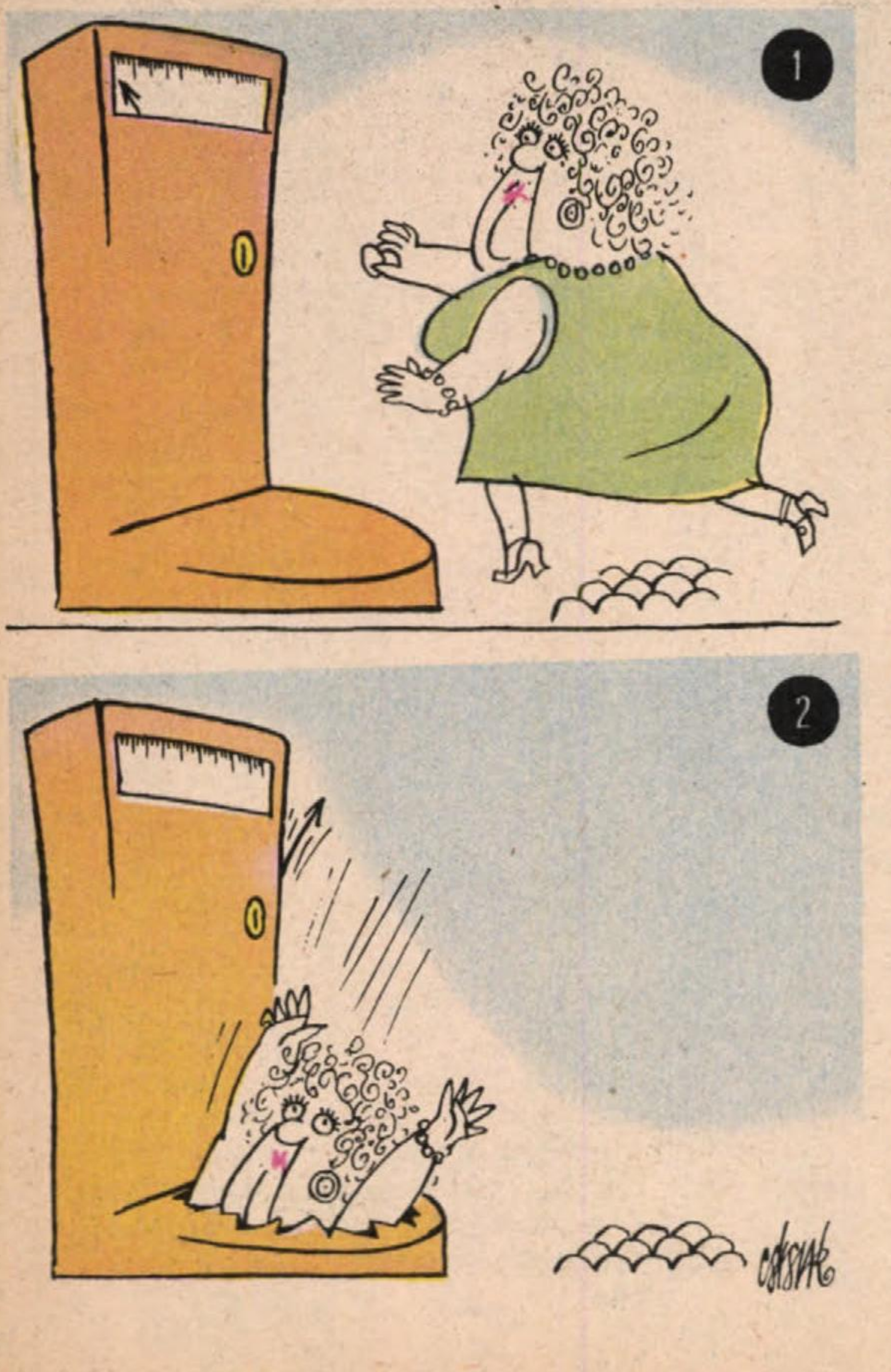

ÓVATOS EMBER

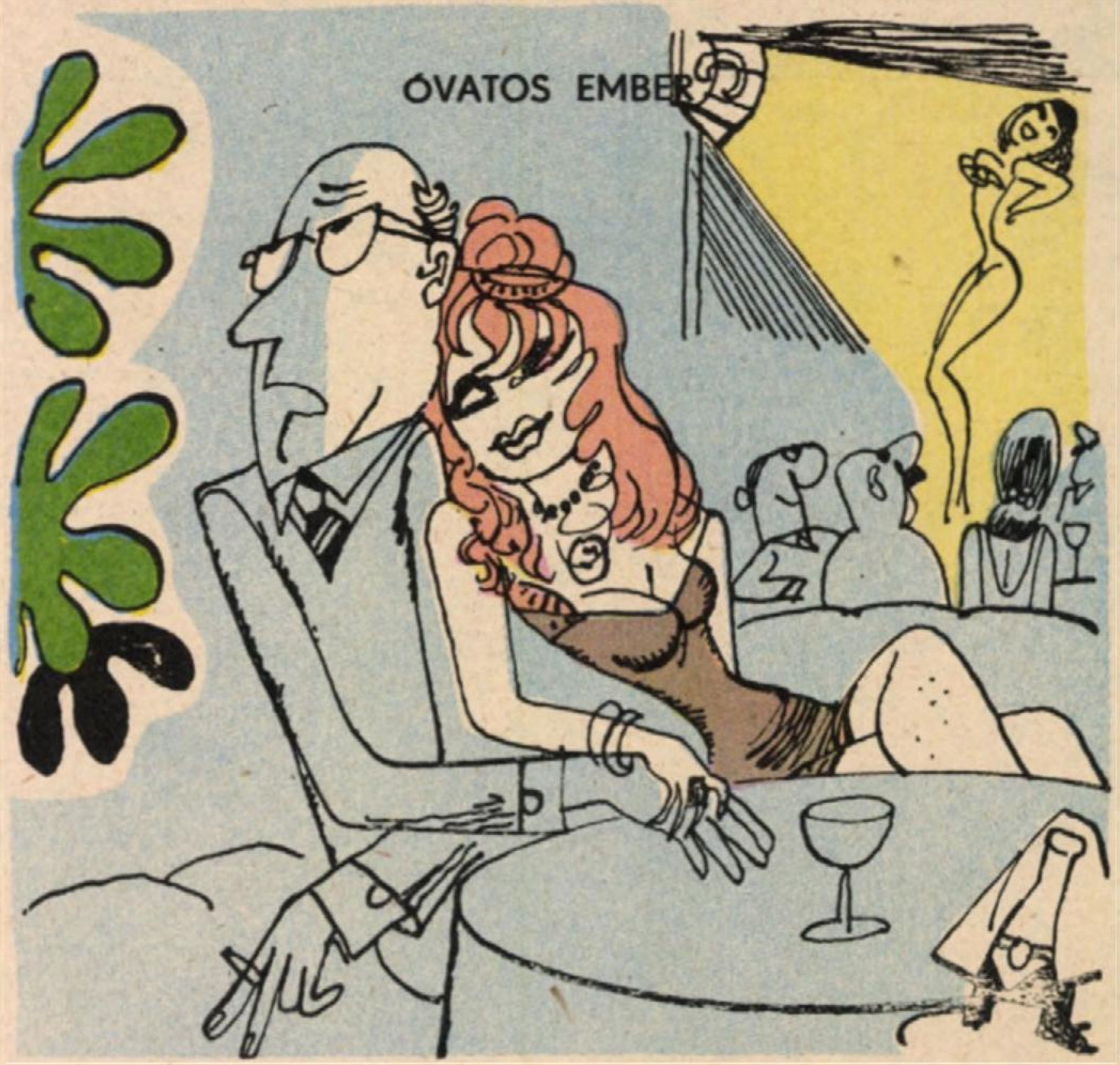

– Én csak akkor kezdek el panamázni, ha már a zsebemben van az új kinevezés!

KÖZÖS ÉRDEK

Endrődi István rajza

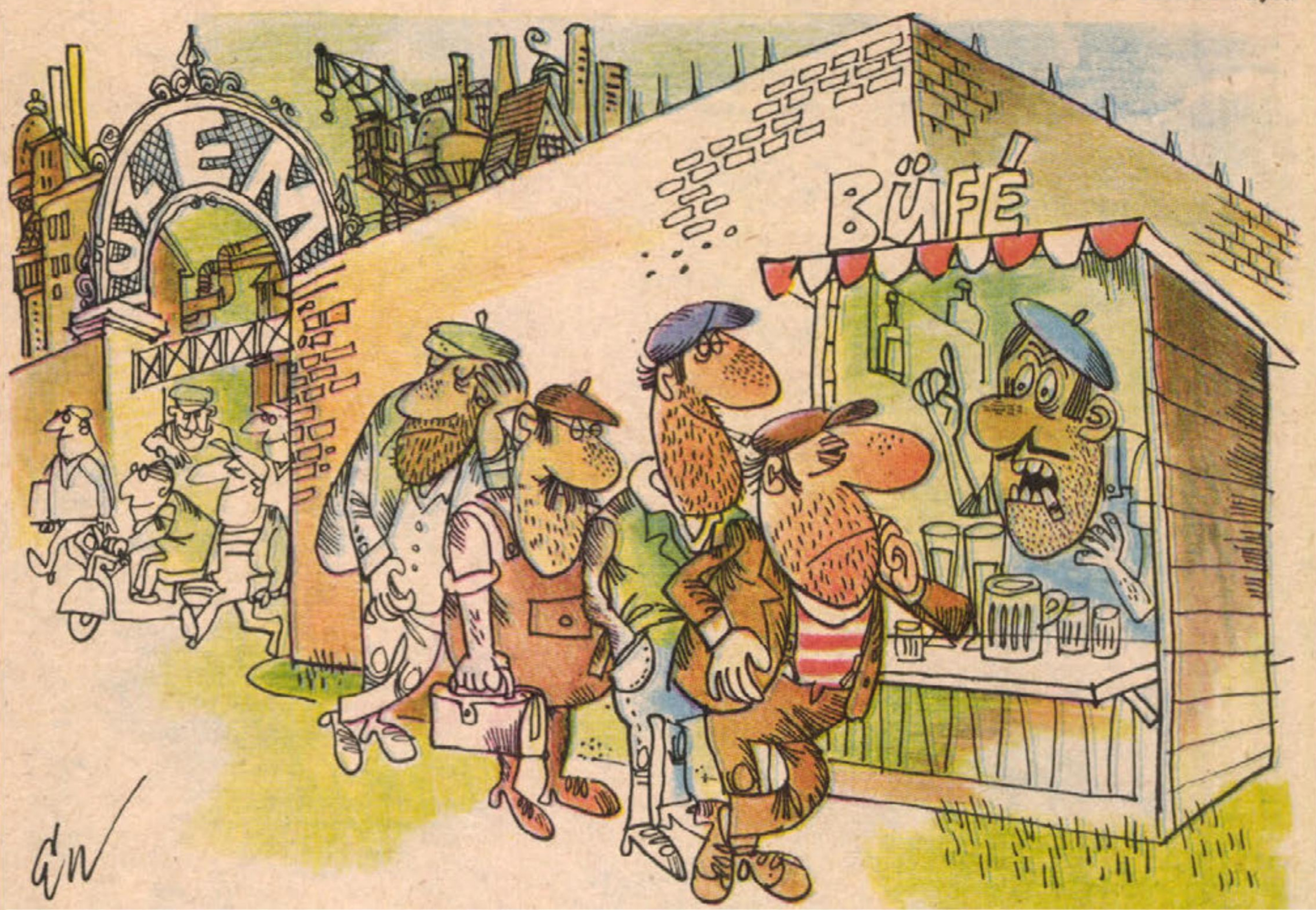

– Dolgozzanak jobban, szakikáim! Hogyan teljesítem a tervem, ha ilyen gyengén keresnek?...

MAGABIZTOS ELSŐ OSZTÁLYOS

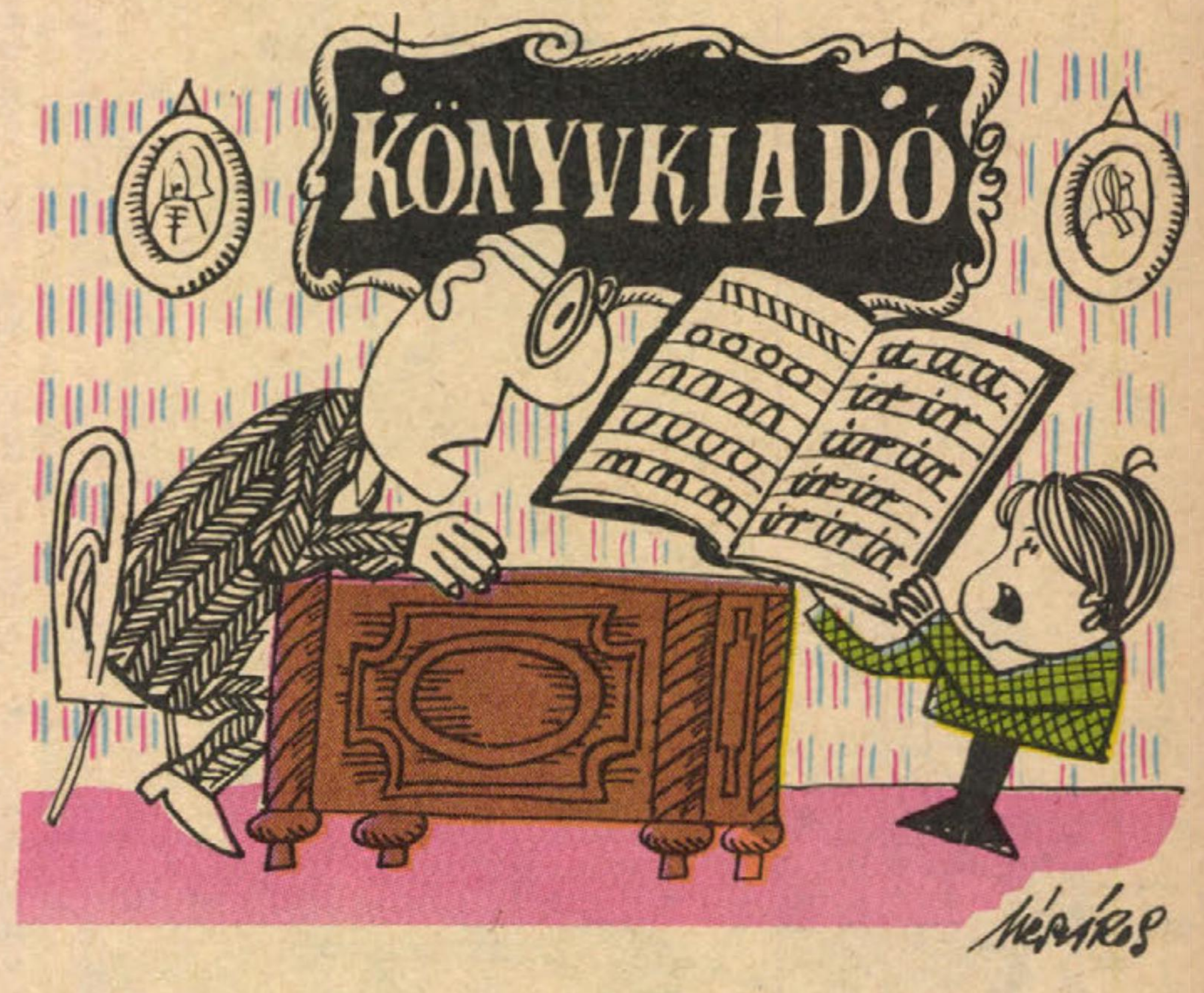

A KIS POLITECHNIKUS

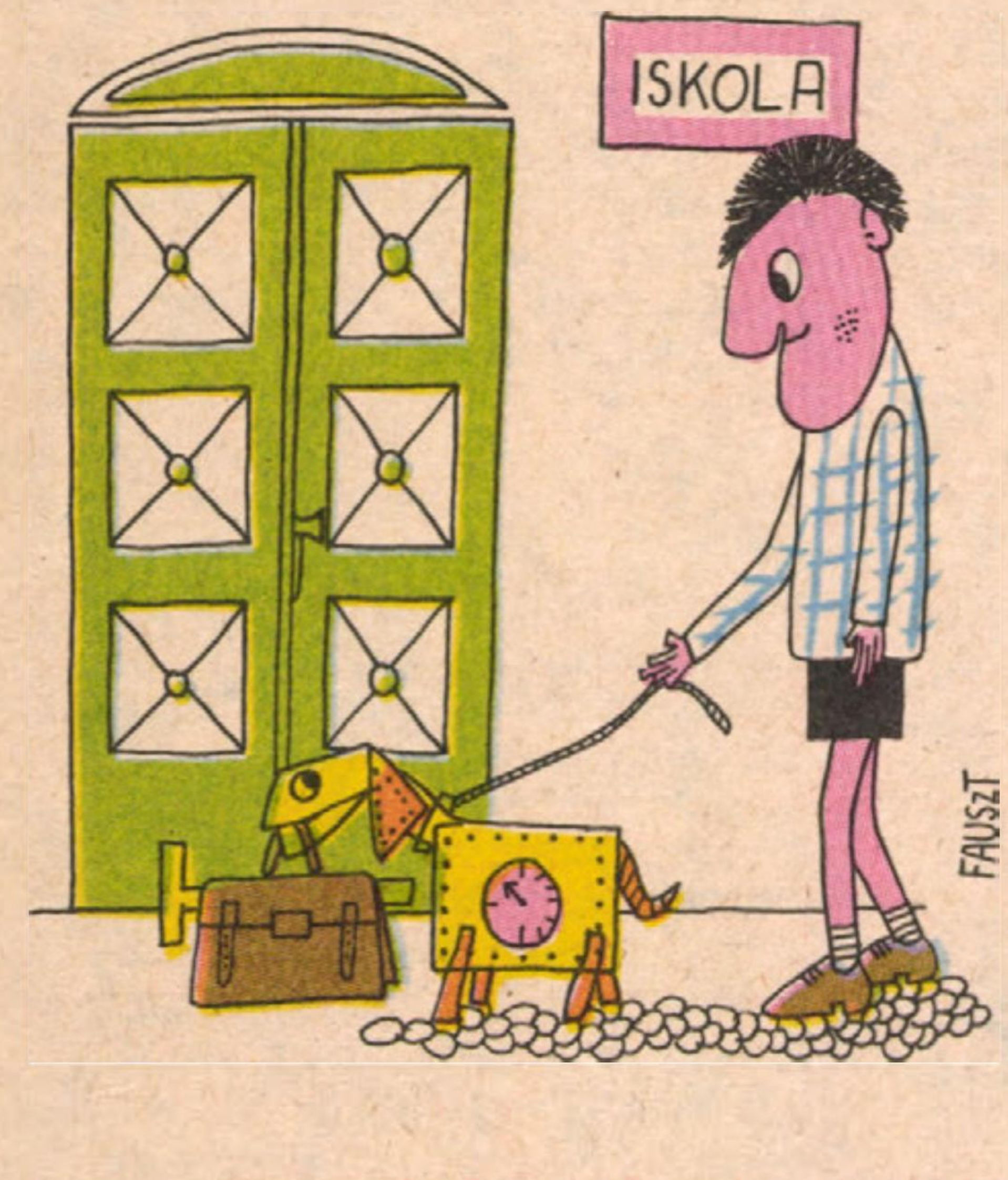

METEOROLÓGIAI MŰHOLD

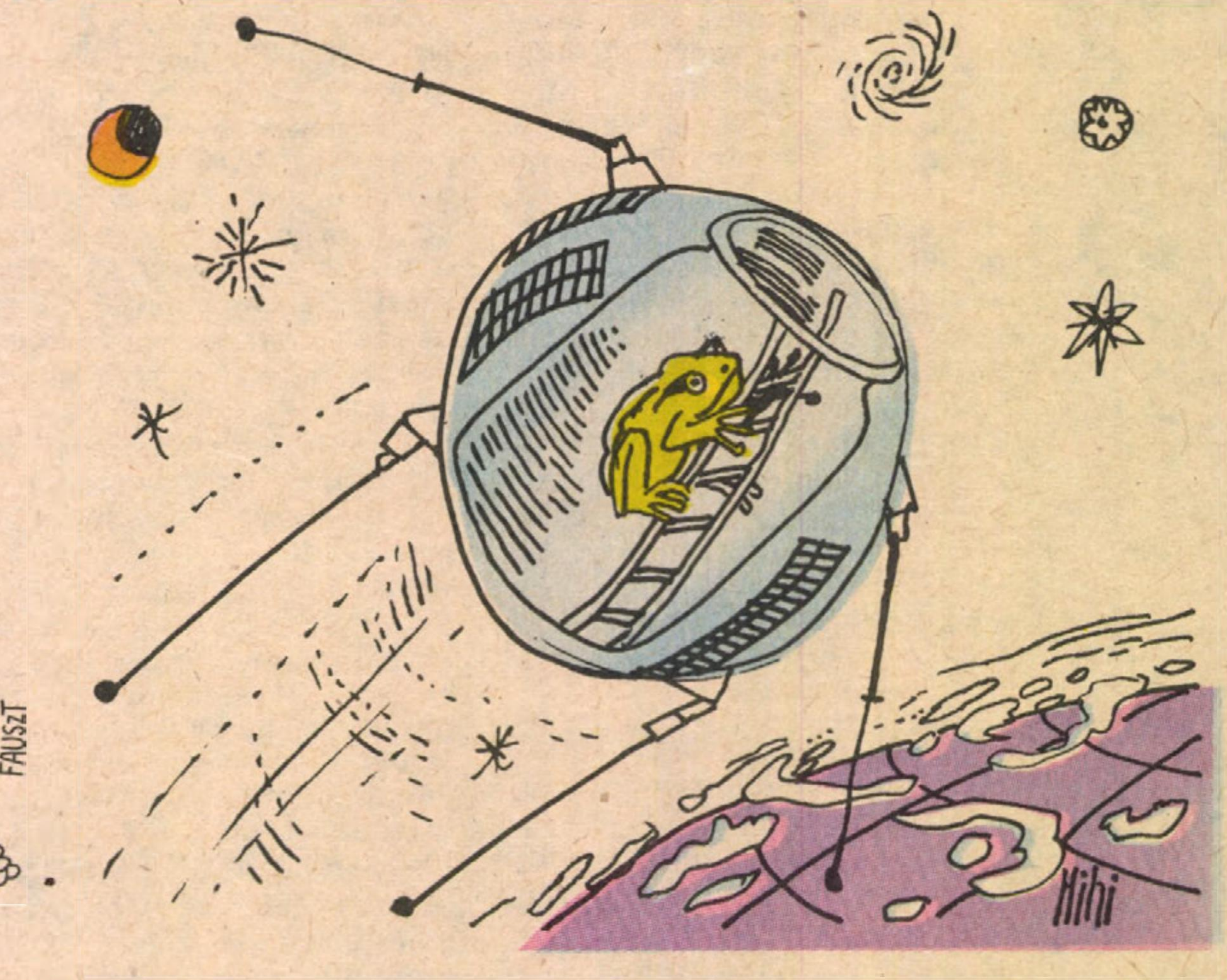

APRÓSÁGOK

Ma reggel fellázadtam. A táskám ellen. Egyre súlyosabb lesz, már alig bírom cipelni. Emlékszem, tíz évvel ezelőtt még üres kézzel indultam el hazulról mindennap. Öt évvel ezelőtt is még csak egy kis kézitáskát hordtam magammal. Mostanában pedig egyre nagyobb táskákat cipelek, degeszre tömve, lassan már egy hajókoffer sem lesz elegendő az állandóan magammal hurcolt holmiknak!

Kiborítottam a táskám tartalmát az íróasztalra, azzal a szigorú elhatározással, hogy nagy selejtezőt rendezek, s csak a legeslegszükségesebbeket rakom vissza.

Na, lássuk csak, itt van mindjárt három szemüveg, hát ez, sajnos, mindegyik kell: egy utcára, egy olvasáshoz, egy a nap ellen. (Tíz évvel ezelőtt még jobb volt a szemem.) Itt egy összecsukható ernyő, ez mindig kell, bármikor esni kezdhet az eső. Aztán egy könnyű kis kardigán, ez is kell, hirtelen hűvösebbre fordulhat az idő. (Érdekes, tíz évvel ezelőtt, mintha nem lett volna ilyen változékony az időjárás...) Aztán egy könyv, néhány folyóirat, képes újságok. Ez is kell, hogy ha például beülök egy presszóba, legyen mit nézegetnem... (Furcsa: tíz évvel ezelőtt ez sem kellett. Mit nézegettem én akkor a presszókban? Csak nem a nőket?!) Egy csomag kétszersült: ez mindig kell, mert ugye, a gyomrom... Néhány doboz gyógyszer, különböző nyugtatók és serkentők, mert hát, ugye, az idegeim... Noteszek, jegyzettömbök, tollak, ceruzák, mert hát, ugye, a memóriám... És még néhány apróság: bicska, olló, körömráspoly, zsebrádió, féltucat zsebkendő, másfél tucat kulcs, meg a jó ég tudja mi minden, csupa nélkülözhetetlen holmi; bánatosan rakodom vissza mindet a táskámba, s rezignáltan állapítom meg:

Az ember által rendszeresen cipelt holmik súlya egyenes arányban növekszik éveinek számával.

De hisz ez egy aranymondás! Ezt fel kell jegyezni! De nem valamilyen kis fecnire, mert az elkallódik! Veszek majd egy külön füzetet, persze jó vastagot, díszes kötésűt, amibe csupa ilyeneket fogok bejegyezni. És hogy mindig kéznél legyen, ezentúl állandóan magammal fogom hordani.

A táskámban.

*

„Az Osaka és Tokió között közlekedő szuper-expresszvonat *útvonalát* az eddiginek *kétszeresére növelik.*"

Ezt a hírecskét a Népszavában olvastam, s azóta is azon tűnődöm, hogy csinálják vajon: Tokiót viszik arrább vagy Osakát? Egyik sem lesz könnyű!

*

Teenager-korú fiú ment előttem az utcán, fehér garbójára hátul ez volt felírva: „Állítsátok meg a világot, le akarok szállani!"

Sajnos, hirtelen elnyelte előlem a körúti forgatag, nem tudtam odaszólni neki:

— Jól gondold meg, fiú! Isten tudja, mikor indul a következő világ...

R. B.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI?

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy fiatal amerikai filmszínésznő megtekintett egy történelmi nevezetességű szobát, amelyben annak idején Napóleon aludt.

— De hiszen itt két ágy van! — állapította meg a filmsztár. — Ja, persze, a másikban biztosan Szent Ilona aludt!

*

— A felesége azért akar válni, mert maga egy év óta teljesen elhanyagolta őt.

— Micsoda hazugság! Még hogy én elhanyagoltam volna őt. Esküszöm, bíró úr, egy év óta a közelébe sem mentem!

*

Levélváltás.

„Tisztelt Kovács úr! Látták, hogy a parkban szenvedélyesen csókolta a lányomat. Ha ön becsületes ember, tudja kötelességét és sürgősen megtisztel látogatásával."

„Tisztelt Balogh úr! Megkaptam kedves levelét. Szívesen eleget teszek kívánságának, ha megírja, hogy a három lánya közül melyikkel láttak szenvedélyesen csókolódzni a parkban..."

*

— Adj kölcsön egy ezrest.

— Mi a garancia?

— Egy becsületes ember szava.

— Rendben van. Hozd ide azt a becsületes embert!

*

— Jó reggelt. Megkínálhatlak egy pohárka pálinkával?

— Köszönöm, nem kérek. Először is, megesküdtem, hogy többé nem iszom. Másodszor, az orvos is megtiltotta. Harmadszor, ma mar ittam három kupicával. Negyedszer, mit kell kérdezni? Tölts nekem egy nagyobb pohárba.

Megkérdeztük rajzolóinkat:

MINEK ÖRÜLTEK A HÉTEN?

Vasvári:

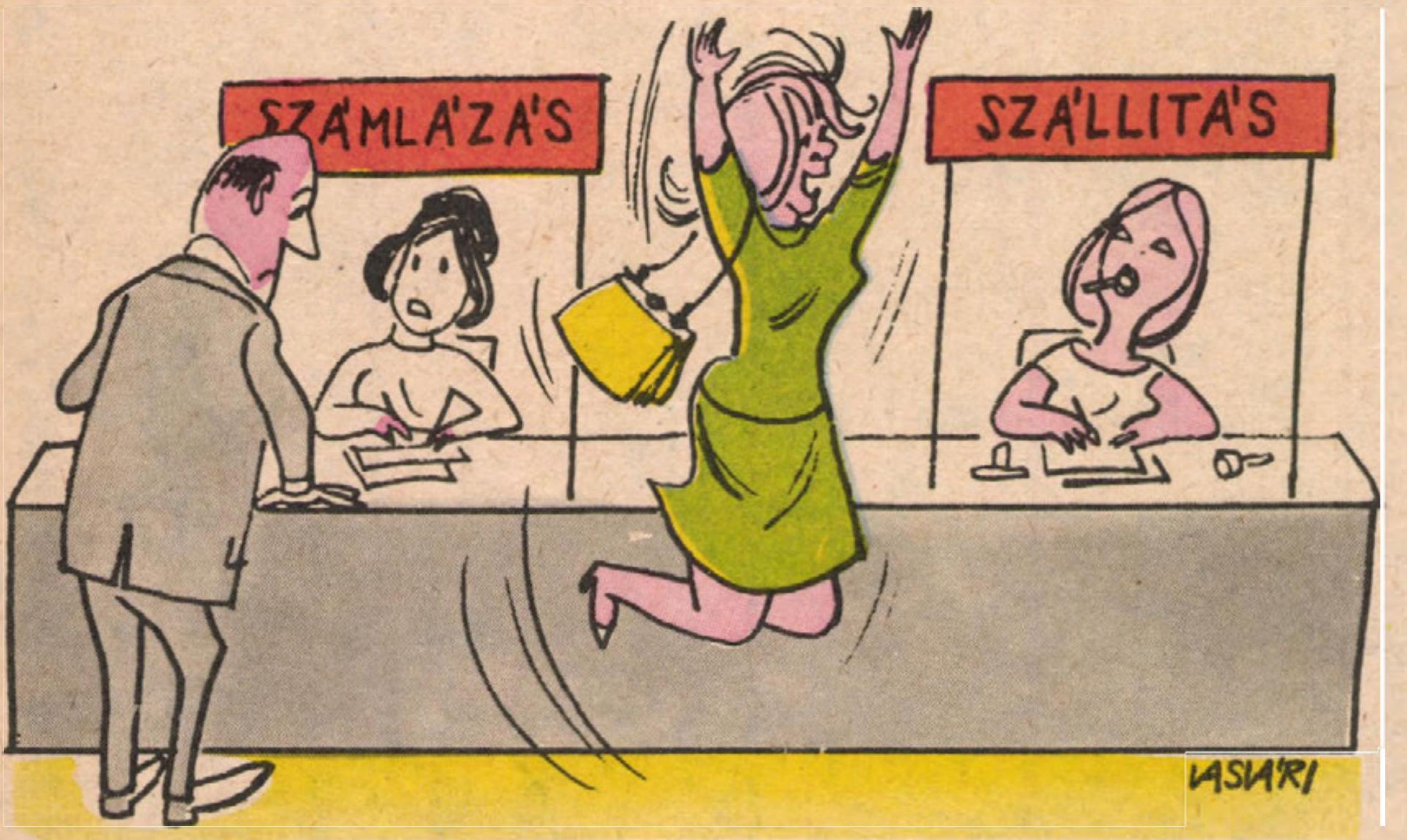
SZÁMLÁZÁS
SZÁLLITÁS
VASVÁRI

– ...hogy nem jövő februárban, hanem már november végén szállítják a tüzelőt...

Balázs-Piri:

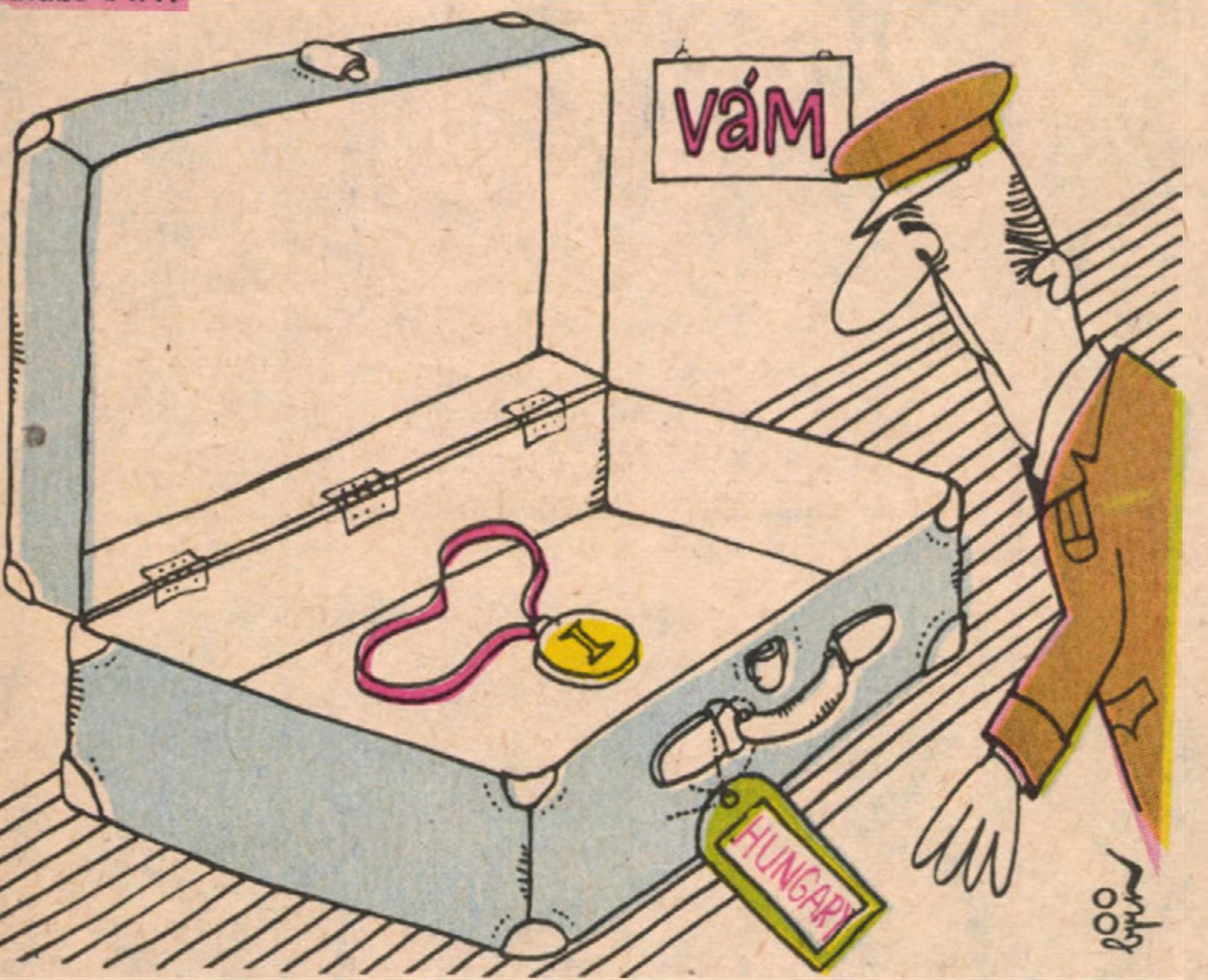
VÁM
HUNGARY

– ...hogy legalább egy aranyérmet szereztünk az Atlétikai Európa-bajnokságon.

Erdei:

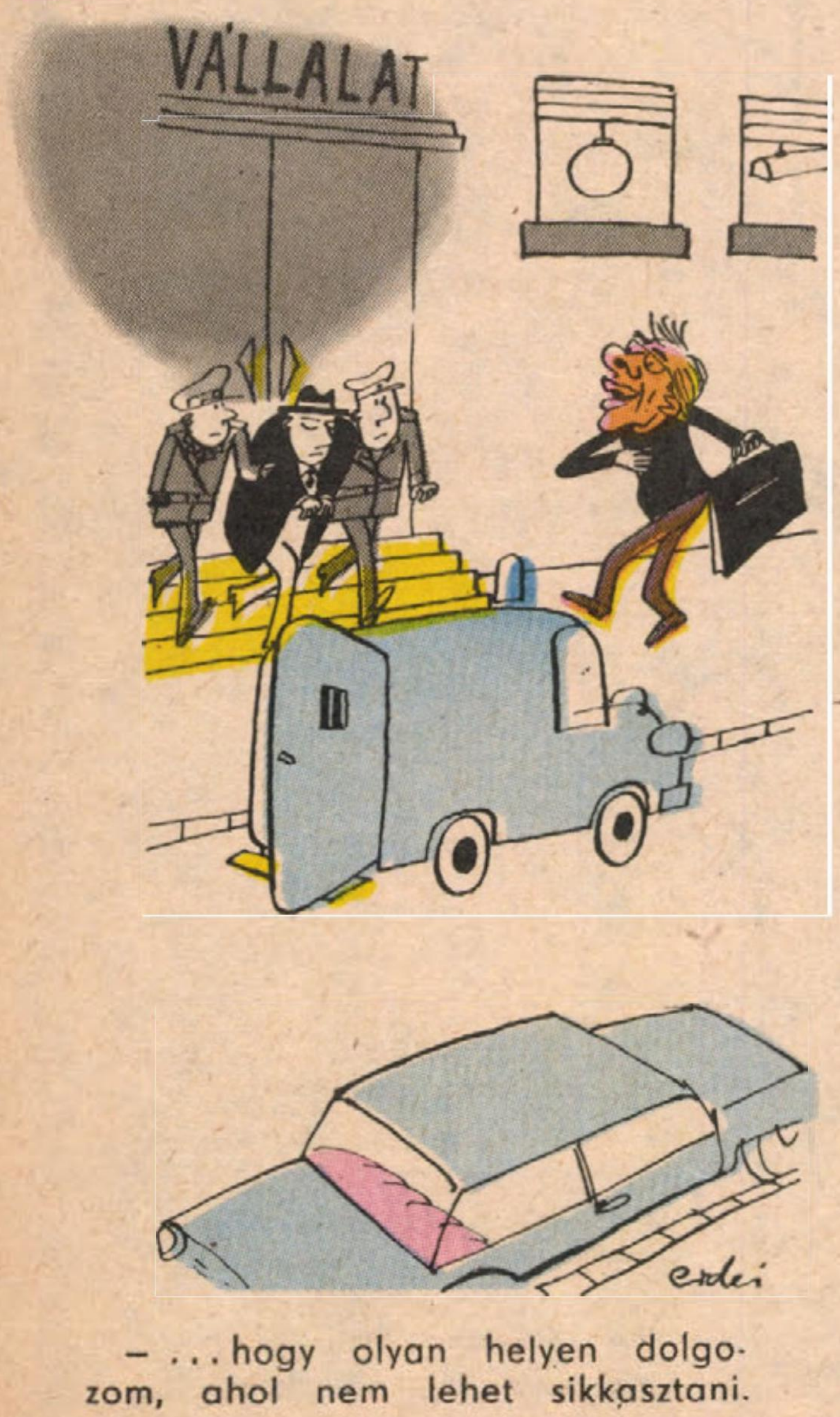
VÁLLALAT
erdei

– ...hogy olyan helyen dolgozom, ahol nem lehet sikkasztani.

Pusztai:

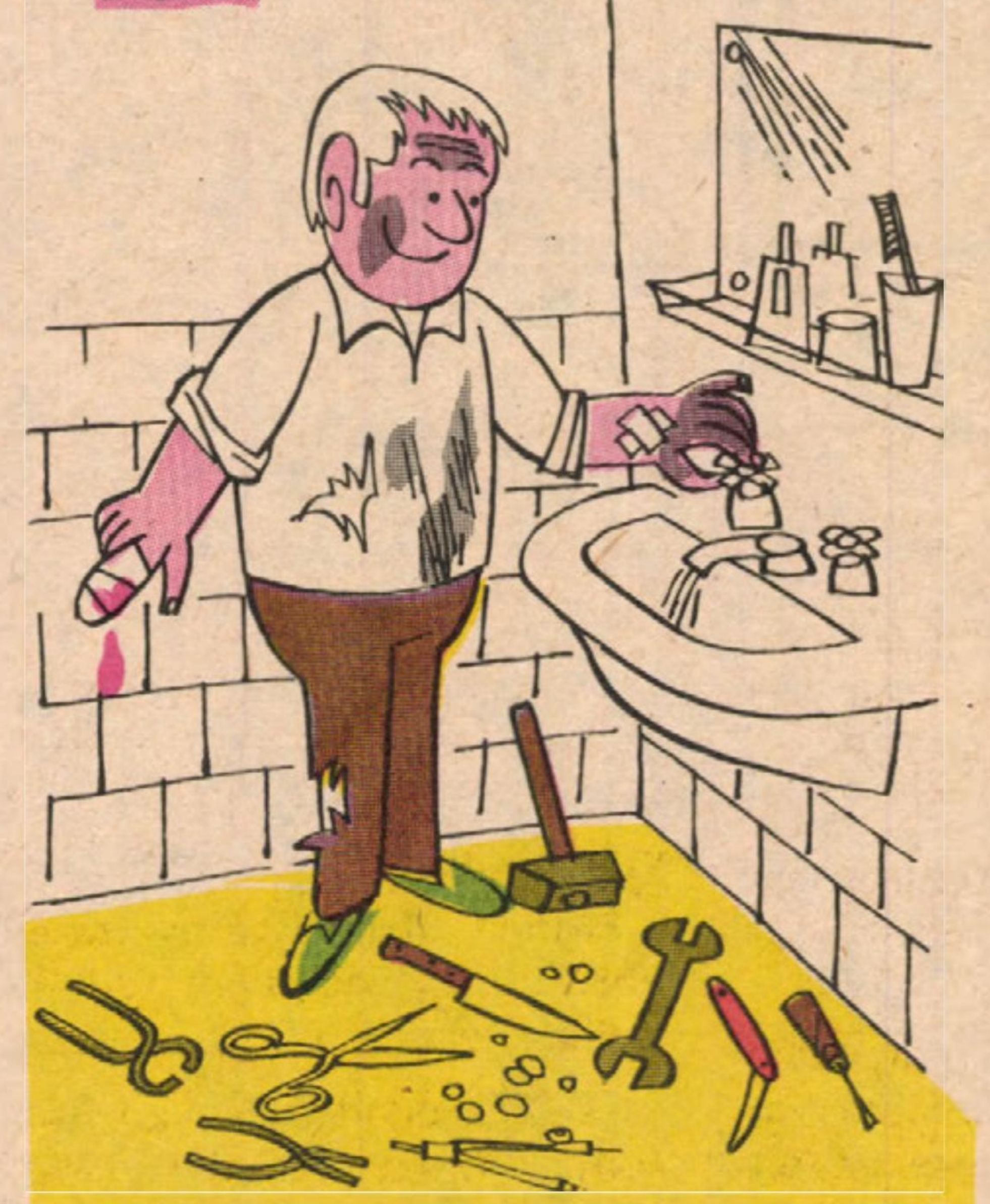

– .. hogy sikerült saját kezűleg enyhítenem a vízcsaptömítő gyűrűhiányt.

Fülöp:

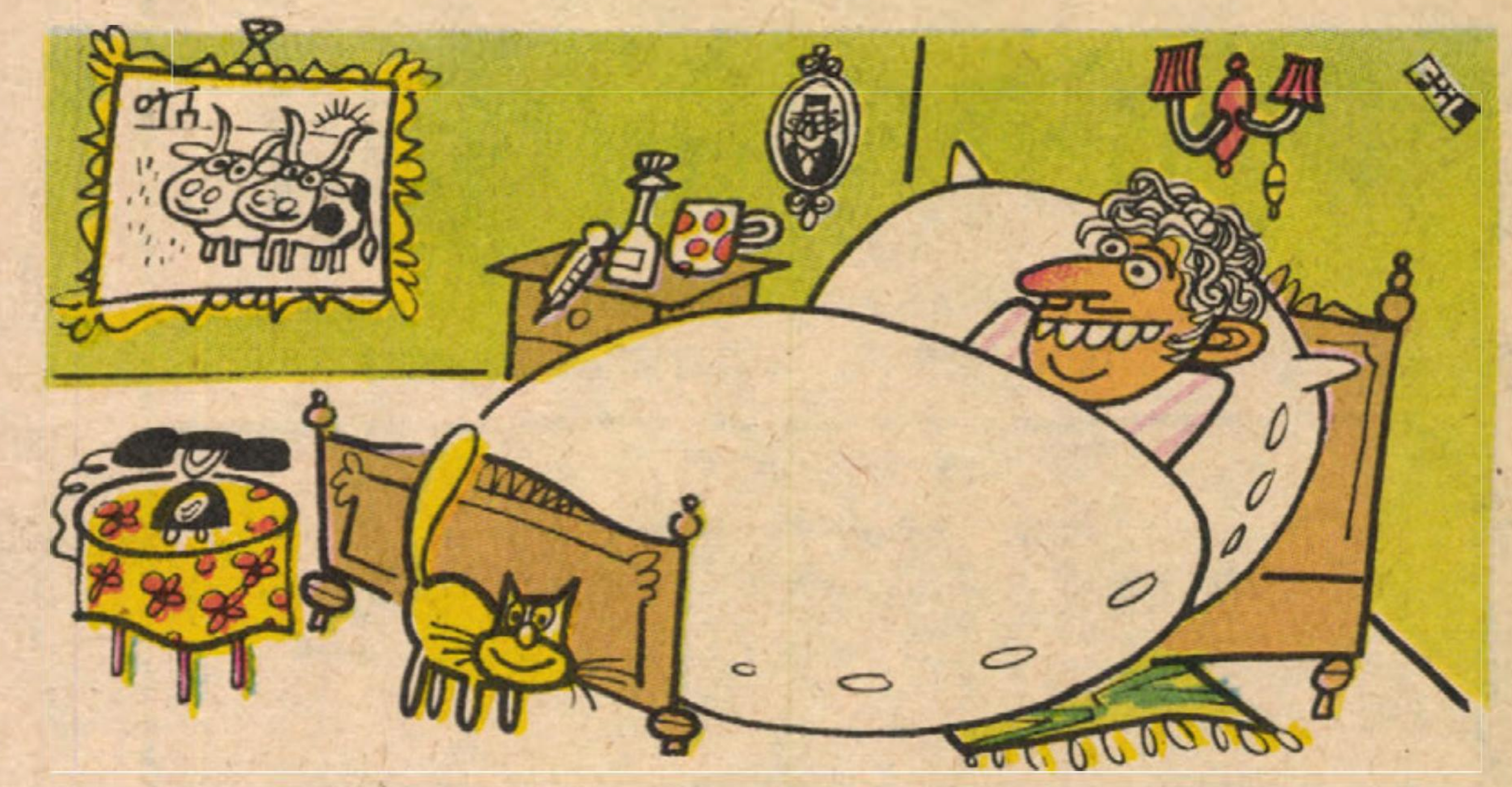

– ...hogy megkaptam az influenzát, és egy hétig nem kellett átkelnem a Baross téren.

Endrődi:

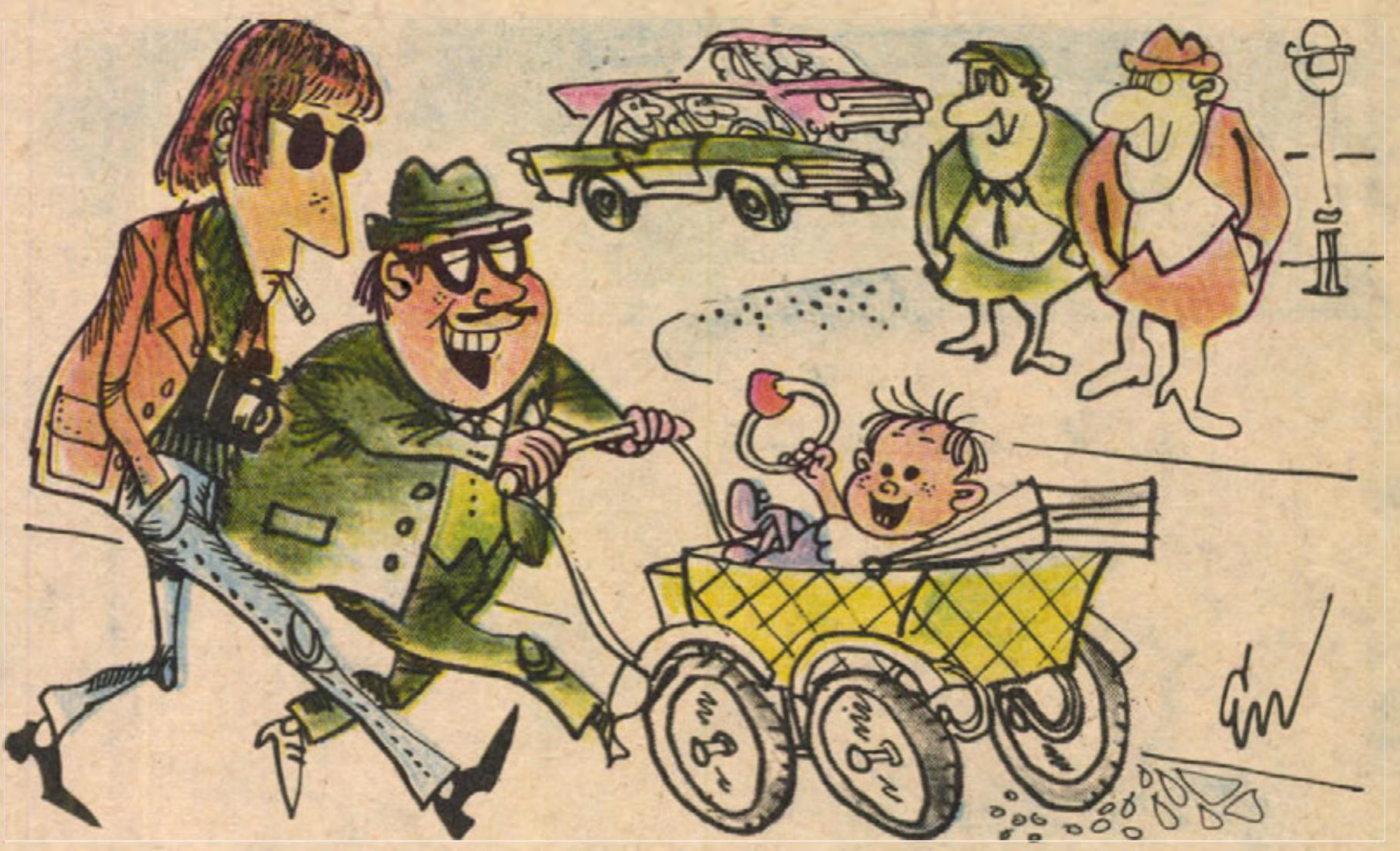

– ...hogy a fiam már kinőtt a gyerekcipőből, az unokám pedig még nem nőtt bele...

Szűr-Szabó:

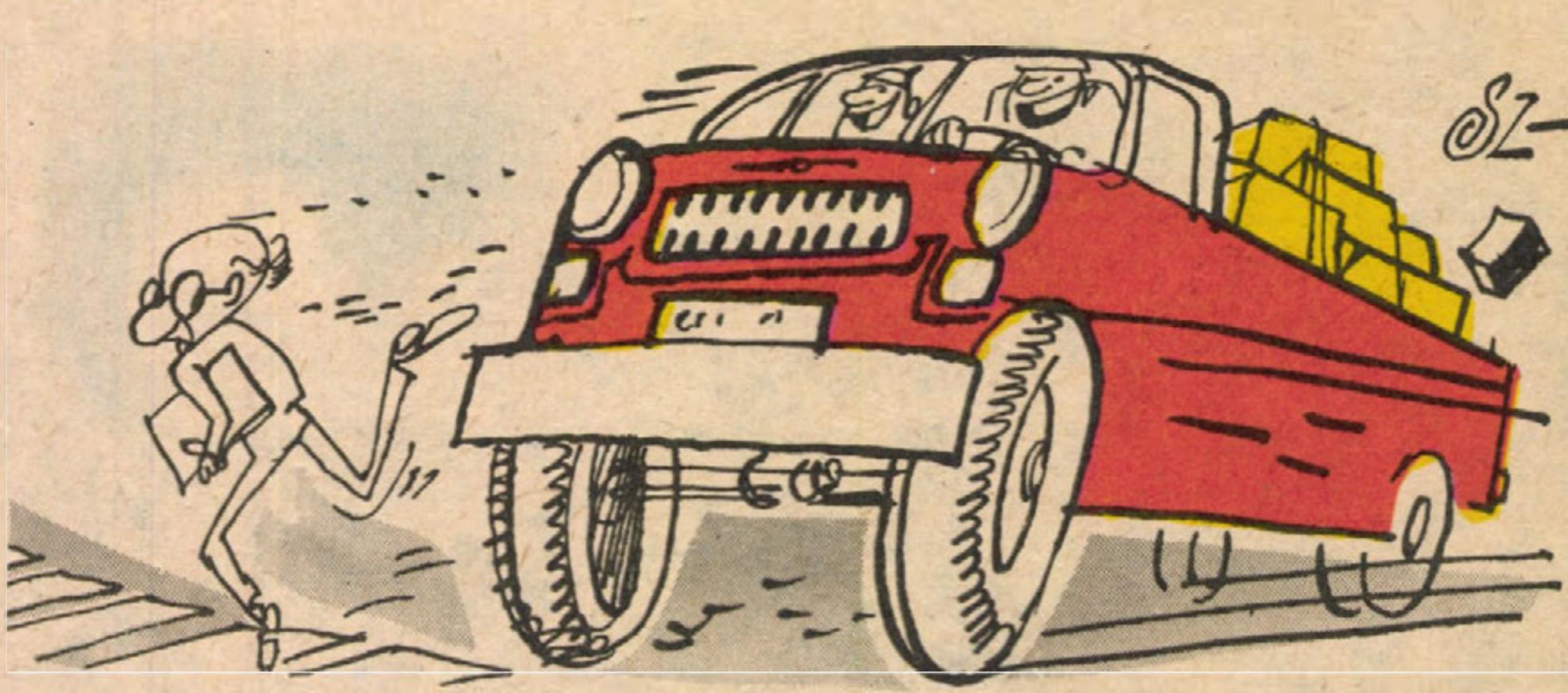

– ...hogy sikerült elugranom egy teherautó elől.

Sajdik:

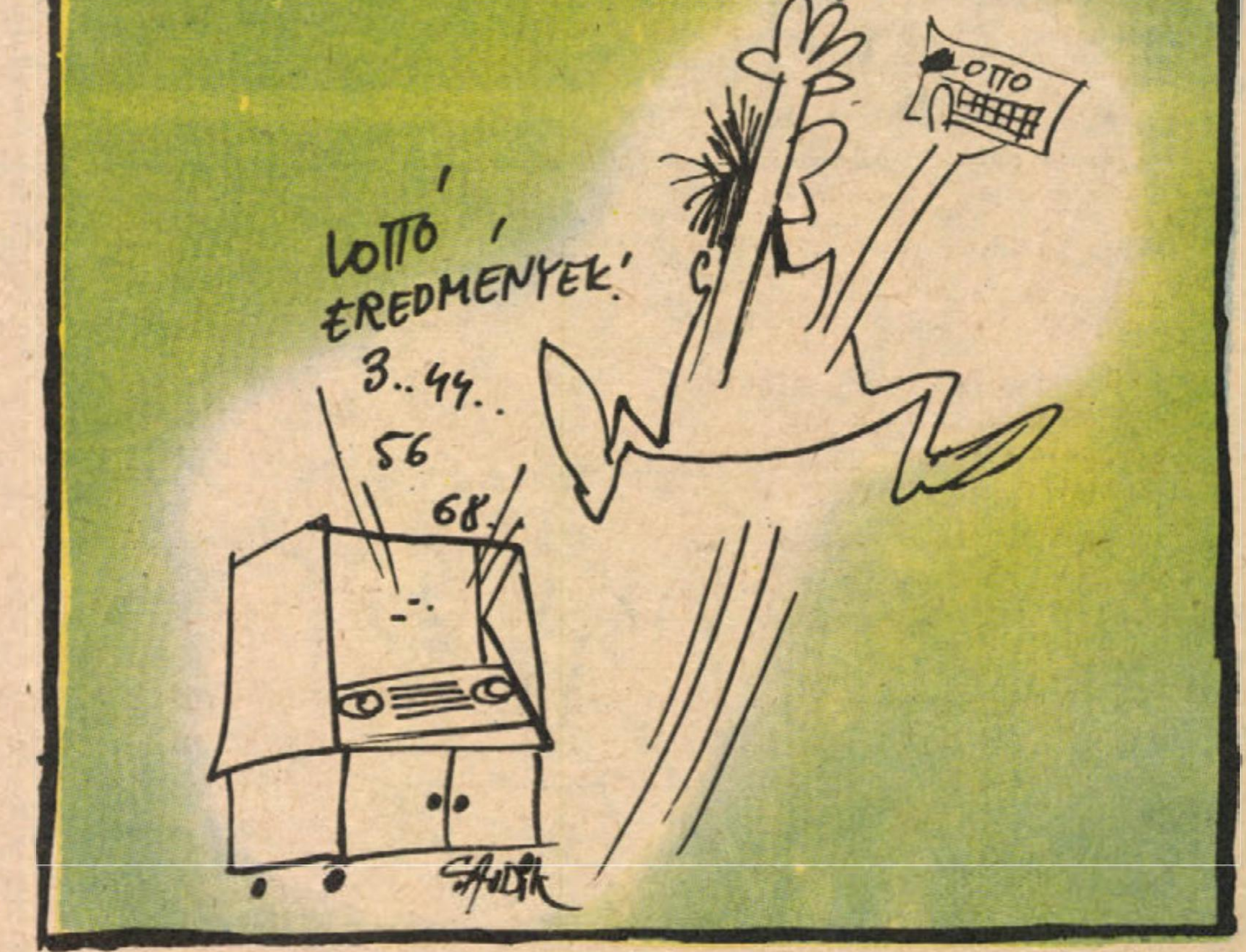
LOTTÓ EREDMÉNYEK!
3..44..
56
68.
LOTTO

– ...hogy nem húzták ki a számaimat. Elfelejtettem ugyanis bedobni a lottót.

NÉMET HUMOR

(RAJZOK A BERLINI „EULENSPIEGEL"-BŐL)

A SZORÍTÓBAN

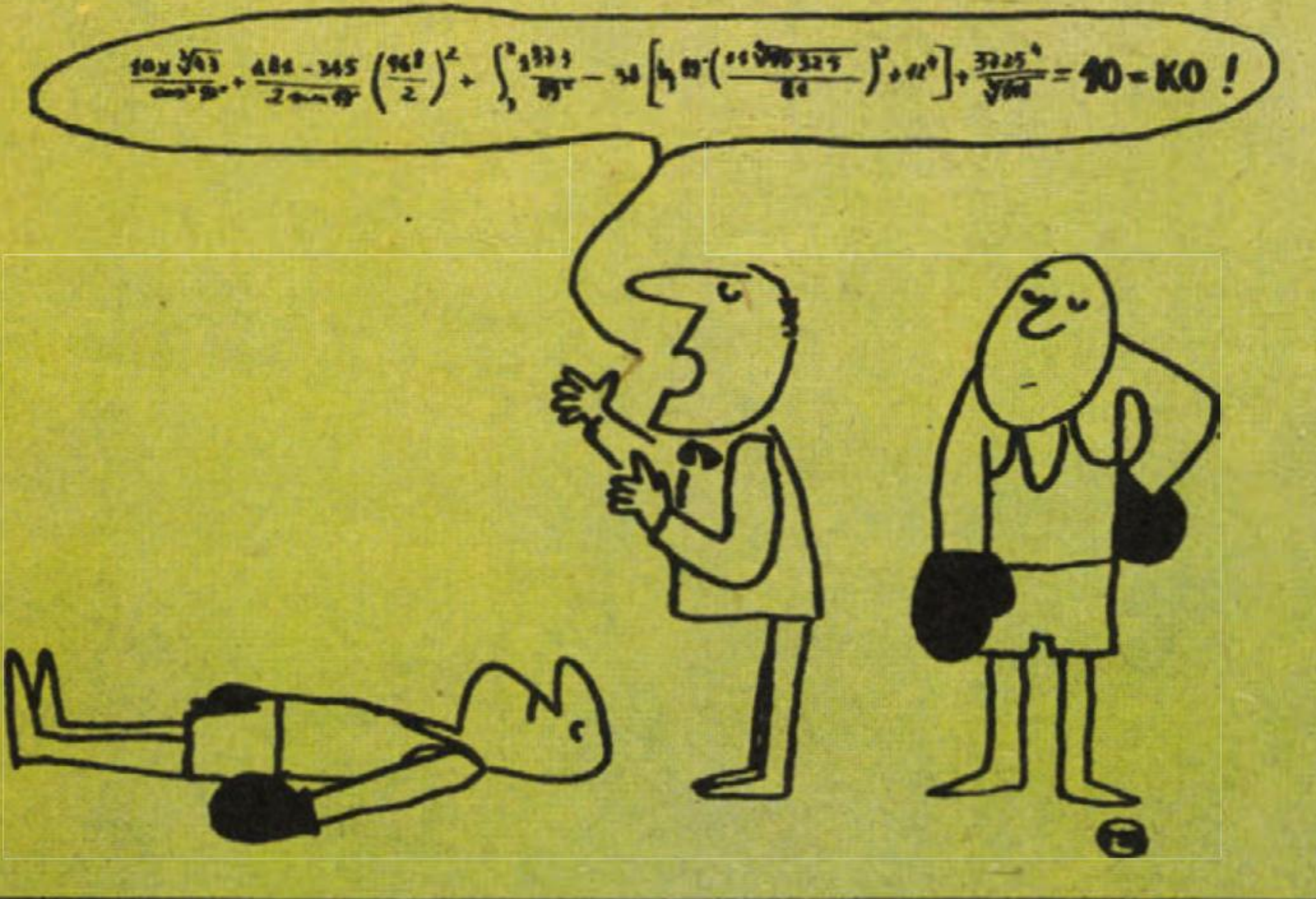

VALLATÁS

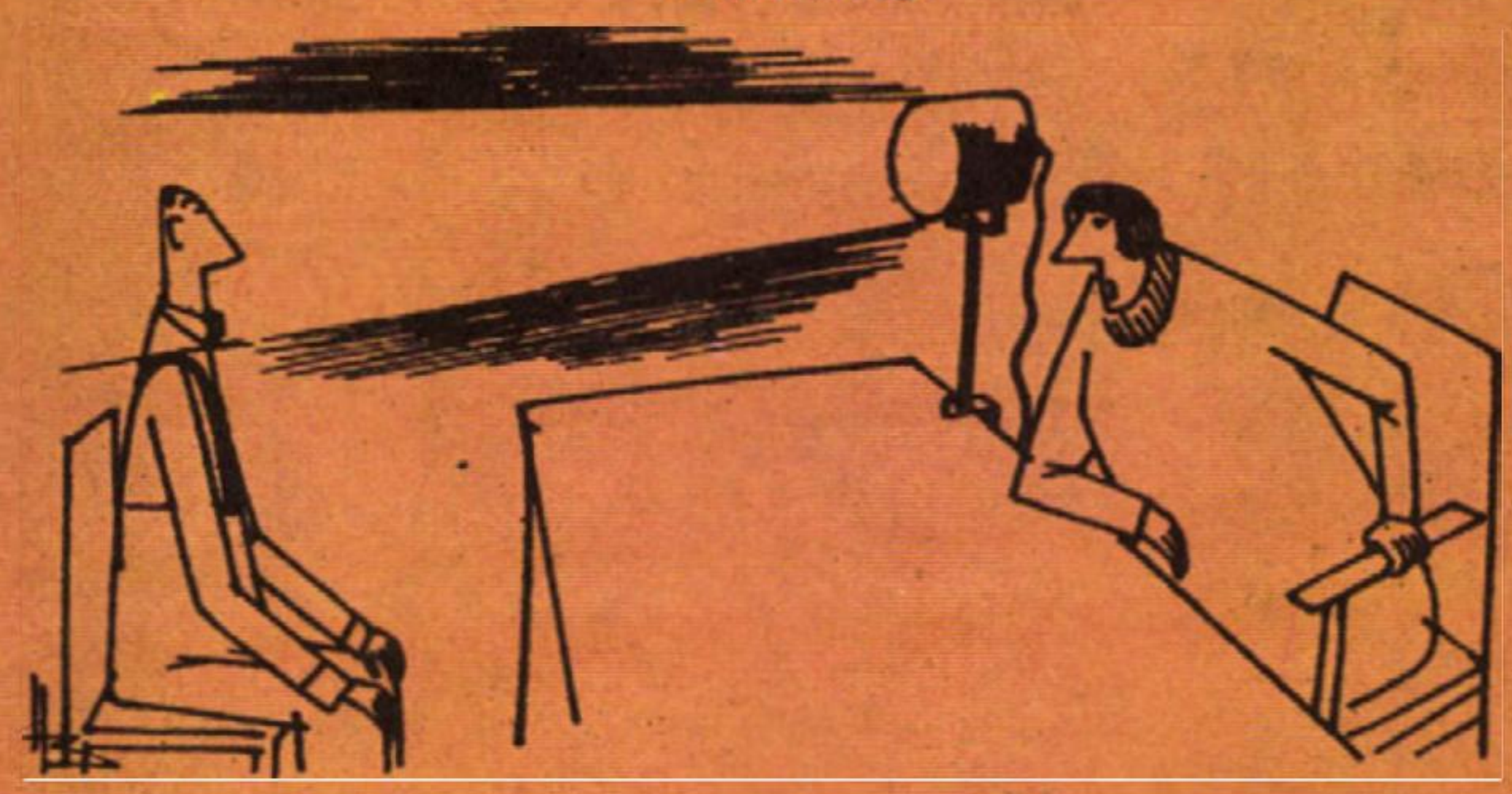

– És mióta nem szeretsz?!

MÚZEUMBAN

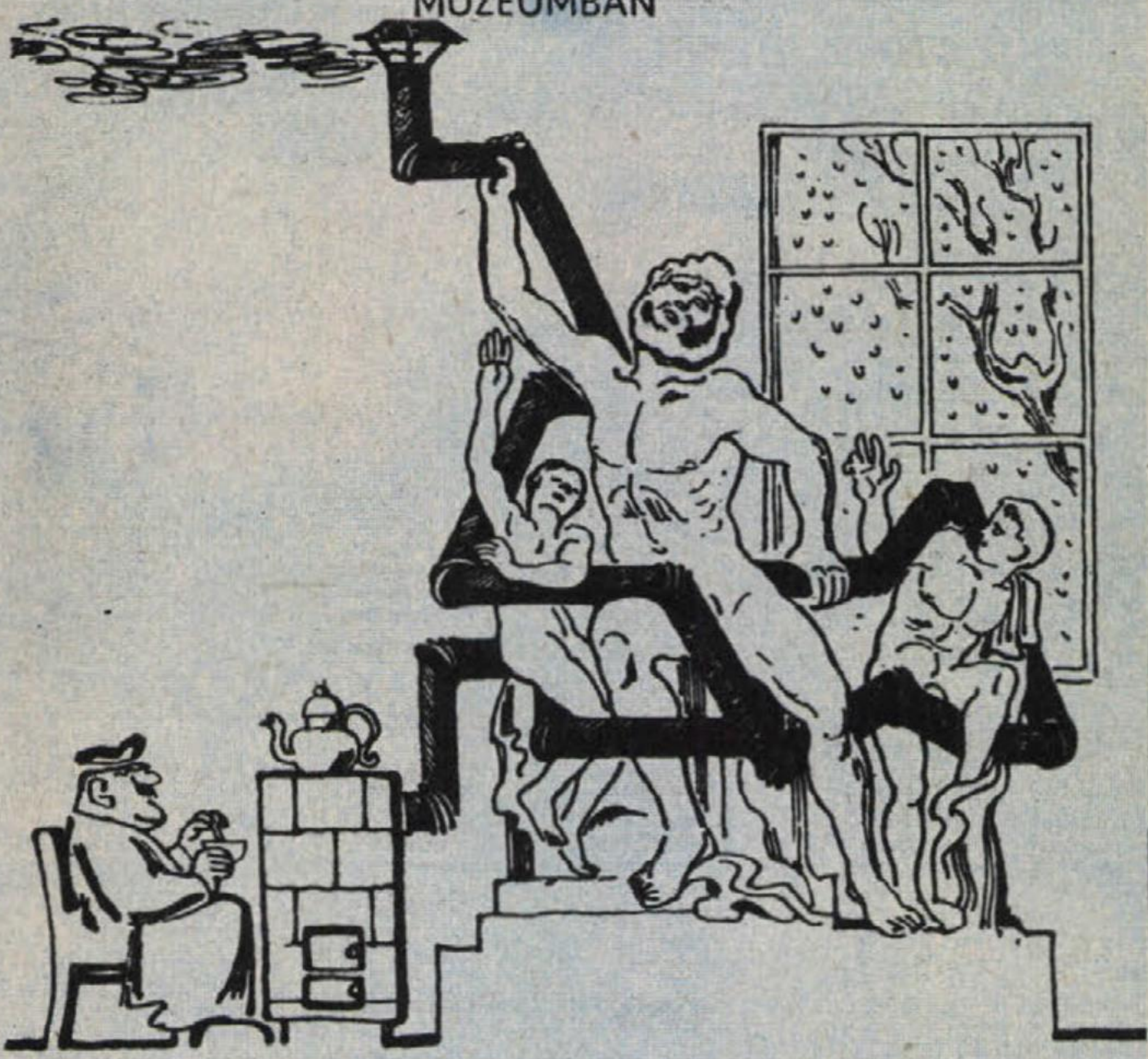

A NAGY FOGÁS

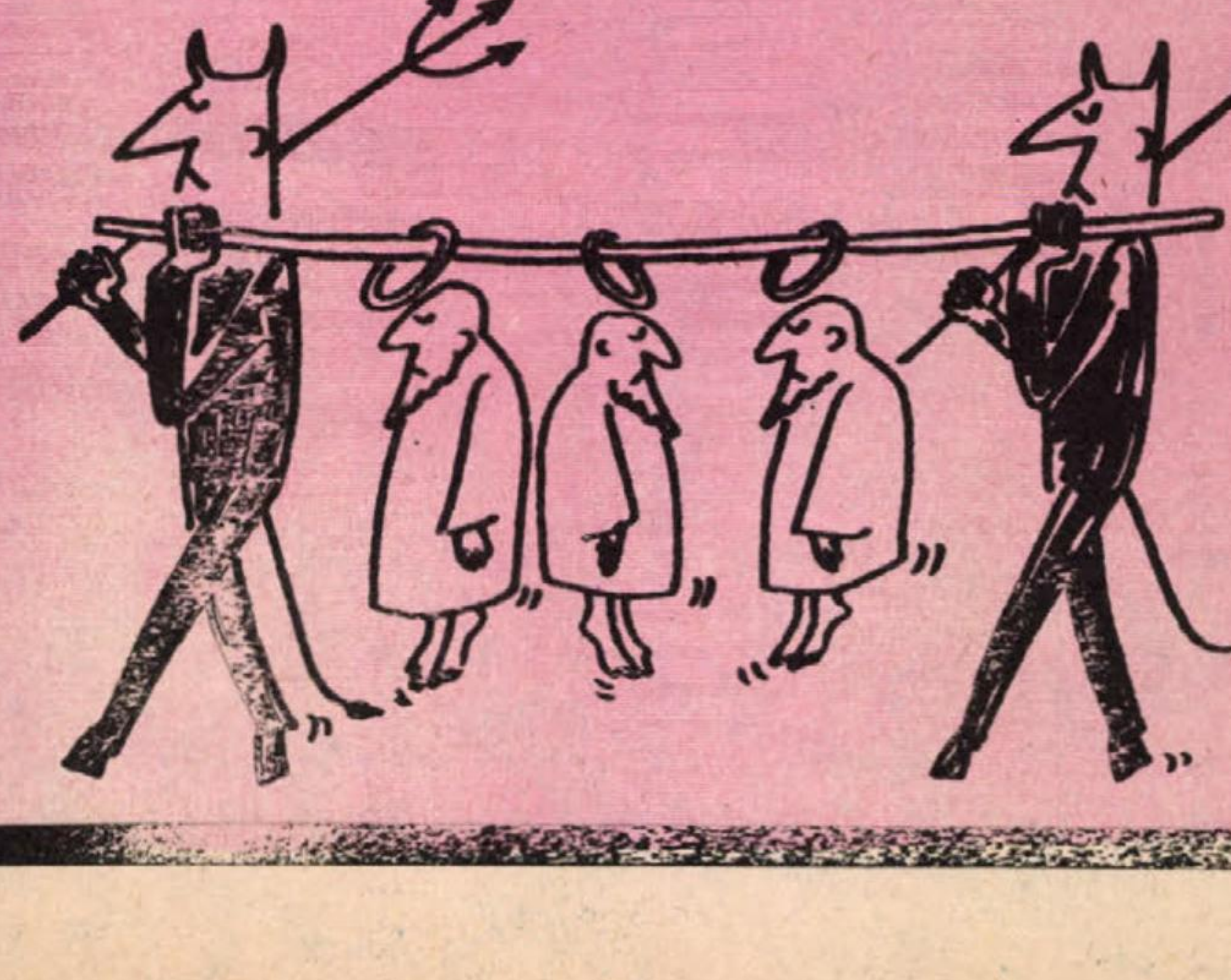

A FESTŐ ÉS A MODELL

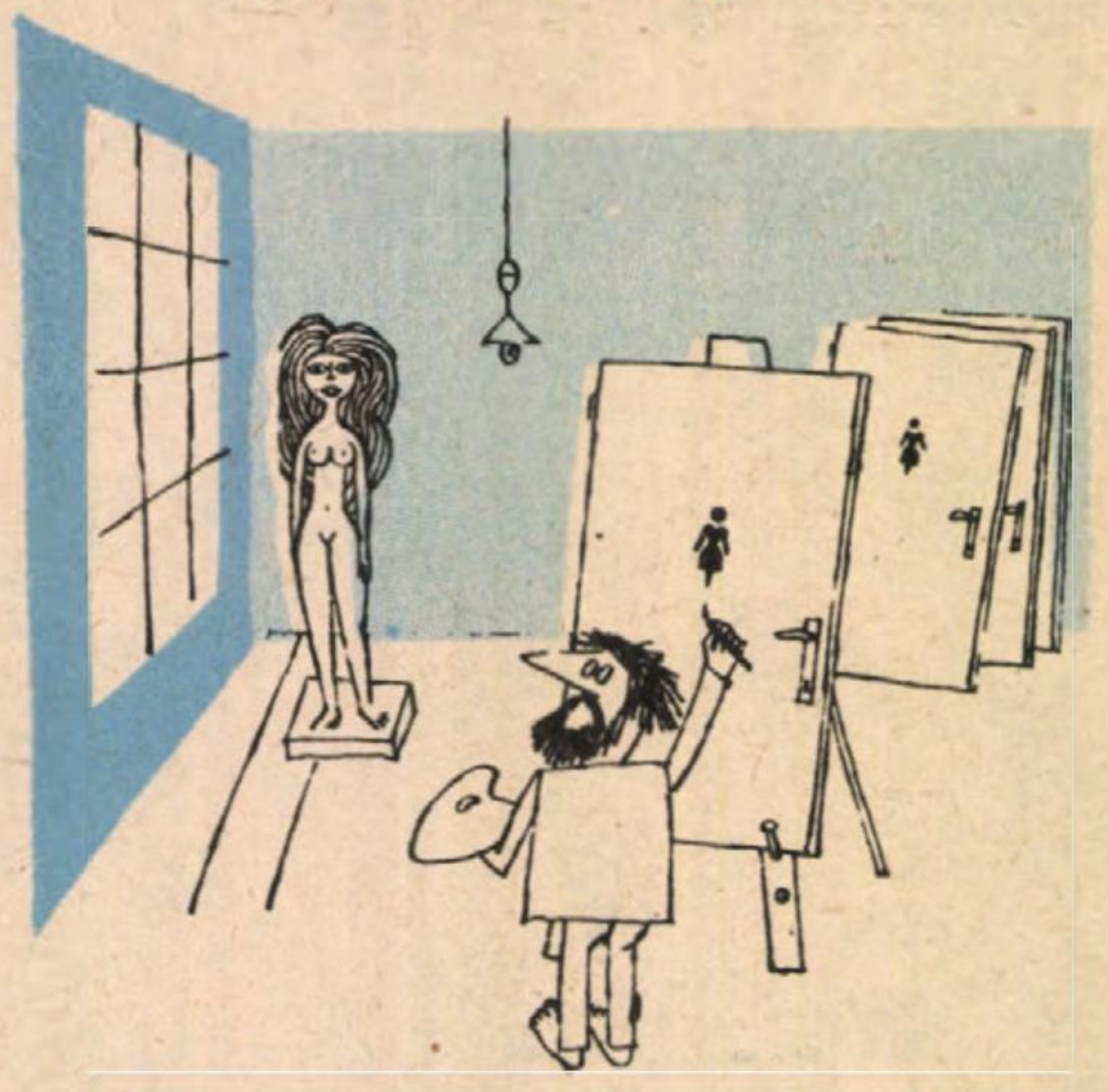

HÁZASPÁR

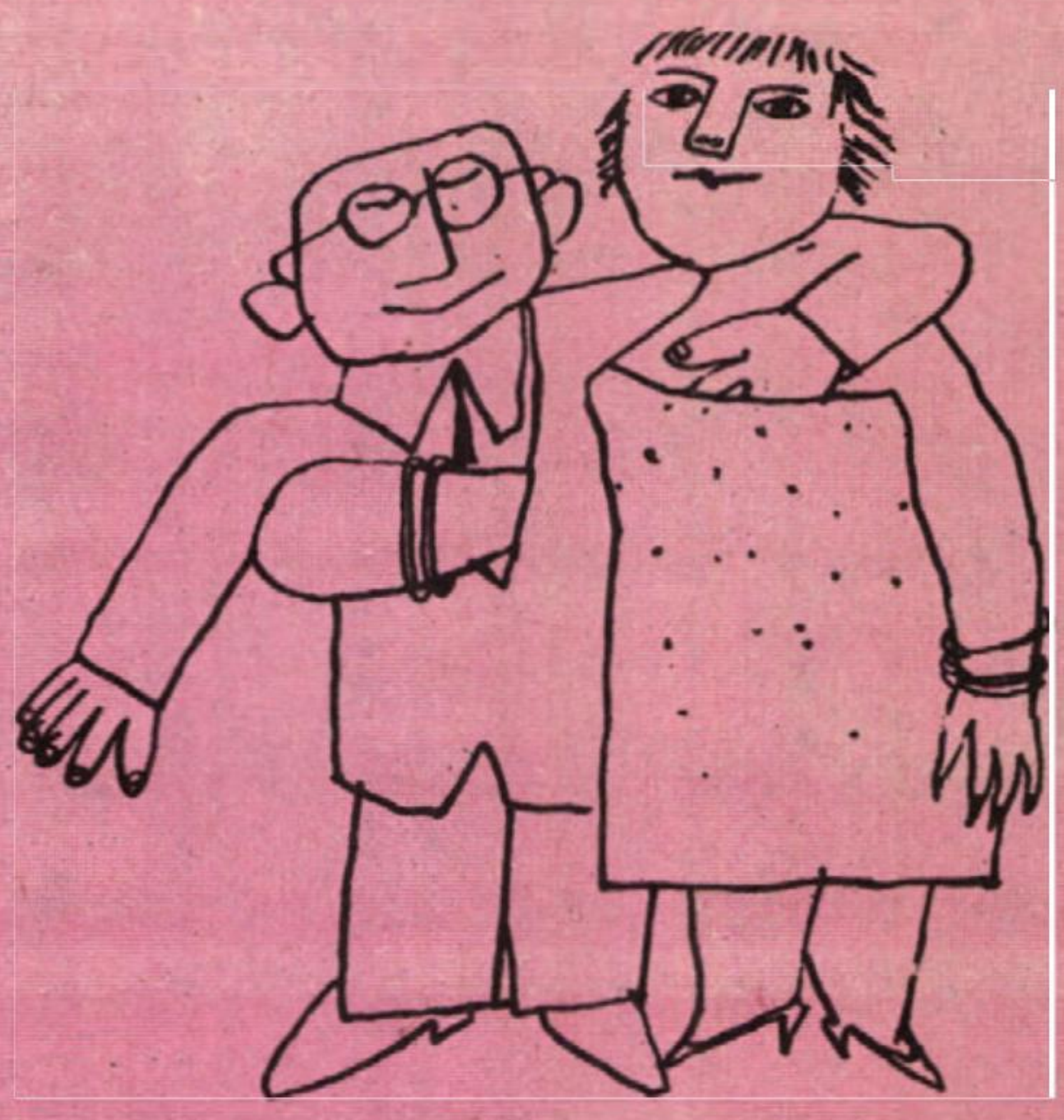

TÖKÉLETES TITKÁRNŐ

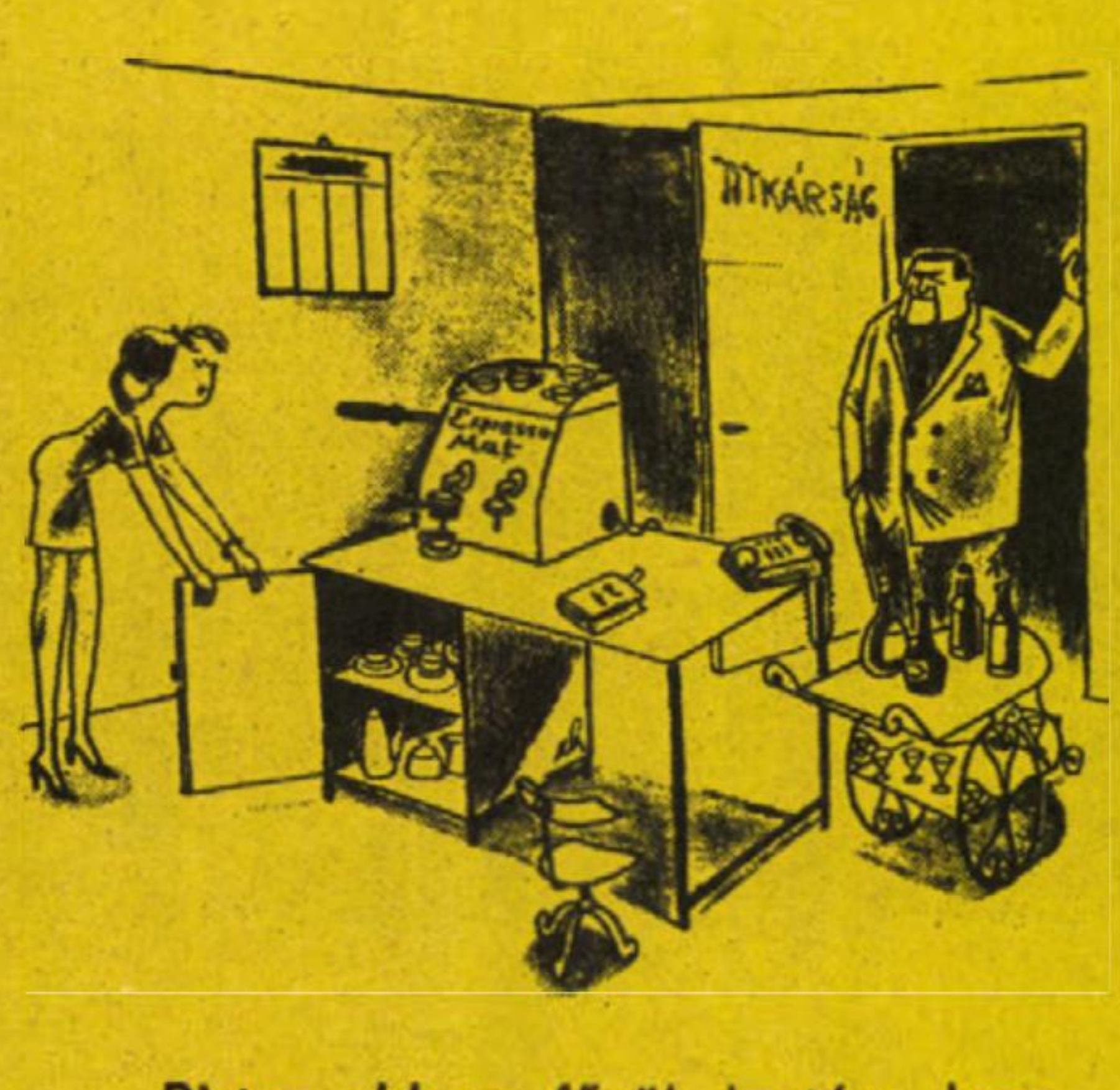

– Biztos abban, főnök kartárs, hogy itt valahol írógép is van?

A CSINOS NŐ ÉS A SZOBOR

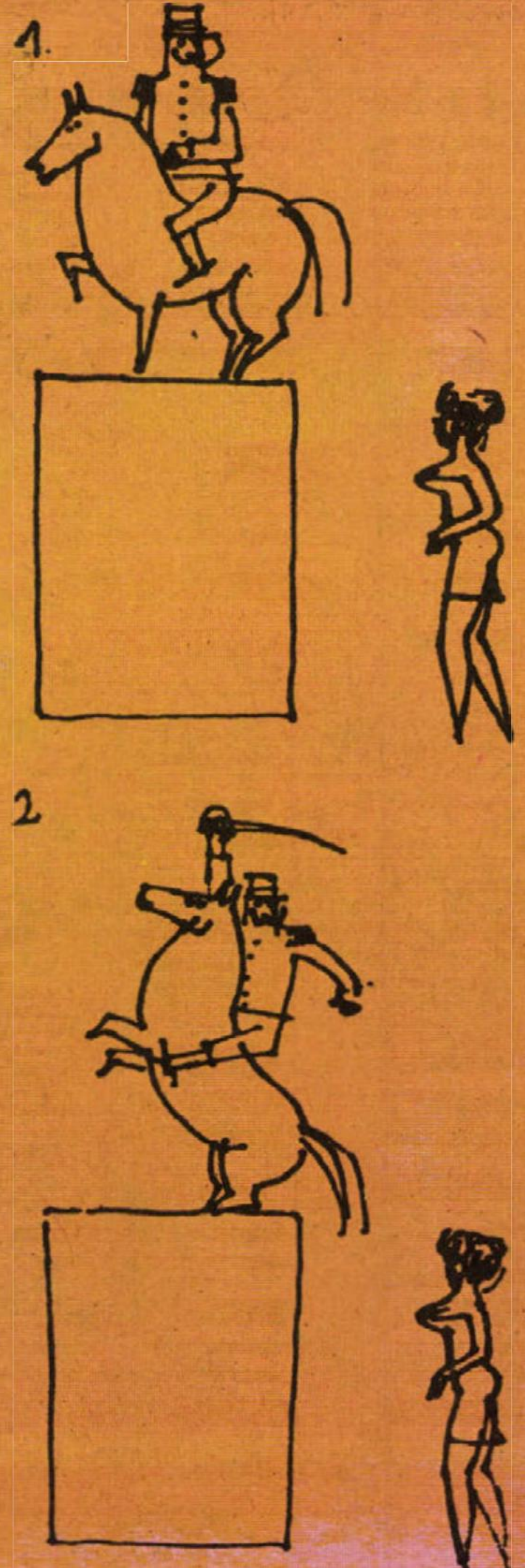

A PILÓTA HAZATÉR

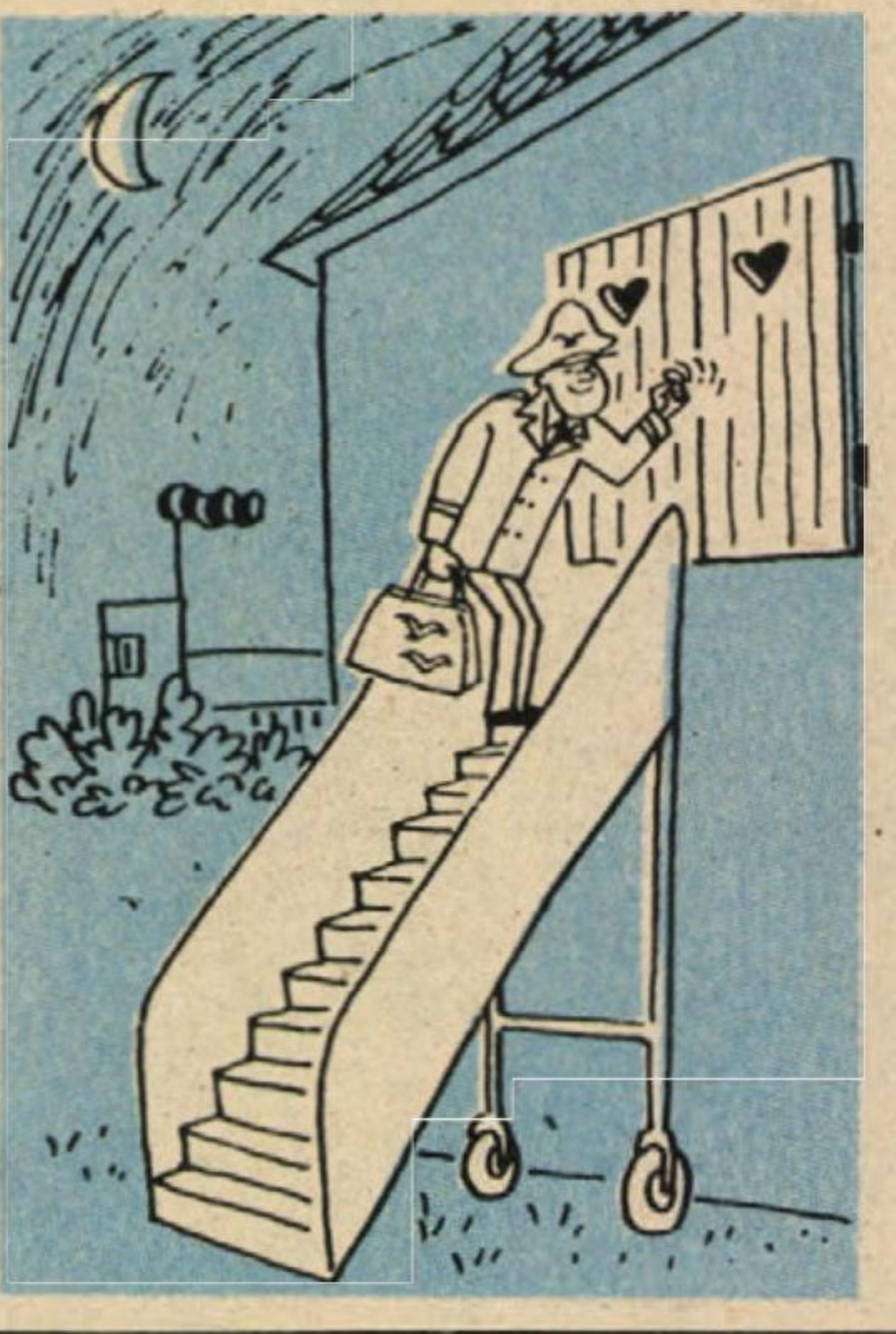

VALLOMÁS

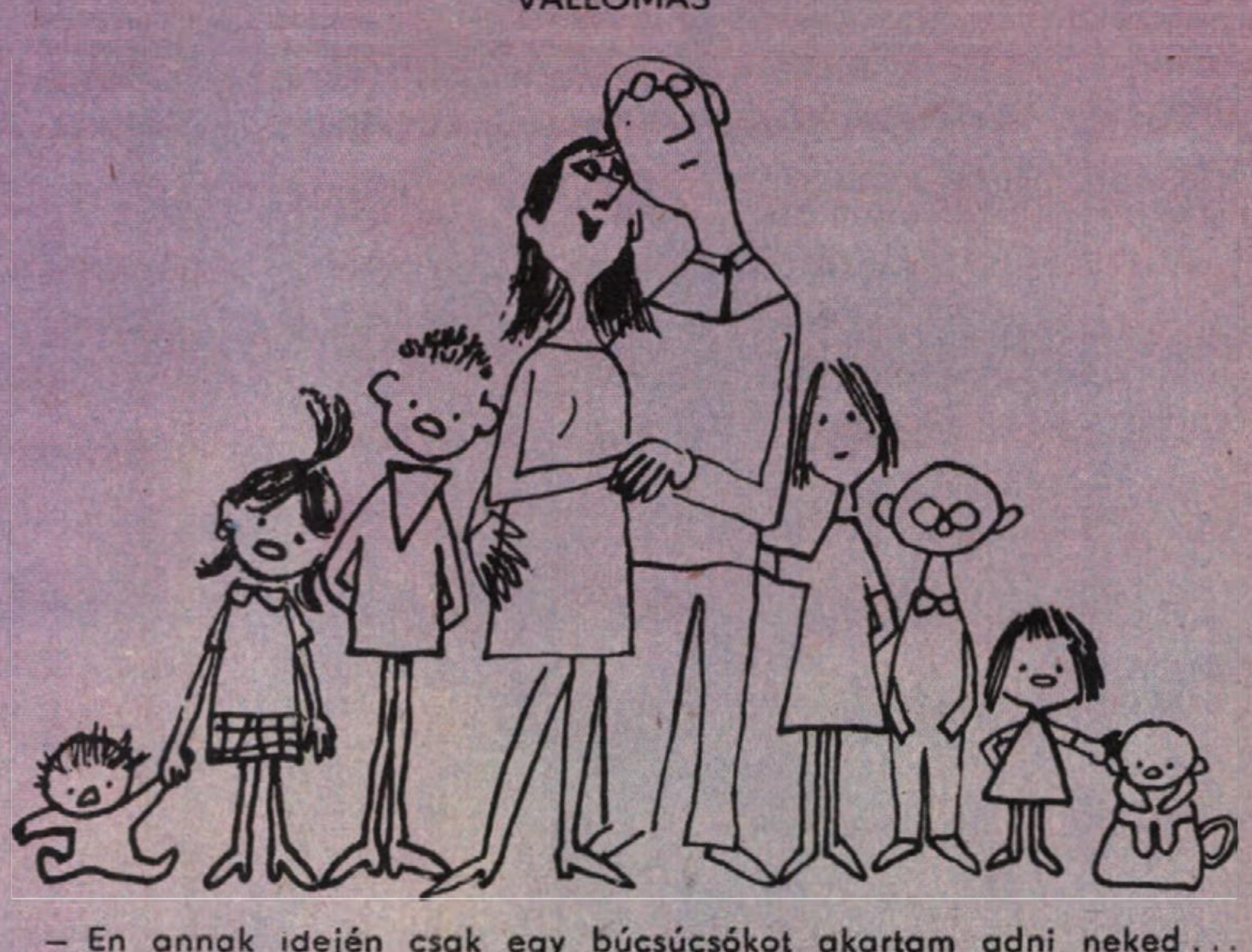

– En annak idején csak egy búcsúcsókot akartam adni neked...

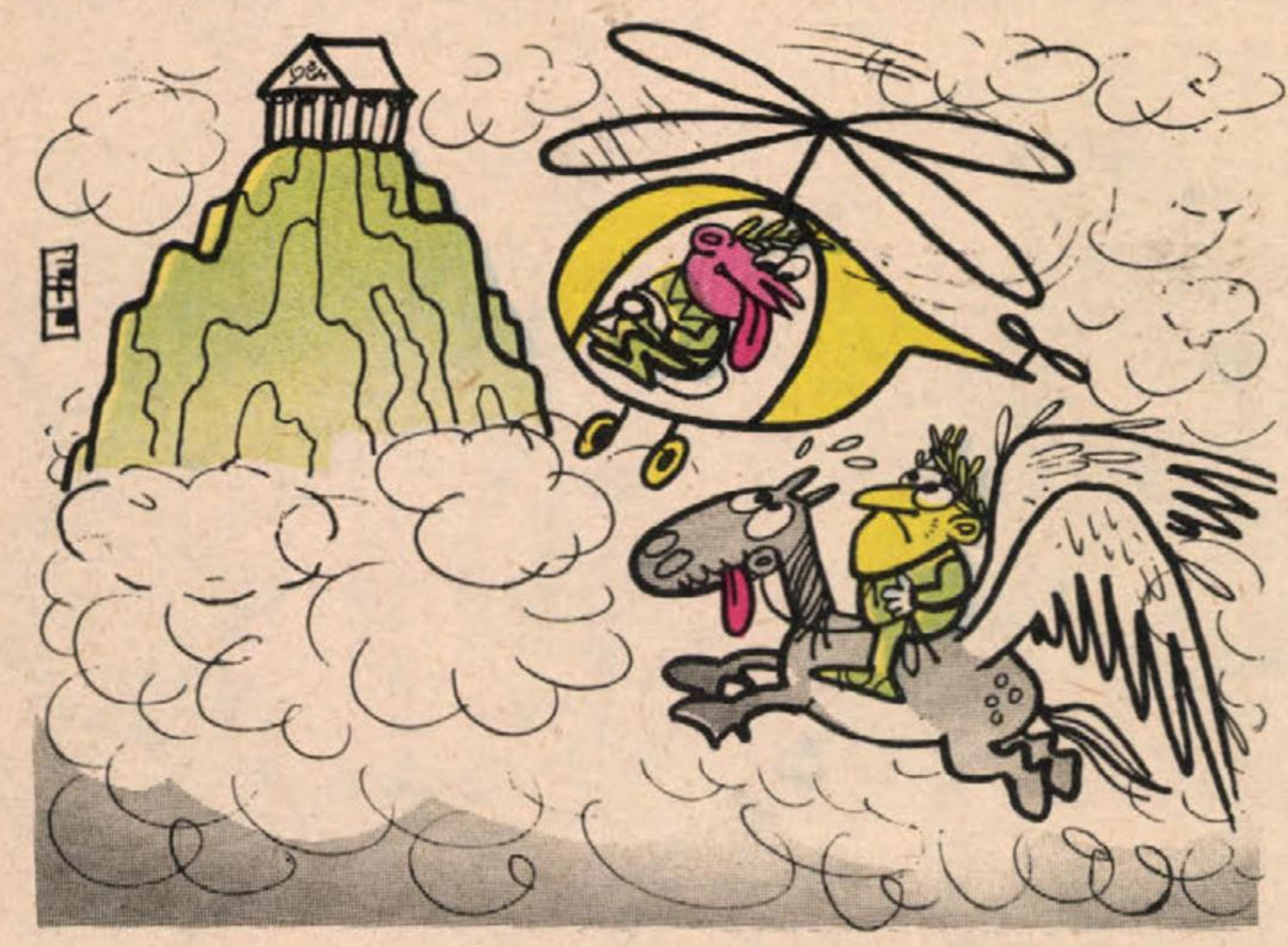

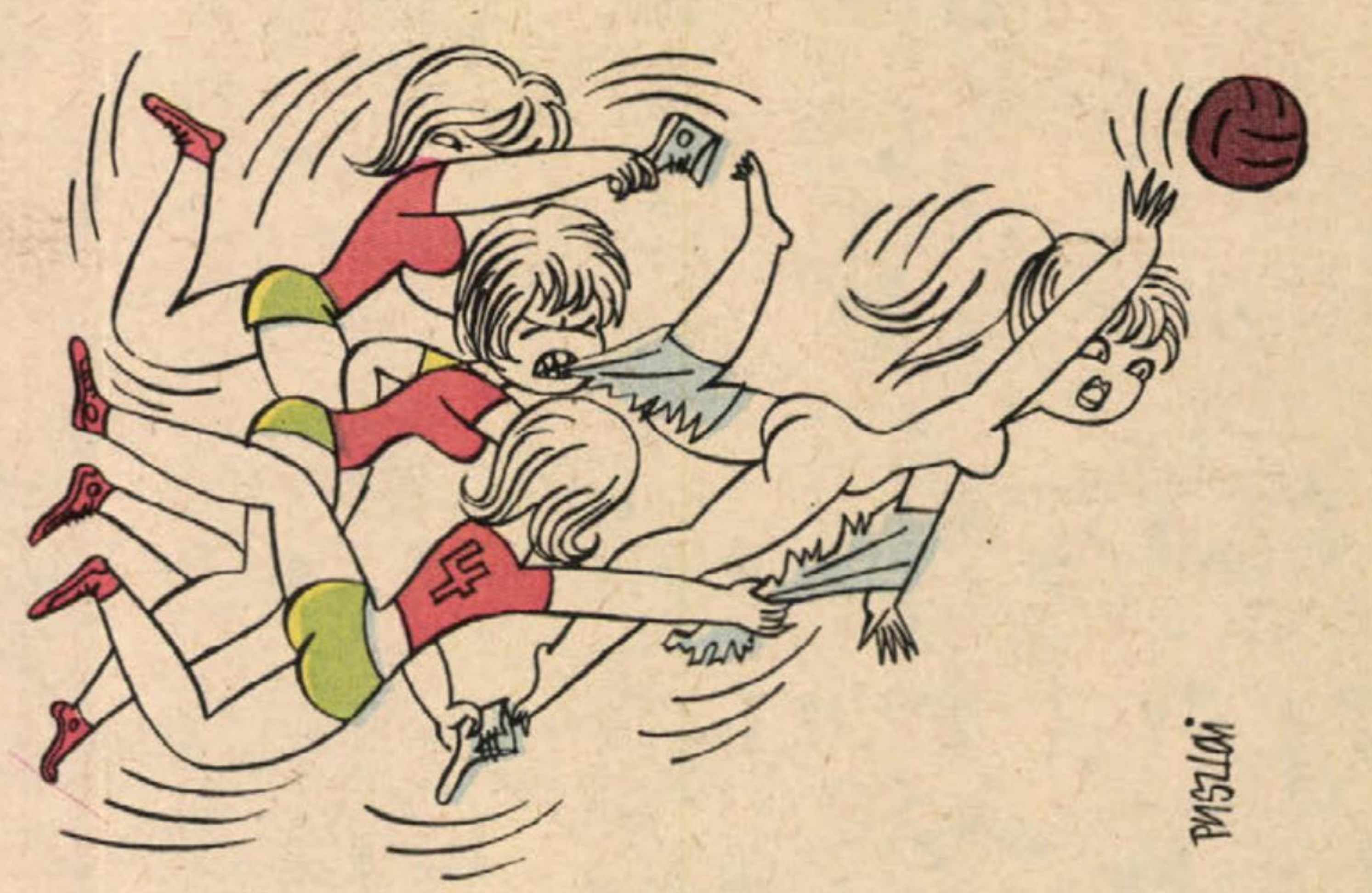

Tempó

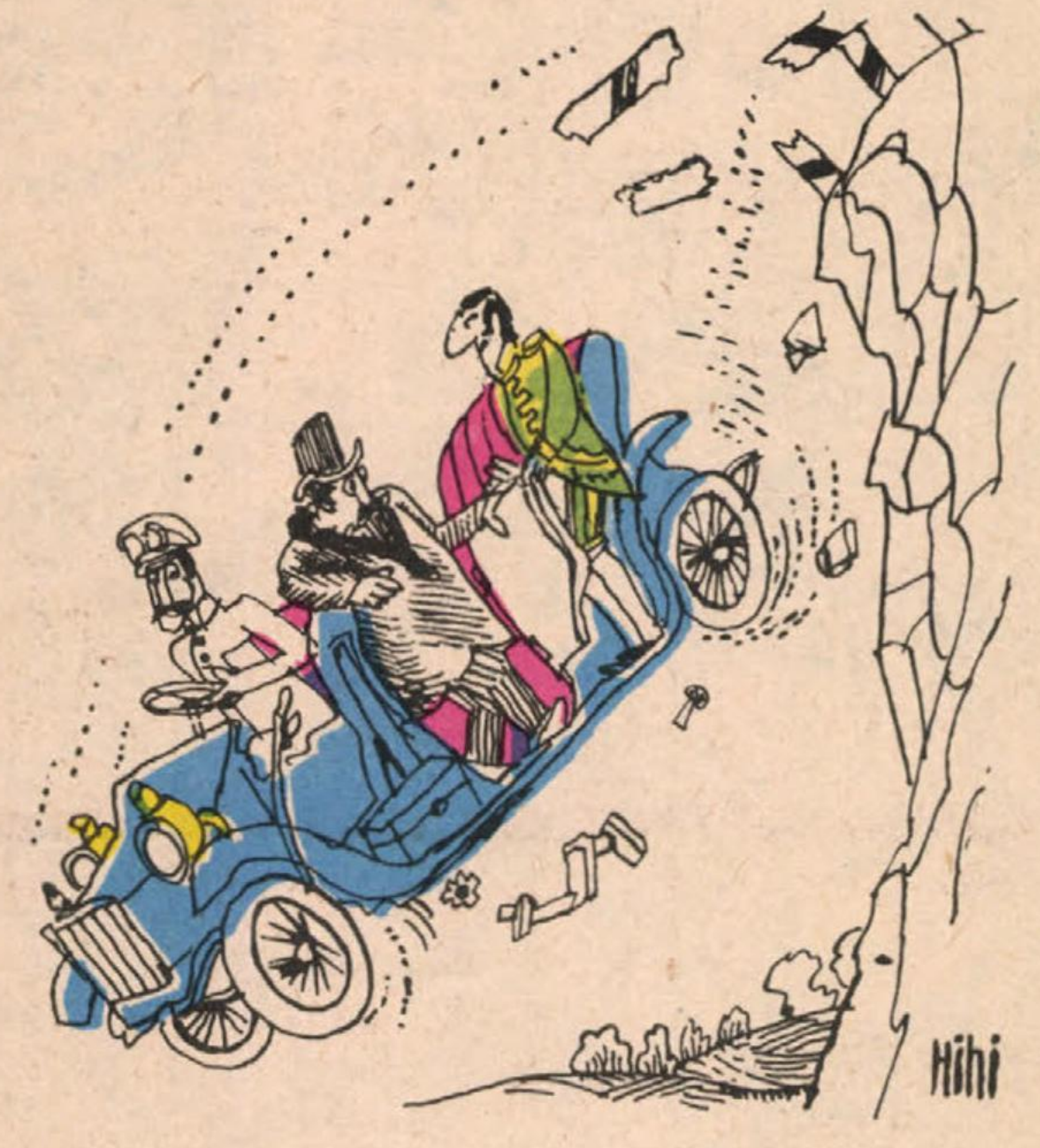

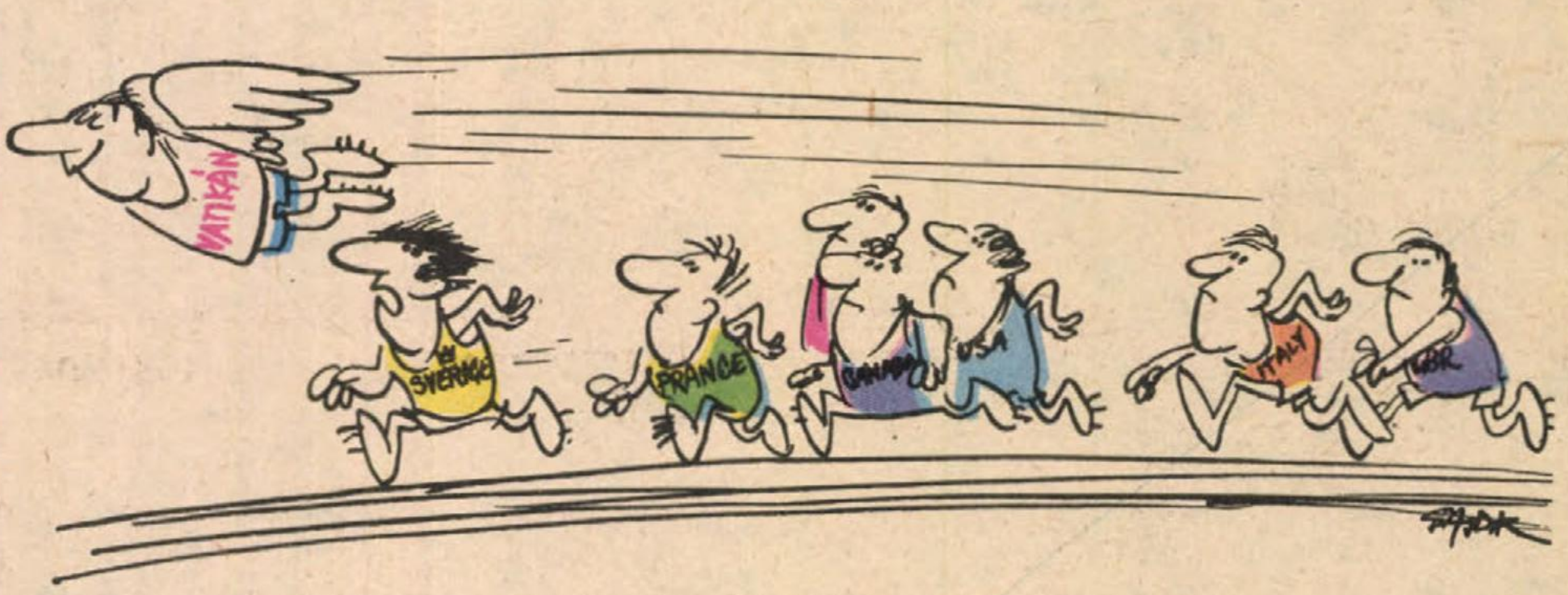
VATIKÁN
SVERIGE
FRANCE
CANADA
USA
ITALY
GBR
SAJDIK

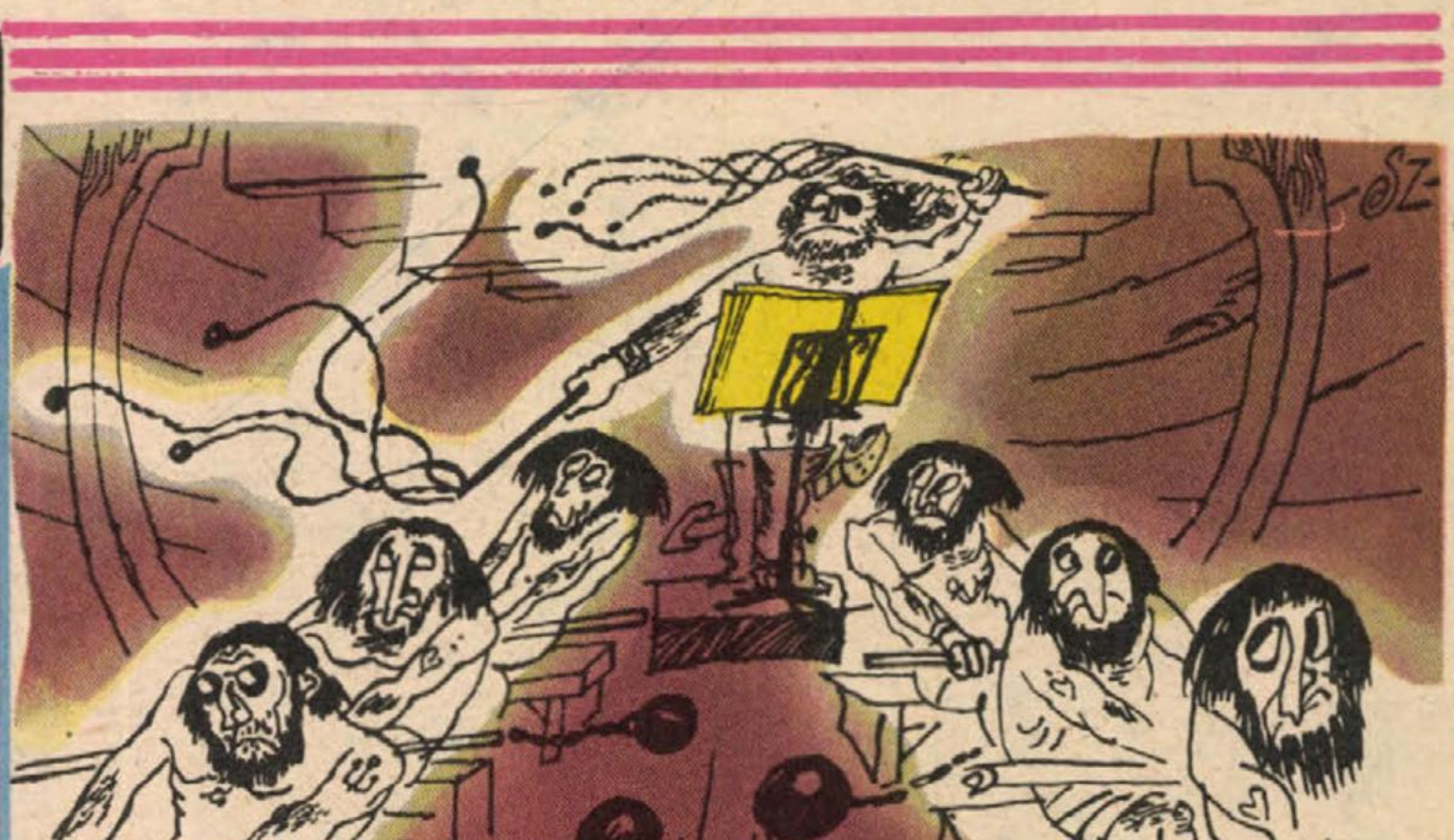

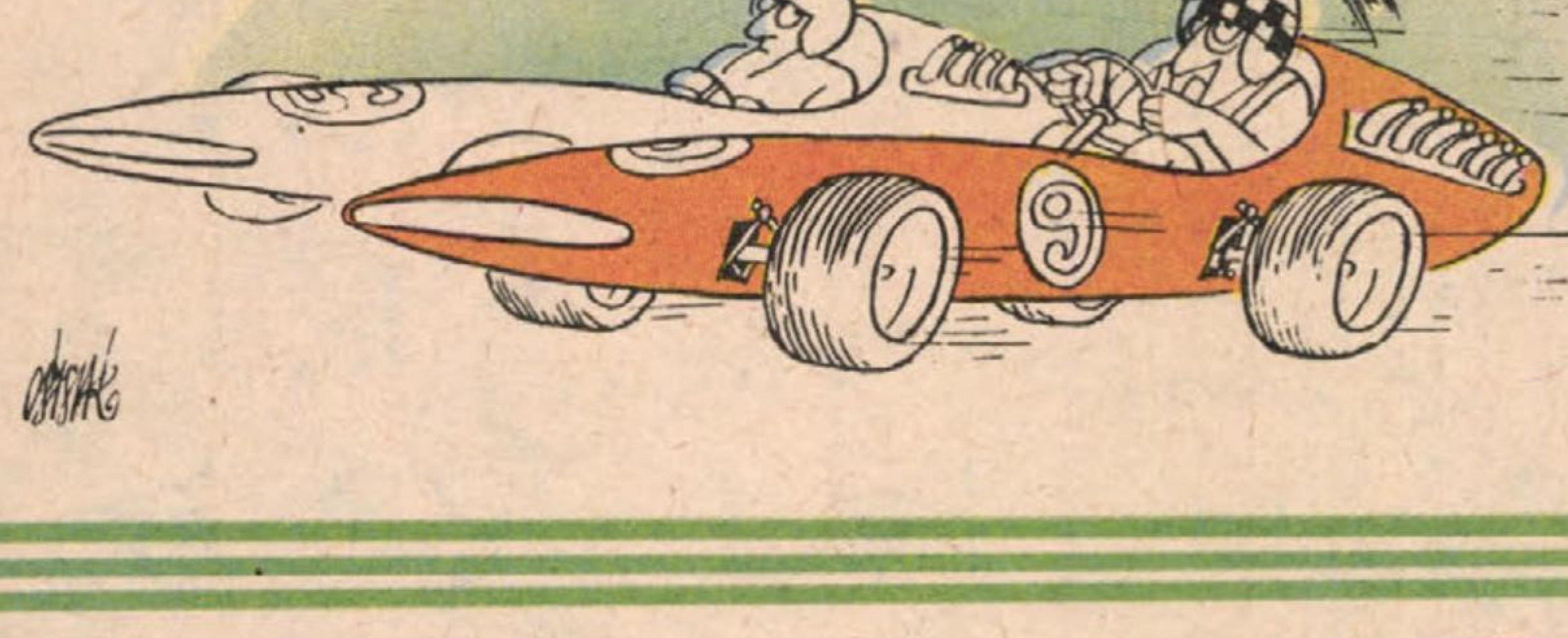

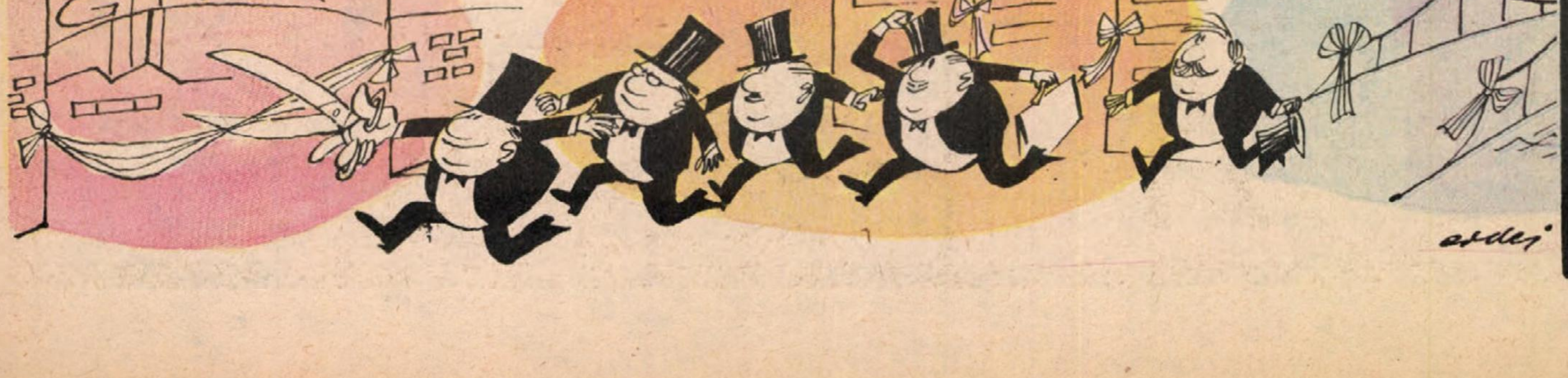

FÜLÖP,
PUSZTAI,
HEGEDŰS,
SAJDIK,
CSÁSZÁR,
SZŰR-SZABÓ,
ERDEI

FORMATERVEZÉSI ÖTLET

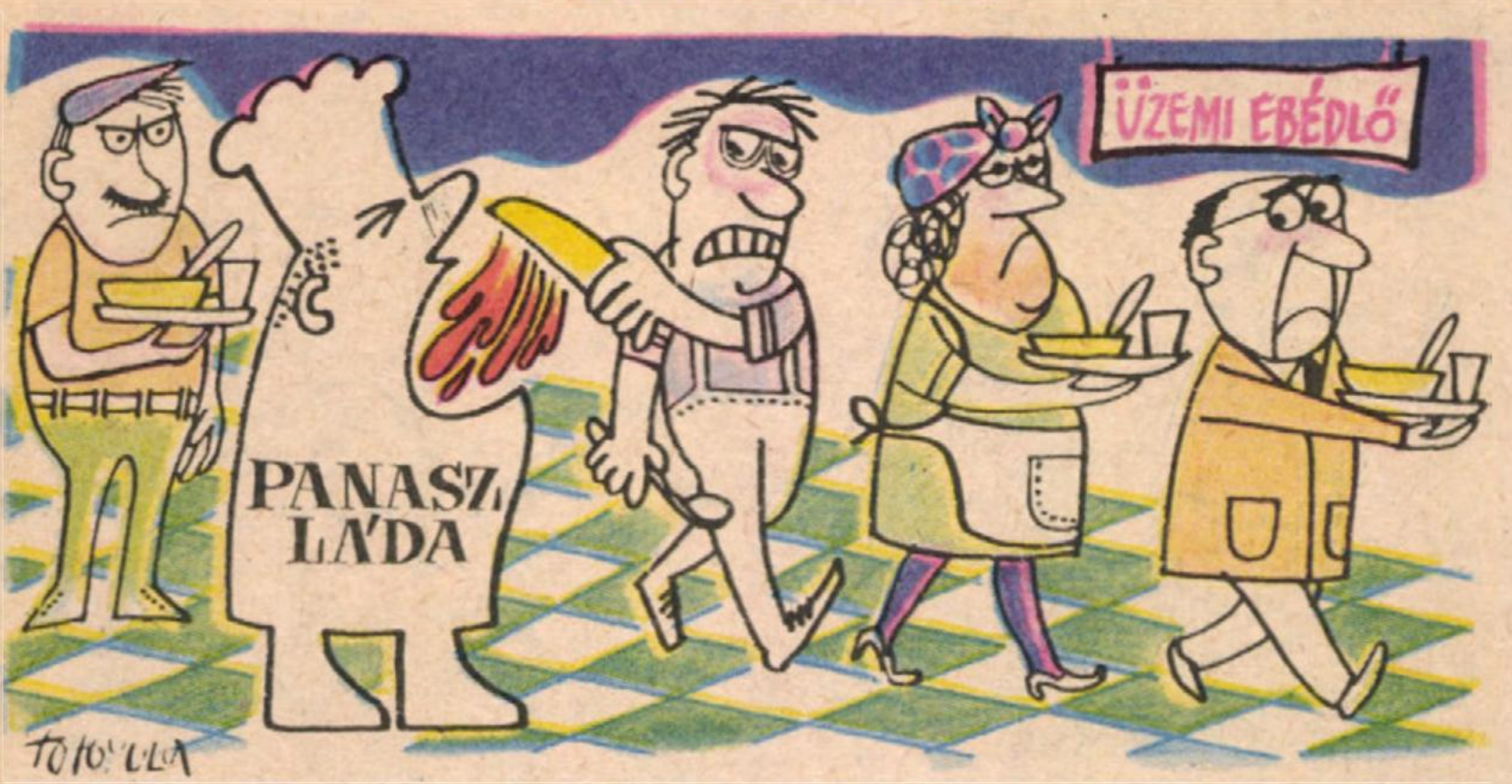

A TECHNIKA SZÁZADA

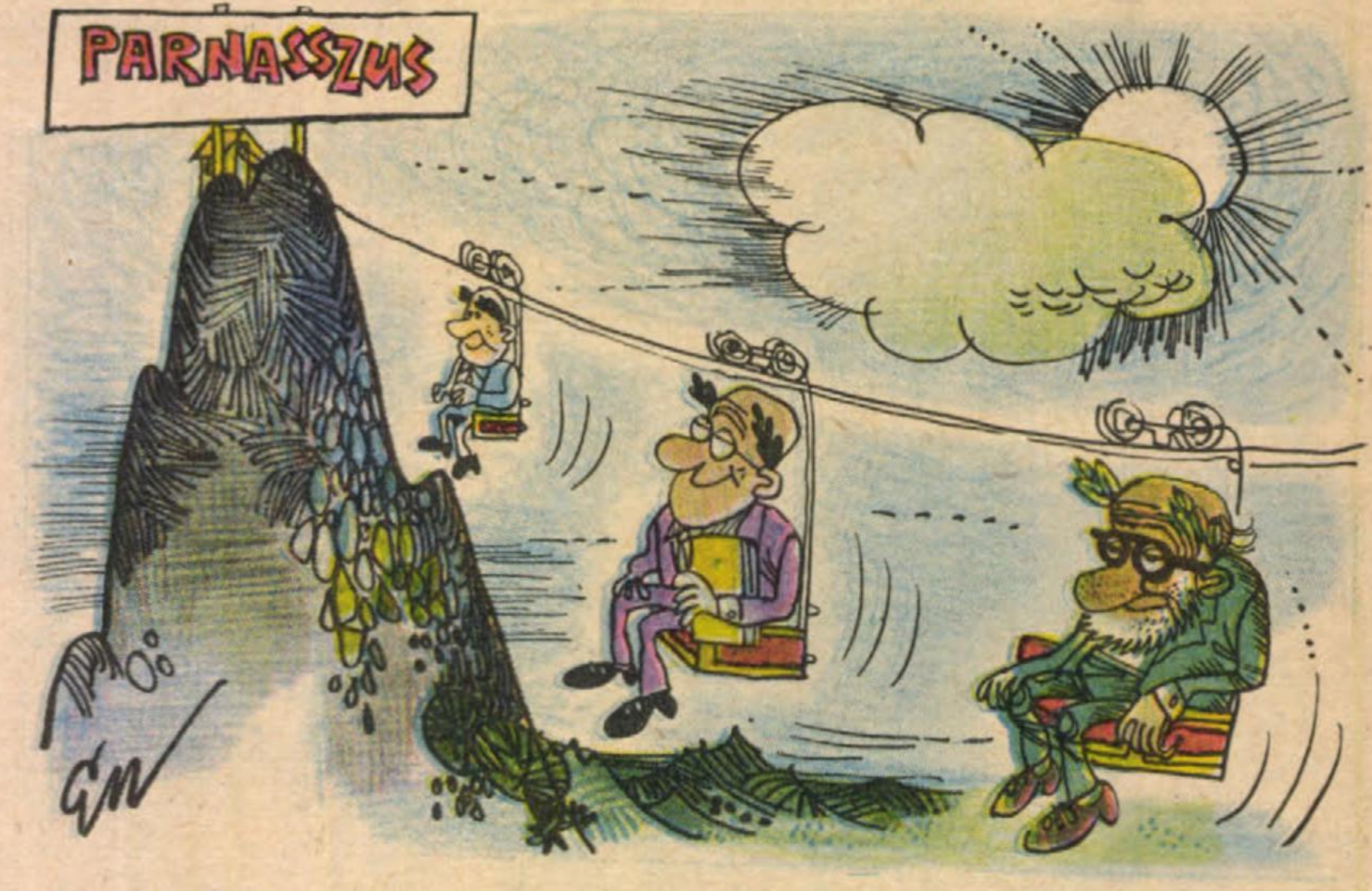

FÜLLENTETT HÍREK

Sáp Jenő vegyészmérnök feltalálta a porított hagymásrostélyost. A találmány kitűnő: az ily módon minimális terjedelműre és súlyra csökkentett rostélyosadag egy fél gyufaskatulyányi zacskóba belefér. Most már csak azt az eljárást kell kidolgozni, hogy a porrá változtatott anyagból hogyan váljék ismét rostélyos.

*

Jelentős eredményt ért el a Kelenhegyi Bútorgyár: kétlábú székeket hozott forgalomba. Aki ugyanis rájuk ül, az a maga két lábával négyre egészíti ki a széklábakat. Az ilyen módon mutatkozó fa-megtakarítás tetemes mértékben növeli az igazgatóság prémiumát.

*

Különböző műszaki, tanácsi és társadalomtudományi szervek háromnapos szimpóziumra ültek össze annak megvitatására, hogyan lehetne hazánkban olyan felvonórendszert kialakítani, amelynek egyedi kívánatra felemelkednj, majd leereszkedni képesek a budapesti lépcsőházakban. A szimpózium úgy döntött, hogy bizottságot küld ki a kérdés tanulmányozására. Olyan hírek is elterjedtek a közvéleményben, hogy számos külföldi országban már feltalálták a fel-le járó liftet; ezeket a bomlasztó tendenciával terjesztett álhíreket azonban a Felvonóépítő, Javító, Karbantartó és Illatosító Gyár igazgatósága már megcáfolta. Addig is, amíg a kérdés végleges megoldást nyer, az Utasellátó fiókbüfét rendez be minden liftben, hogy a bentrekedők a kiszabadulásukig eltartó néhány nap alatt semmiben hiányt ne szenvedjenek.

*

Gyakori az a panasz, hogy kereskedelmünk nem eléggé rugalmas. Élénk cáfolatául ennek a feltevésnek, a Délpesti Papírkereskedelmi Góc éppen napjainkban tette közhírré, hogy az 1969-es naptárakat féláron hozza forgalomba az októberben rendezendő Naptár-Napok keretében.

Szánthó Dénes

ÉTVÁGY

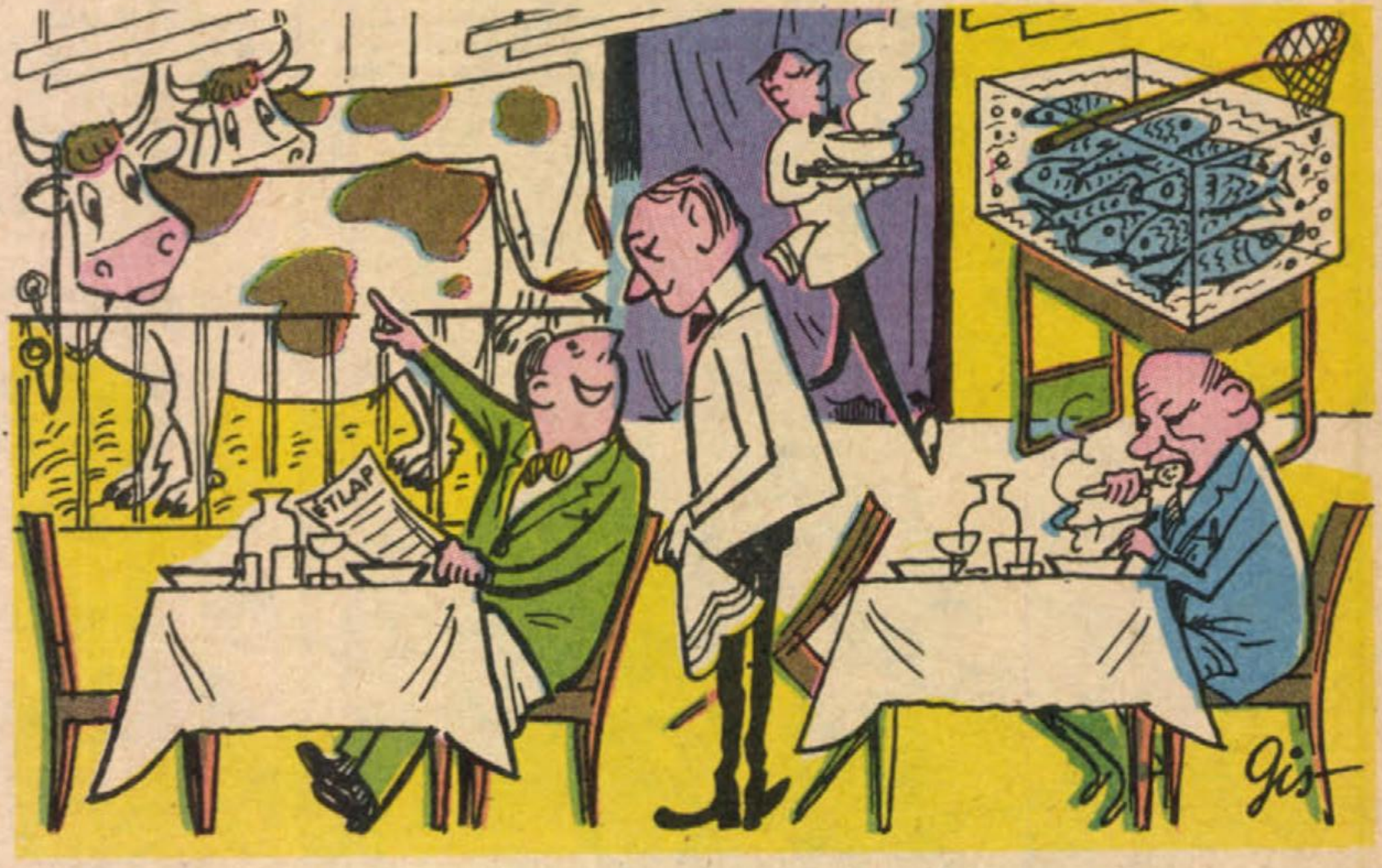

– Ezt csinálja meg nekem pörköltnek . . .

● HIRDETÉSEINK ● HIRDETÉSEINK ●

Valóban bélyeggyűjtő?

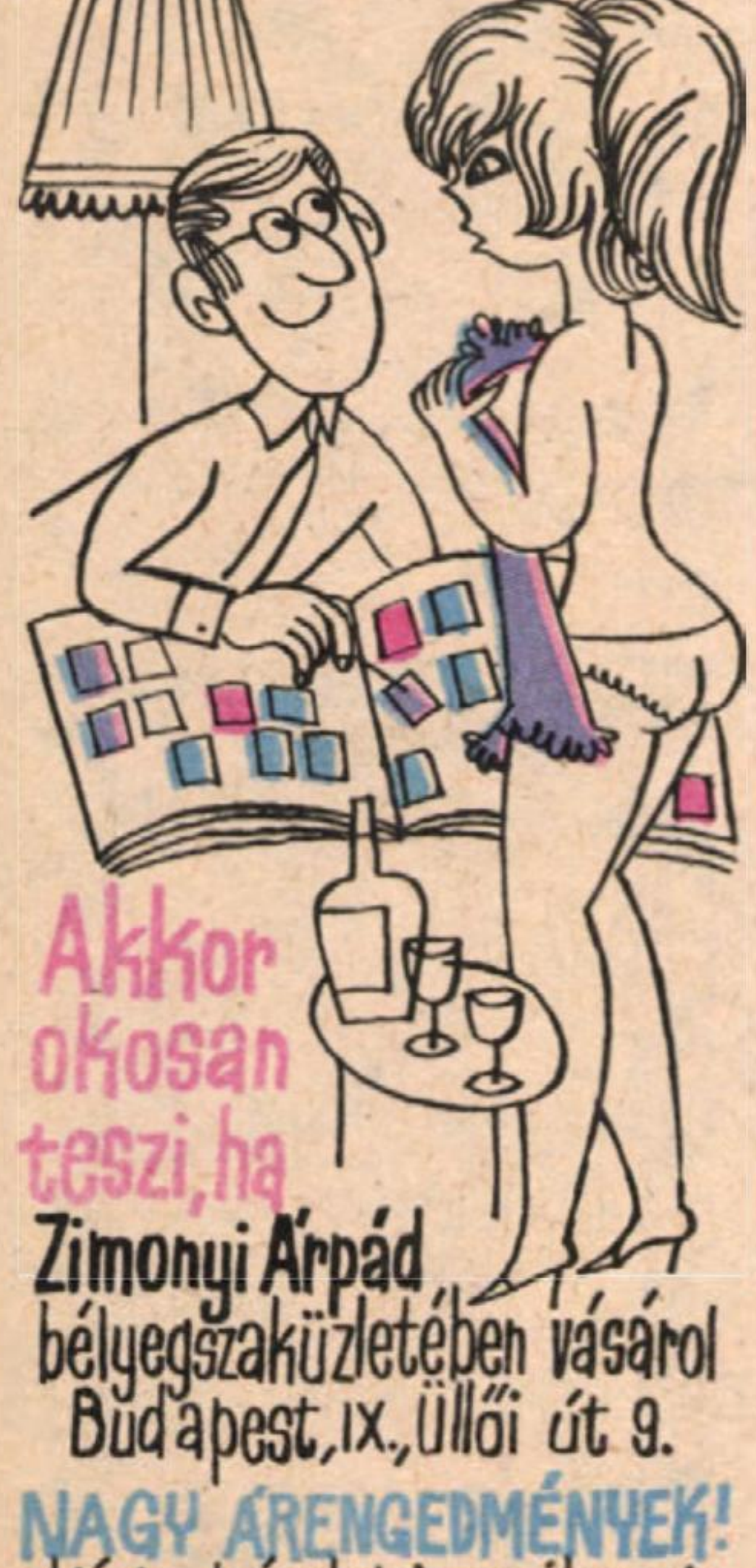

Akkor okosan teszi, ha
Zimonyi Árpád
bélyegszaküzletében vásárol
Budapest, IX., Üllői út 9.
NAGY ÁRENGEDMÉNYEK!
Kérje készlet jegyzékemet

TEHÁT ITT REJTEGETED…

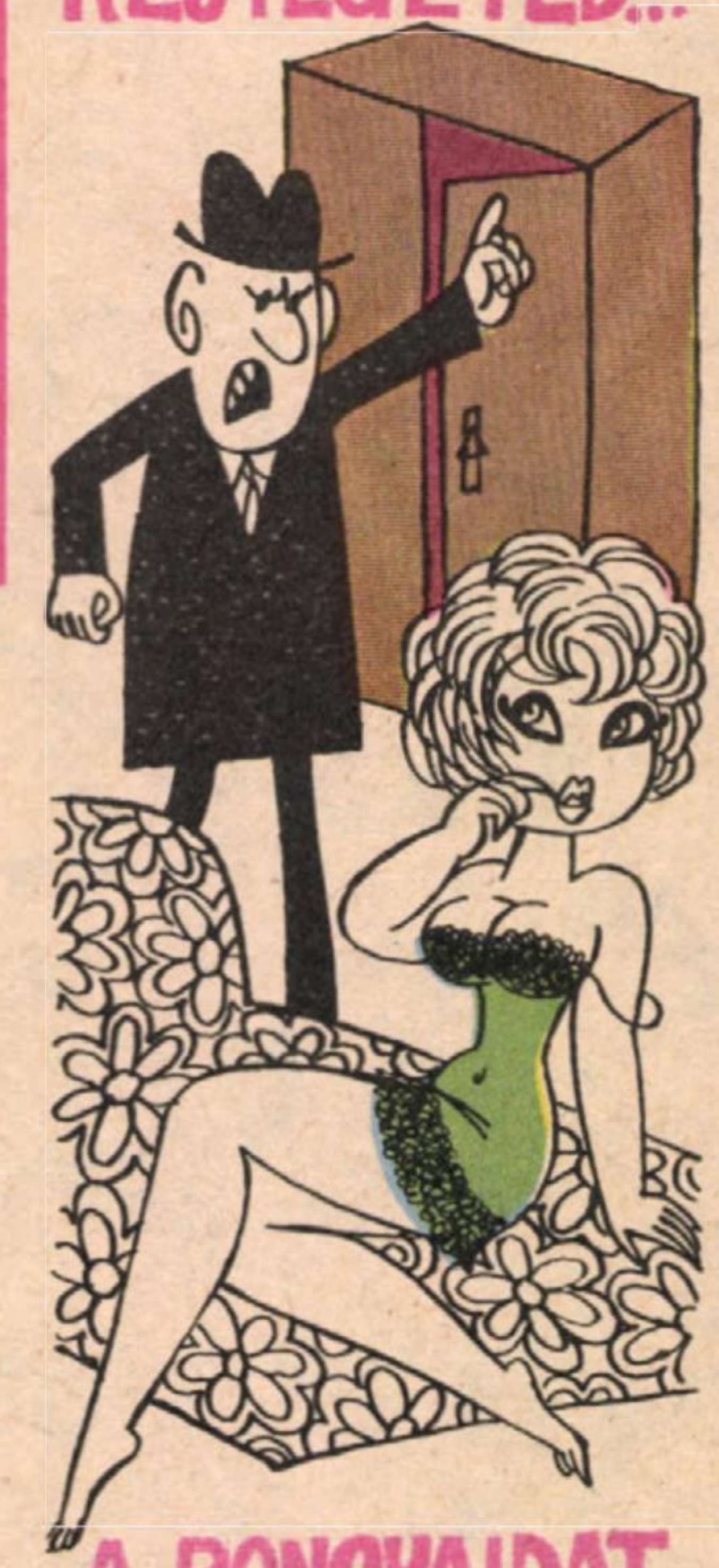

A RONGYAIDAT,
amikor pénzt ad érte
a MÉH és
a rongygyűjtő hetek
ajándéksorsjegyével
autót és még sok mást
nyerhetünk!

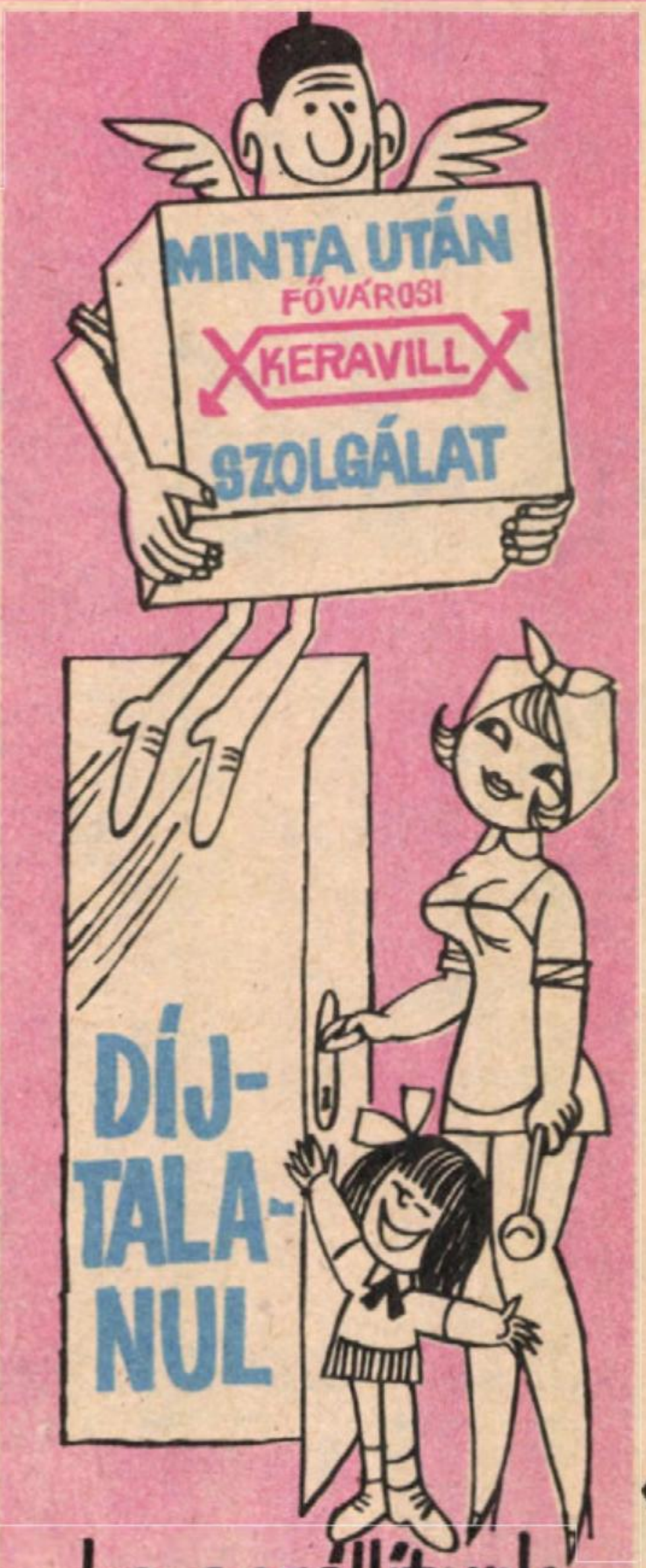

DÍJTALANUL
hazaszállítunk,
üzembe helyezünk
televíziót,
hűtőgépet
Előzetes próbaüzemeltetés,
szaktanácsadás

Ő az új ideálom:

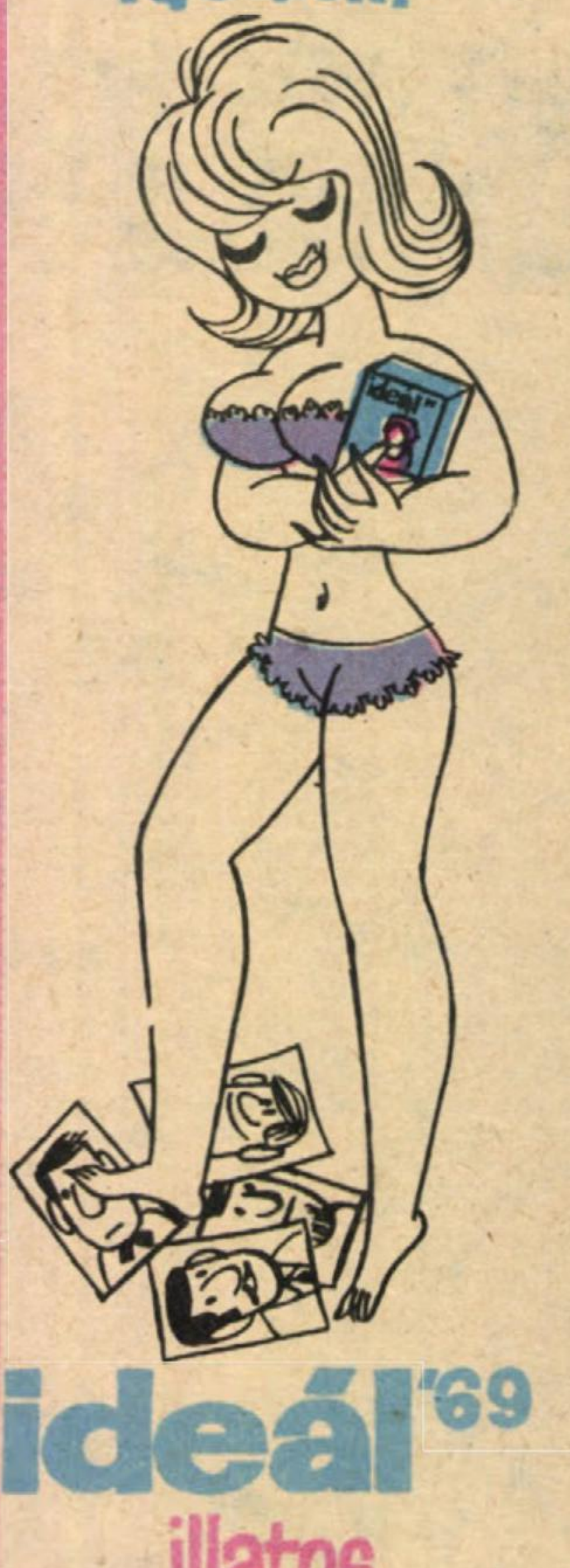

ideál '69
illatos,
finom
mosószer

A LEGJOBB
MINDENBEN
AZ EREDETI!
Eredeti ó-egyiptomi:

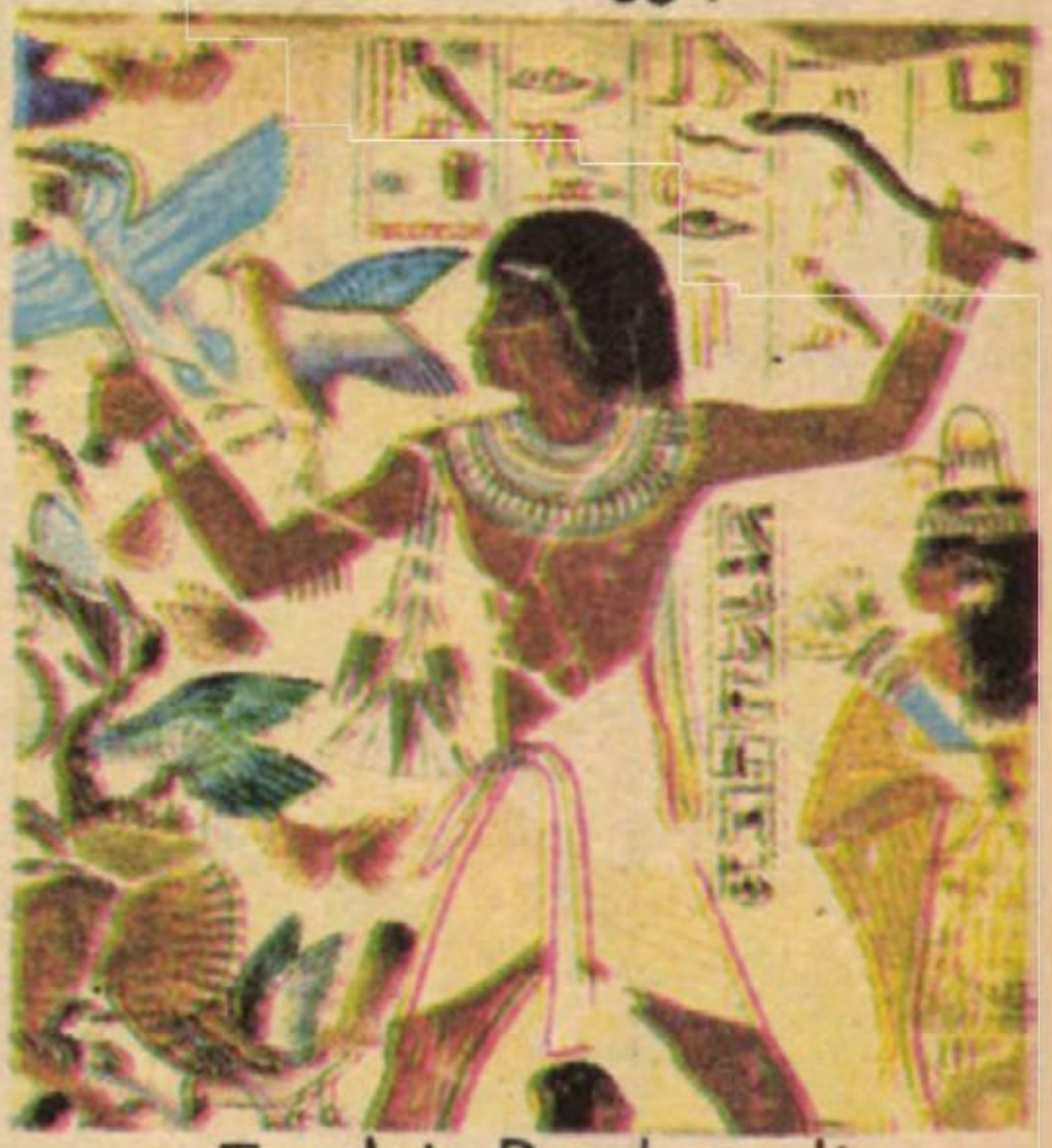

Eredeti Rembrandt:

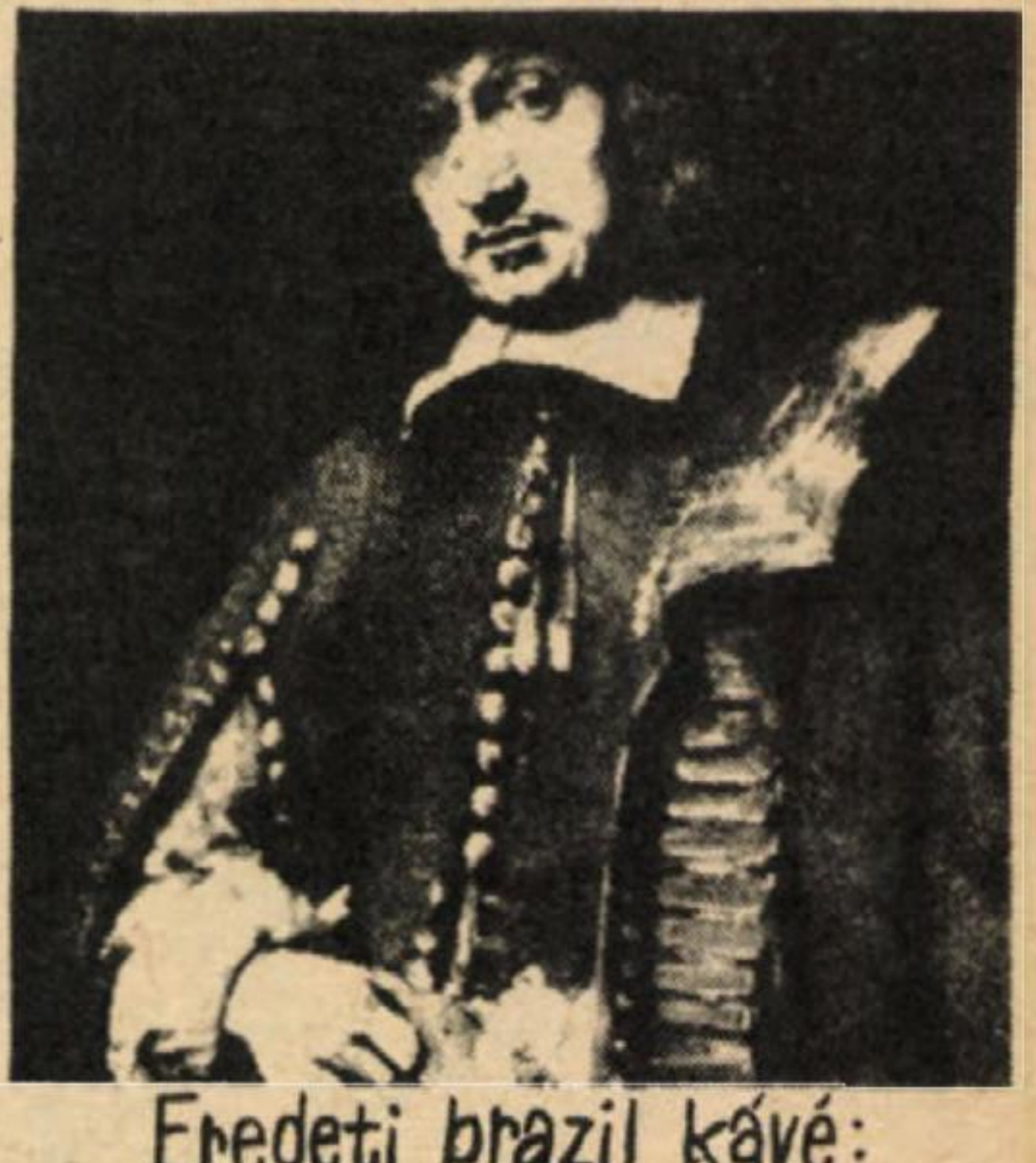

Eredeti brazil kávé:
Café do Brasil

A TEJSZÁLLITÁS JÖVŐJE

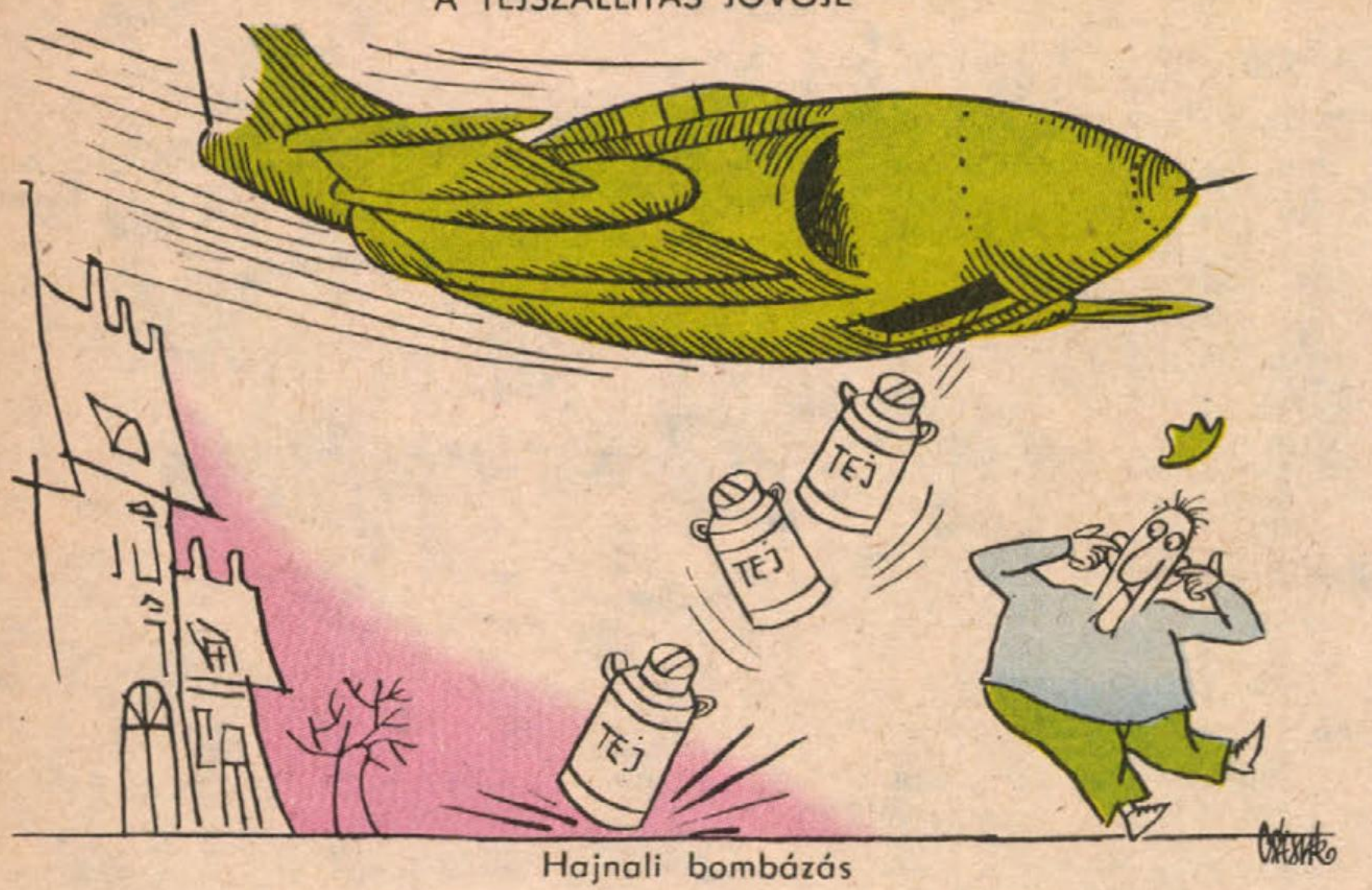

Hajnali bombázás

BÉKÉS EGYMÁS MELLETT ÉLÉSRE NEVELIK AZ ÁLLATKERTEK LAKÓIT

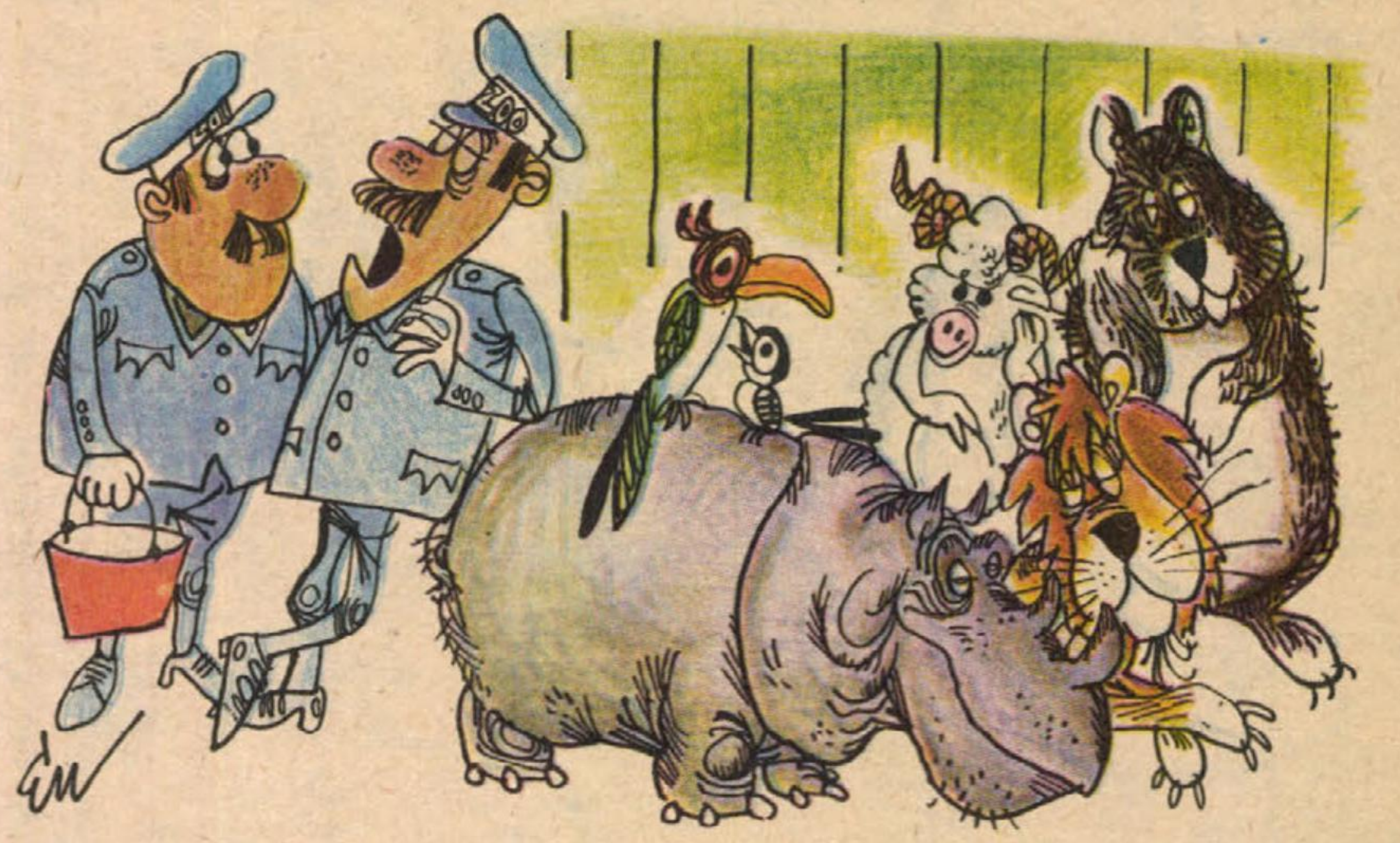

– Kolléga úr, most már megpróbálkozhatnánk az emberekkel is...

falusi kislány Pesten

(FANTASZTIKUS NOVELLA)

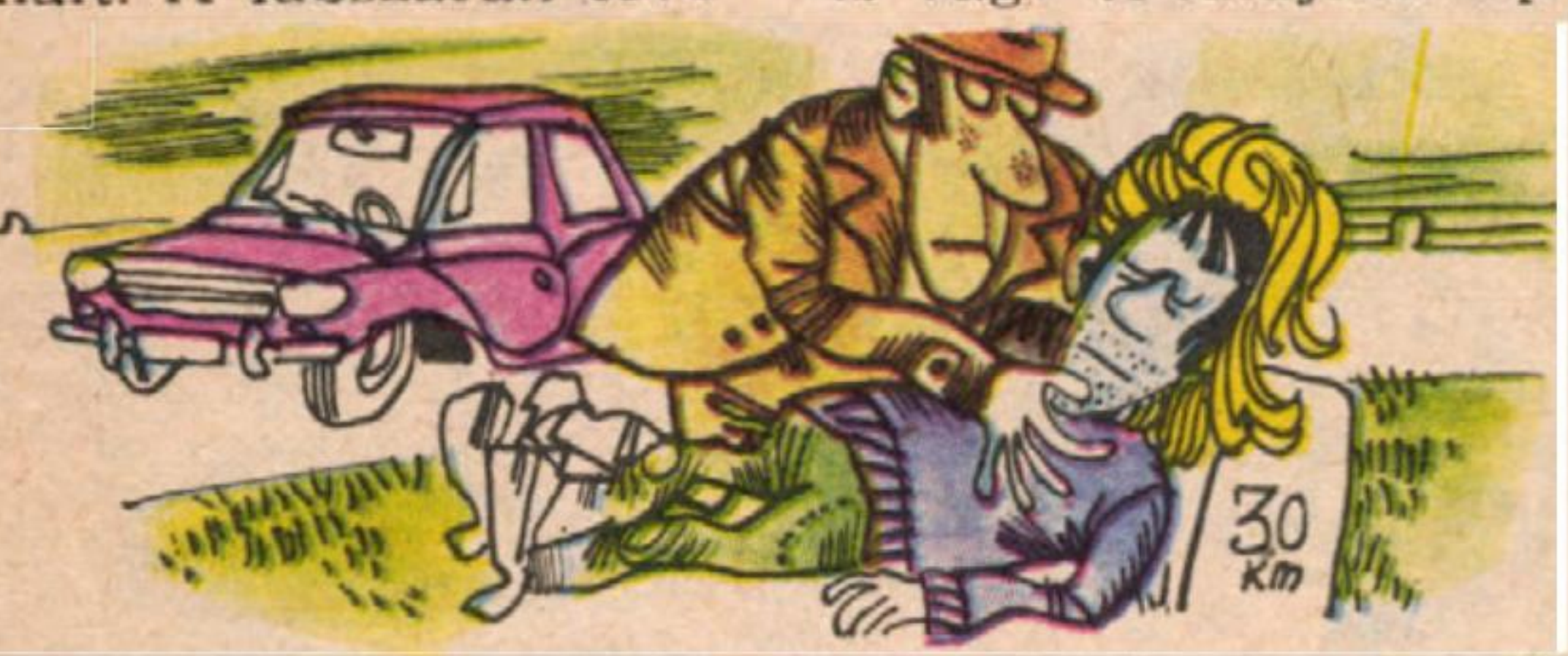

A falusi kislánnyal Pestre menet az E5-ös nemzetközi autóúton találkoztam. A 30-as kilométerkövön ült, majd hirtelen az autóm elé állt. A volánt balra rántottam, a fék csikordult. — Maga marha — mondtam nemzetközi autósnyelven —, ha öngyilkos akar lenni, miért nem teherautó elé ugrik? Az biztosabban hat.

Hosszú, szalmasárgára festett haja, széles fürtökben lógott szögletes vállaira. Opartmintás ing lógott rajta, farmernadrág domborította ki kemény idomait. A lábszárán levő zsebből tőr állt ki. Mit kerteljek? A falusi kislány fiú volt.

— Na, álljunk odébb — mondtam, és elcsavartam a slusszkulcsot. Az önindító berregni kezdett.

Könyörgőre fogta a dolgot. — Jó uram, vigyen fel Pestre. Nem fogja megbánni. Nagy tehetség vagyok.

— Ide a tőrt — mondtam ellágyultan. Minden tagjában reszketve átadta a fegyvert, amit bal kezem felé, az ajtó tasakjába süllyesztettem. Ezután hagyta, hogy megmotozzam. Miután revolver nem volt nála, magam mellé ültettem, és rácsatoltam a biztosító hevedereket.

Az úton nagyon összebarátkoztunk. — Mária vagyok — mondta kedves közvetlenséggel, és kezét nyújtotta, de én két kézzel markoltam a volánt.

— Ne hülyéskedj! — mondtam tettetett szigorúsággal —, hiszen te férfi vagy!

— Hát észre teccett venni? — kérdezte szomorúan. — Ilyen az én szerencsém. Pedig tessék elhinni, Mária vagyok... János Mária. Ha Rilkének lehetett?

Csupa meglepetés ez az egész út, gondoltam. Ilyen érték hever itt az E5-ös országúton Kakucs és Pest között. Mi lehet ez a fiatalember?

— Marika — mondtam zavartan —, mi is vagy te tulajdonképpen? Traktoros, mezőgazdász, vagy ellető gulyás? És honnan tudod, hogy ki volt, vagy hogy egyáltalán volt egy Rilke, akit Johann Máriának hívtak?

— Bácsi kérem, itt nem lehet válogatni — mondta elgondolkozva. — Elsősorban az „Aranyhomok Bucka" és a „Balinhal-Tógazdaság Tsz"-ben vagyok közös kultúros. Ha kell, magam írom az egész műsort, beleértve a slágereket is. — Előhúzta a szájharmonikáját.

— Ne, ne — kérleltem —, inkább álljunk meg egy útszéli presszóban.

— Alsónémediben van eszpresszó, ott letelepedhetünk pár percre, ha van egy kis ideje az úrnak.

Feketét hozattam magamnak, neki pedig konyakot.

— Mondd Marika — kérdeztem kíváncsian —, tulajdonképpen mennyit keresel te havonta?

Összeráncolta homlokát, szemmel láthatóan nem ment gyorsan a számvetés. Aztán hirtelen kivágta: „Vagy ötezret... Nem hiszi az úr? Mint ellető gulyásnak, nagyobb a fizetésem, mint akármelyik szülészprofesszornak. Meg a célprémium... meg a közös kultúrosságért is jár valami."

— Te akarsz Pesten szerencsét próbálni? Te szerencsétlen. Hiszen két kézzel fogod a szerencse lábát... Csak azt nem értem, hogy futja minderre az idődből?

— Minden csak az időbeosztás kérdése — felelte önérzetesen.

— Mihez akarsz Pesten kezdeni? — kérdeztem.

— Jelentkezem az egyik klinikán betegkordónak havi 900-ért. Nem tetszene tudni behozni valahová? És délutánra a rádió táncdal-stúdiójába növendéknek. Van egy kis kitartásom. Meg Julikával, a traktoros kislánnyal is megbeszéltem. Ő is támogatna, mert szörnyen bízik bennem, és nagyon szeretjük egymást.

A harmadik konyak megtette a magáét. Perceken belül az asztalra borulva elaludt.

Megkértem a pincért, hogy segítsen. Marikát lefektettük a hátsó ülésre. Aztán meg sem álltam a 30-as kilométerkőig. Ott aztán óvatosan nekitámasztottam a kőnek, amint azt a krimikben látni szoktam.

És ekkor valami szörnyű dolog történt... A szép szalmaszőke hajtömeg a fülére csúszott. Tudtam, hogy fiú volt... és mégis egy világ omlott össze bennem.

J — ós

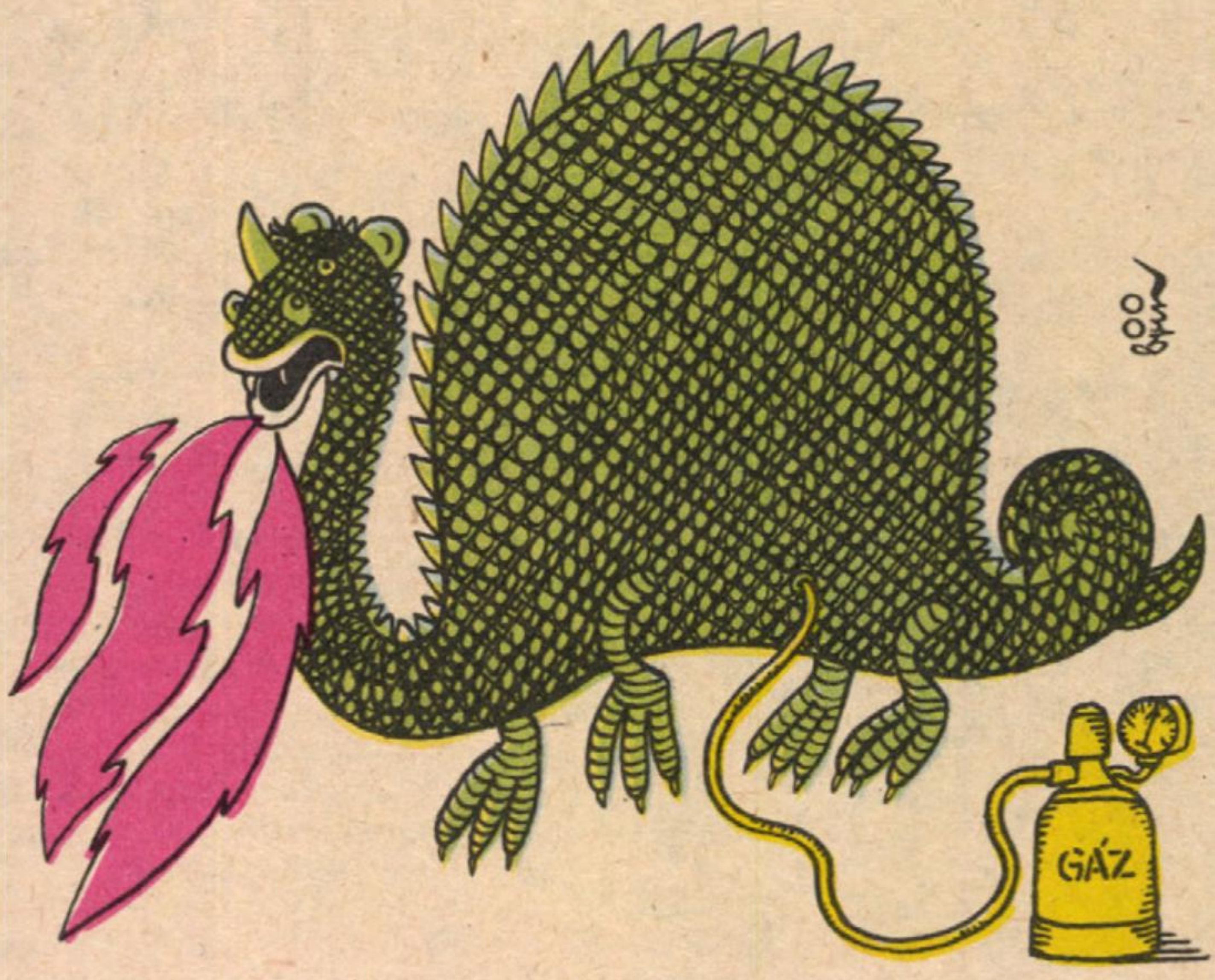

MODERN SÁRKÁNY

ÚJ SZOLGÁLTATÁS

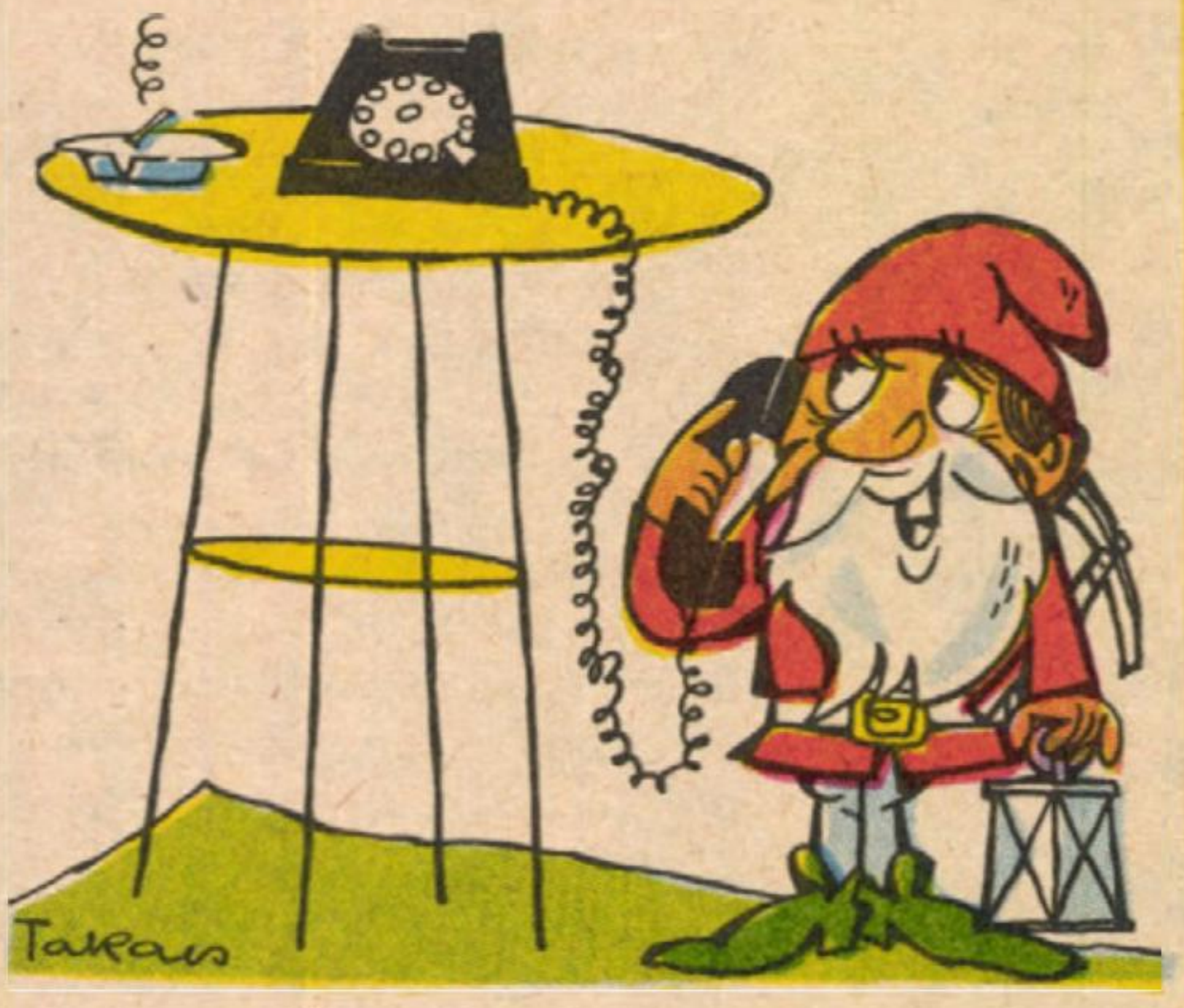

– Egy minitaxit kérnék!

VERSTÖRMELÉK

CSODA A HENTESNÉL

— Kedves vevő, nem figyeltem
a marhahús árára.
Jaj, tévedtem két forintot
az üzletünk kárára...

PORTRÉ

Tisztelem az ilyen urat:
Virradatig dőzsöl, mulat,
A cigánnyal nótát húzat,
Ágyán otthon
Nincsen huzat.

G. Sz.

GYUJTEMÉNY

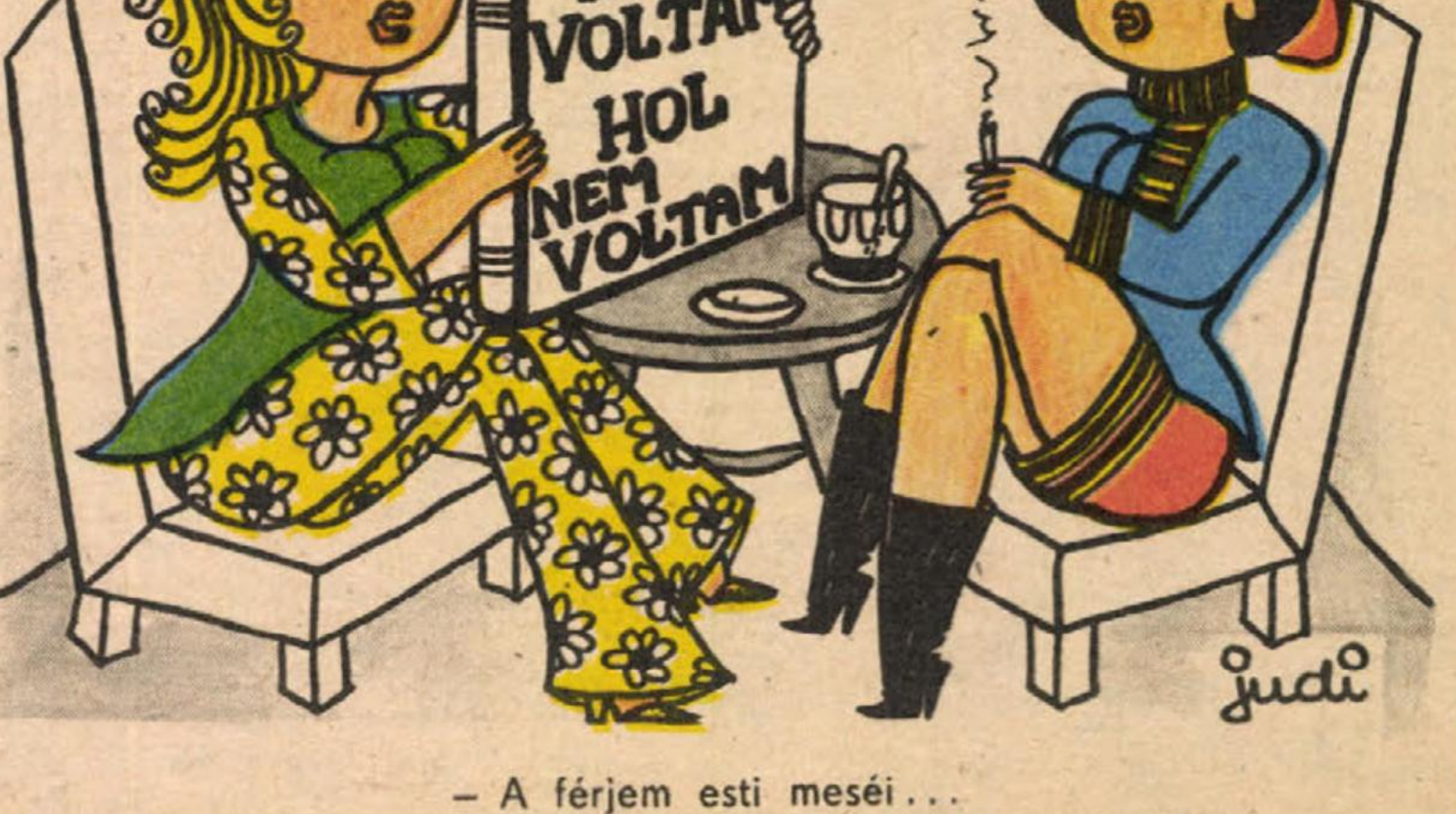
HOL VOLTAM HOL NEM VOLTAM
judi

– A férjem esti meséi...

NEMZETKÖZI FORGALOM

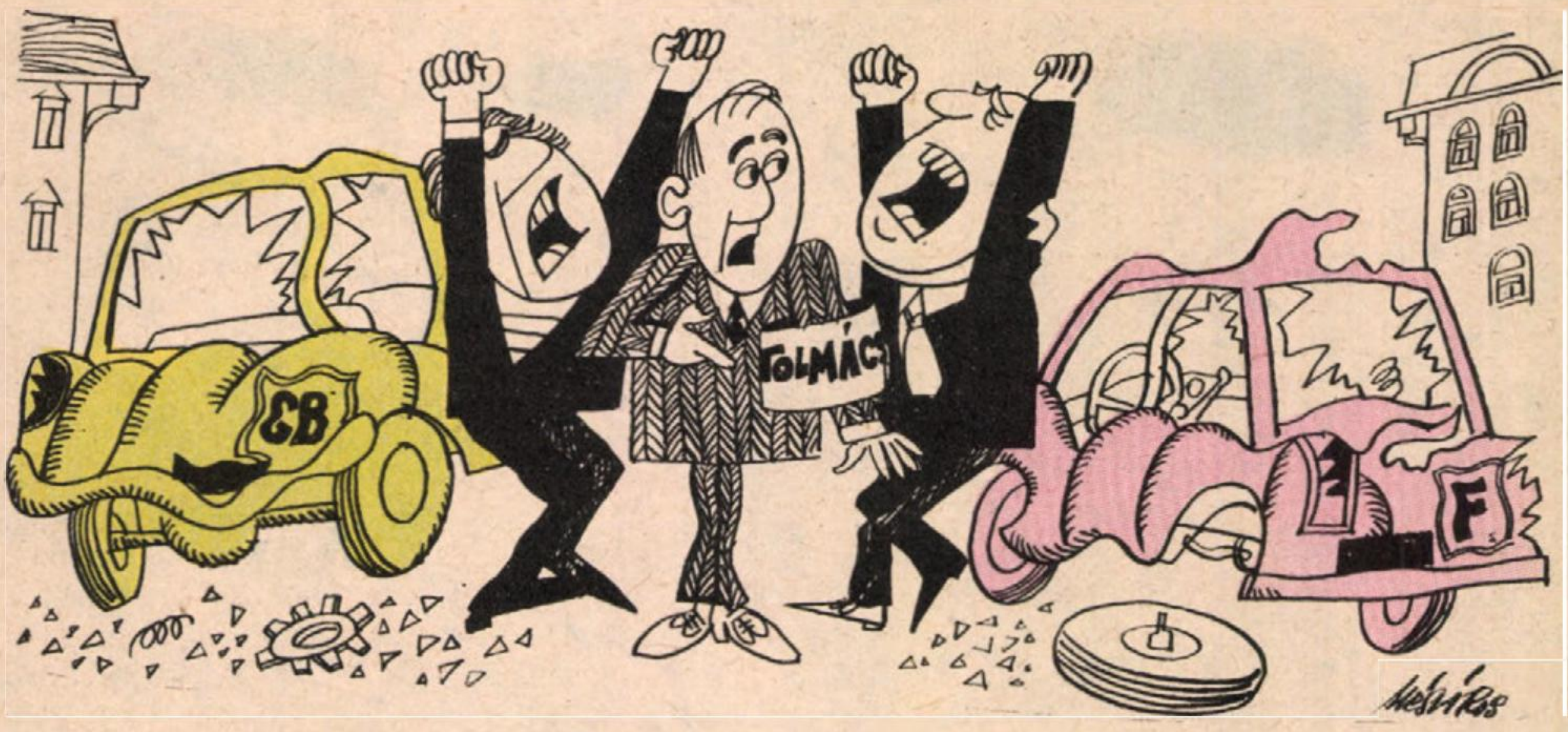

EMBERCSEMPÉSZEK

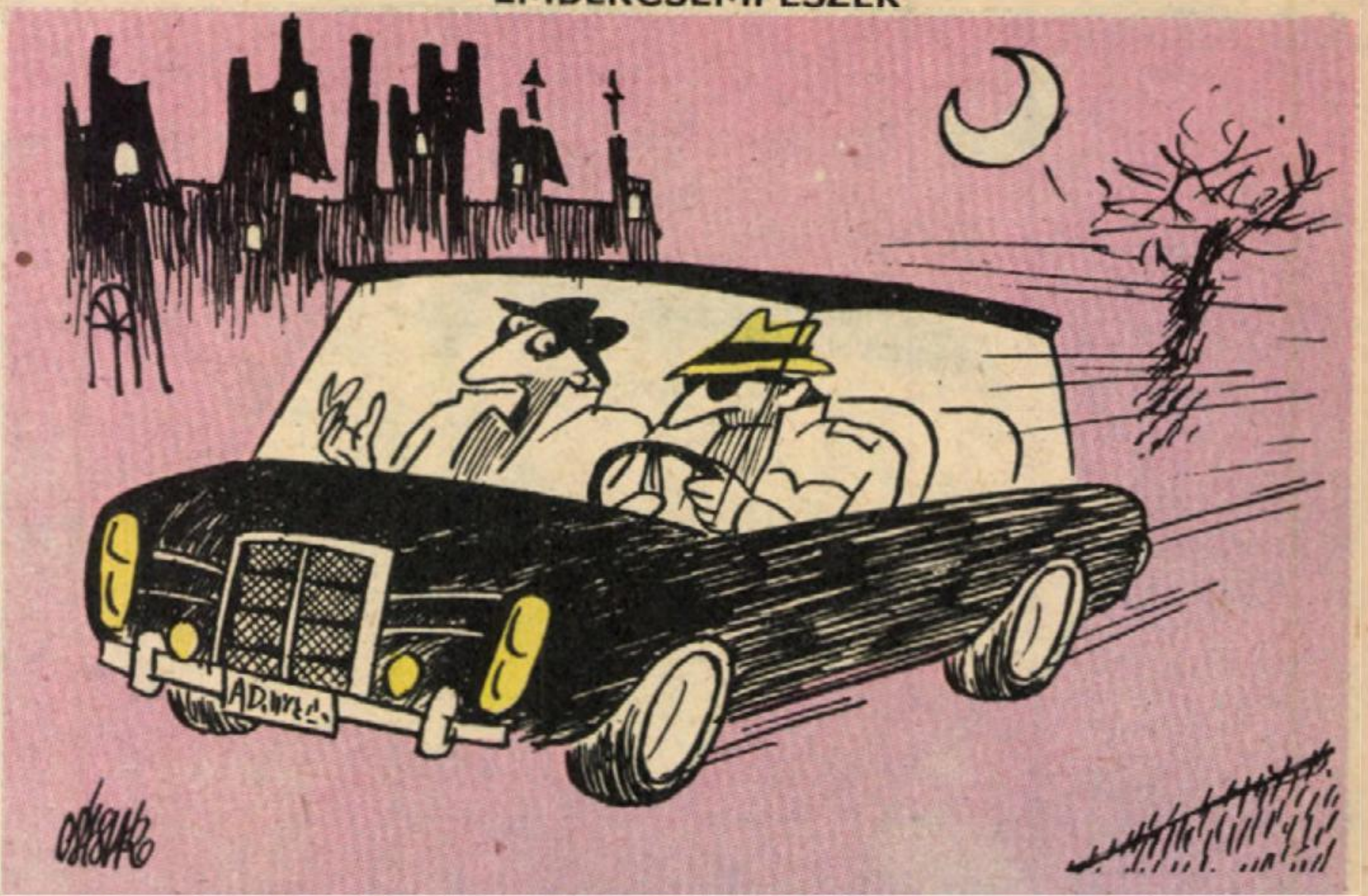

– Nem tudnád a fiamat valami jó pesti állásba becsempészni?

PÁLYAVÁLASZTÁS

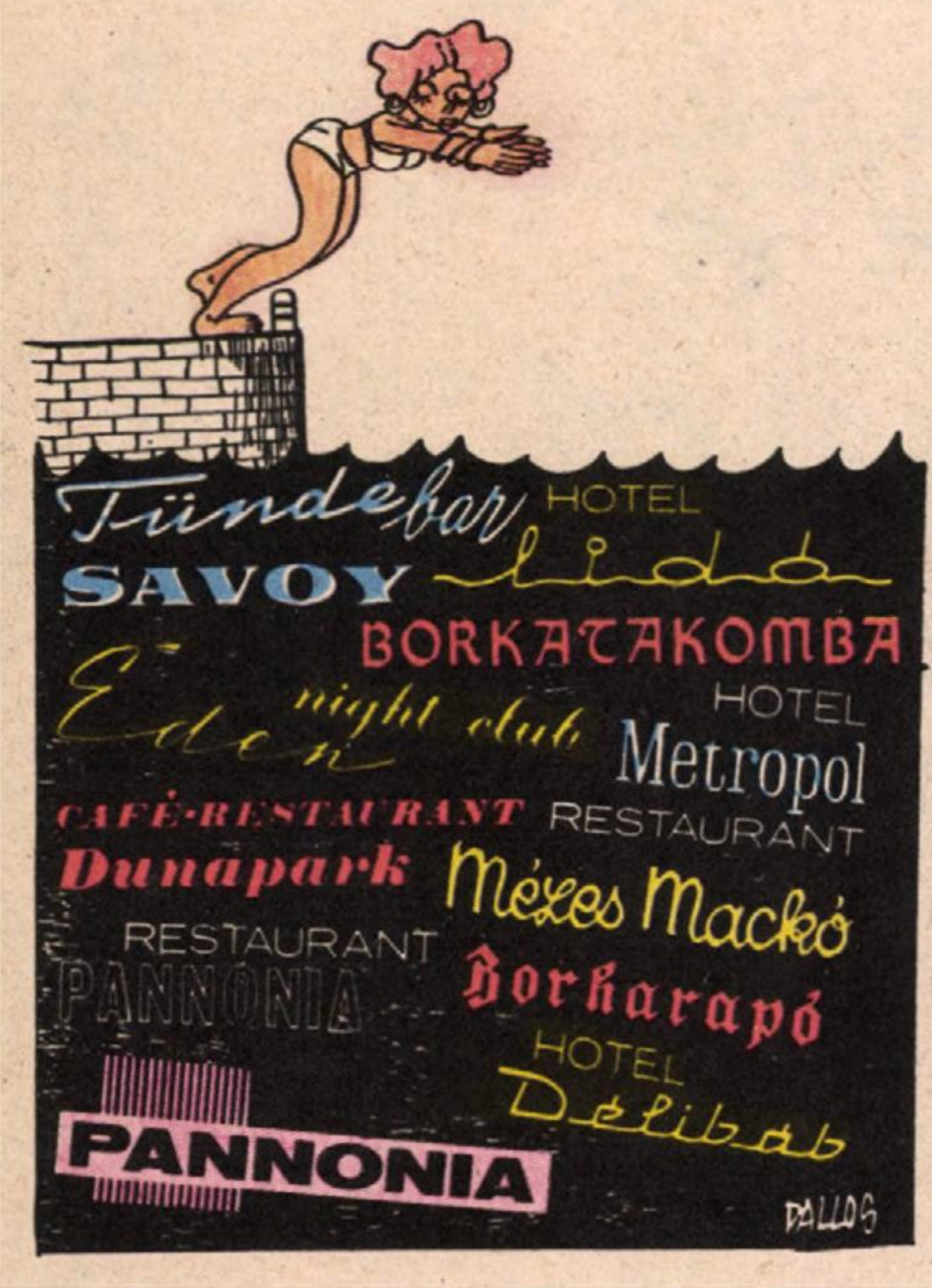

TANULMÁNYI KIRÁNDULÁS

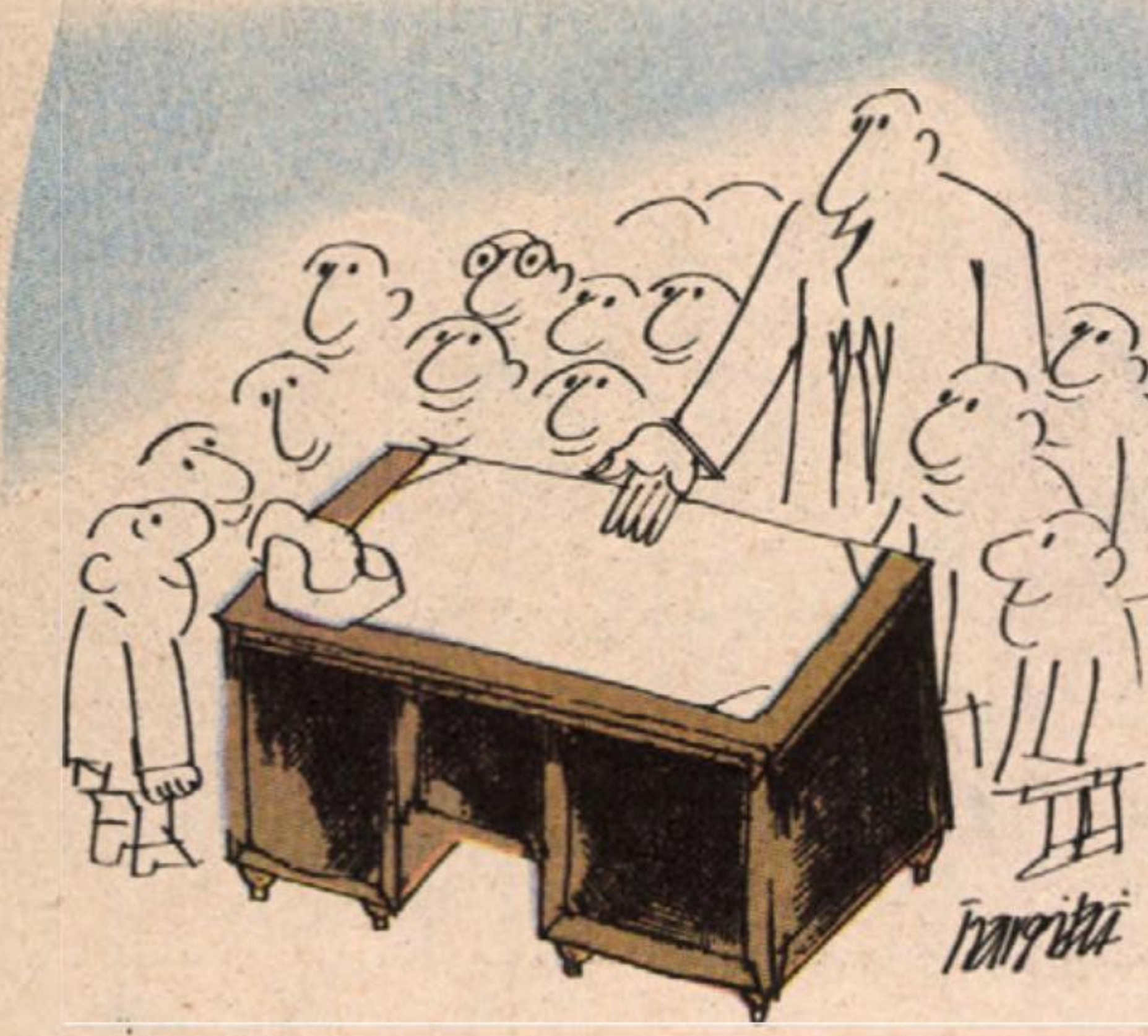

– Látjátok, ez az a munkaeszköz, ami olyan fontos a felnőttek életében …

TECHNIKAI ÚJÍTÁS

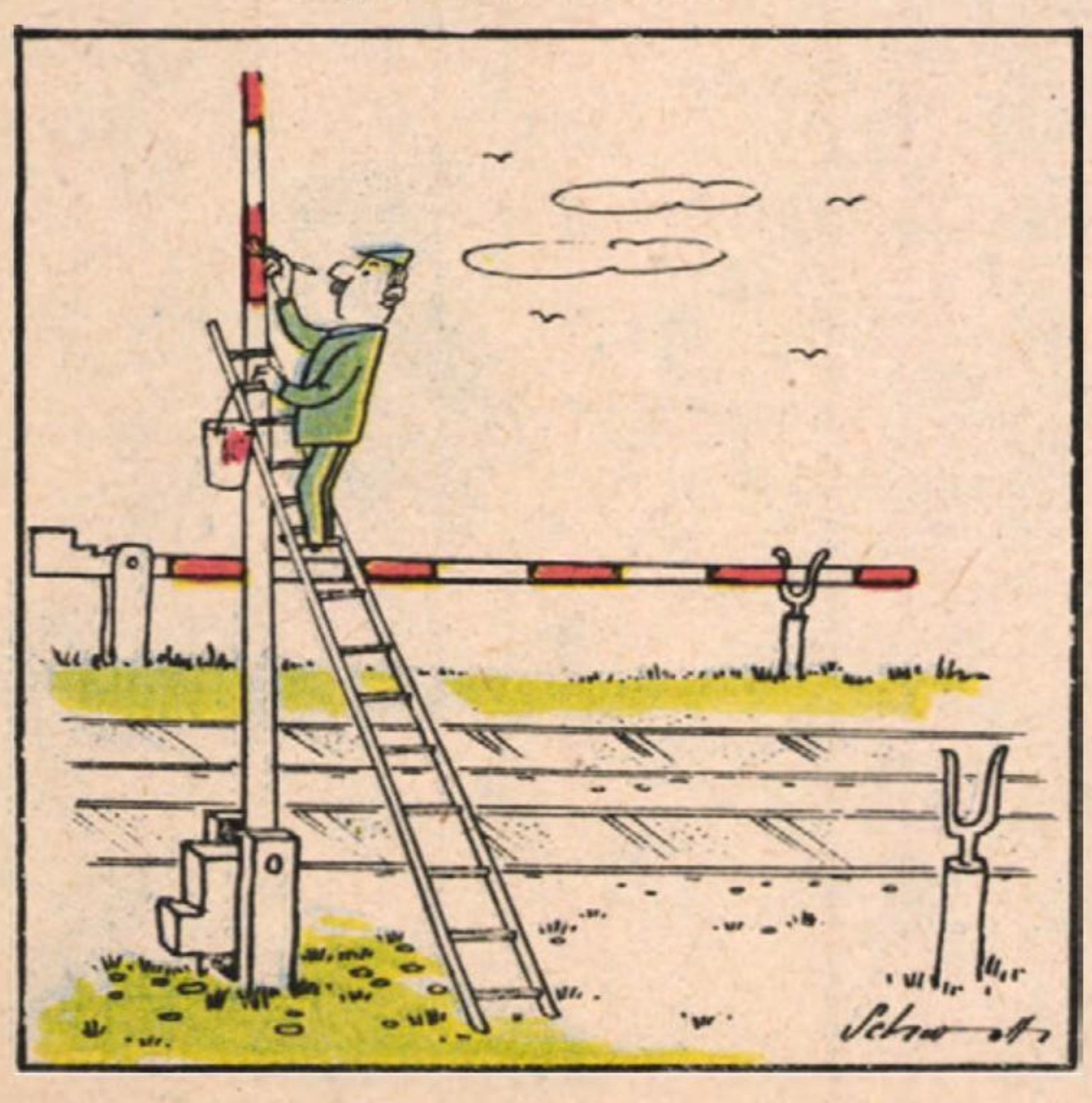

KÖSZÖNŐ FIATALEMBER

Ilyen is van, aki köszön. Udvarias, jó modorú. Még az alkalmi ismerősének is. Mert úgy illik. Mert ezt megköveteli a jó modor! Ezért nem értek egyet azokkal, akik csak legyintenek, ha fiatalokról esik szó, és így fogalmazzák meg lesújtó véleményüket: „Ezek a mai fiatalok!”

A hosszú betegség után már jól érzem magamat, és szinte naponta be-betérek a Szent István körúti Sziget cukrászdába, ahol a kedves felszolgálók nem csak egészségem után érdeklődnek, hanem — miattam — olykor barátaimat is fékezik, akik minden alkalmat megragadnak, hogy néhány pohárka konyakot megigyanak velem. Nekem viszont csak két felet engedélyezett az orvos, naponta.

Itt találkoztam azzal a fiatalemberrel, aki a szomszédos asztal mellett ült, és buzgón ölelgette bájos kis partnernőjét. A fiú kockás ingben, bőrfoltos farmernadrágban, a kislány pedig miniszoknyában volt, s olyan kívánóan tárta elém szép, hosszú combjai hamvasságát, mint egy ízlésesen díszített csemegés tál a primőr gyümölcseit. A fiú valamit súgott a lánynak, aki rögtön, hosszan, érdeklődve megnézett. Zavartan lestem le az elém tett fehér papírra. Amikor elmentek, a fiú felém biccentett. Visszaköszöntem.

Ezután gyakran találkoztam velük. Ha bejöttek, udvariasan köszöntek, ha elmentek, ugyancsak. Mosolyogtam. „Köszönő fiatalembernek” neveztem el magamban. Megtörtént: ha bejöttem a cukrászdába, körülnéztem, és kerestem az én köszönő fiatalemberemet. Ha nem jöttek, már hiányoztak. Aggódtam értük. Mi történt velük? Szinte megkönnyebbültem, amikor megláttam őket. Tenyeremet magasba lendítve üdvözöltem őket: Jó napot!

Hosszú ismeretségünk alatt nem voltak tolakodók, sohasem jöttek az asztalomhoz. Néha a fiú érkezett korábban, ilyenkor egy újság nagybetűs címeit olvasgatta, olykor pedig a lány várt a fiúra, és közben buzgón fejtette az egyik képeslapunk rejtvényét. Előfordult, hogy ilyenkor — anélkül, hogy odanézett volna — lejjebb húzogatta combján rövidke szoknyáját, mintha észrevette volna, hogy a szemüvegemről visszaverődő fény túlságosan is melegíti.

Kik ezek a fiatalok? Ki ez a köszönő, farmernadrágos fiatalember? — tűnődtem néha. Bevallom, nagyon szerettem volna megtudni. Egyszer aztán győzött bennem a riporteri kíváncsiság, amikor alkalom is kínálkozott erre.

Szemerkélt a szeptemberi eső. Zsúfolt lett a cukrászda. Minden asztal foglalt volt. Ekkor jött be az én „köszönő fiatalemberem”. Körülnézett, köszönt. Intettem neki. Odajött az asztalomhoz.

— Nem szeretnék zavarni … — hajolt meg.

— Üljön csak le, én úgyis megyek … nekem el kell mennem …

— Akkor igen, és köszönöm — mondta, és leült.

— Mondja, fiatal barátom, honnan ismerjük mi egymást? — kérdeztem rögtön, mert féltem, hogy belép a kislány és meghiúsítja kíváncsiságom kielégítését.

Mosolygott.

— Csak én ismerem a Miska bácsit, Miska bácsi nem ismer engem, mert nem találkoztunk.

— Érdekes — fürkésztem kíváncsian arcát. — Érdekes.

— Igen. Mi rokonok vagyunk. A Miska bácsi édesapja, úgy tudom, még él és nagyon öreg lehet …

— Nyolcvanhat éves — vetettem közbe.

— … meg az én nagymamám édestestvérek voltak.

Meglepetten dőltem hátra, miközben azt magyarázta az én köszönő fiatalemberem, hogy melyik unokatestvéremnek is a gyereke. Szüleit egy negyedszázada nem láttam.

— Egyszer Miska bácsi nyáron Hajdúdorogon volt, és kiment megnézni a tanyájukat, amit már lebontottak. Én a szomszédban, a nagymamáék tanyáján voltam, a nagybácsiméknál. Akkor láttam Miska bácsit. Örülök, hogy azóta semmit sem változott. Talán csak a haja …

— Igen, fehéredik — mondtam mélázva.

Jött a kislány, frissen, illatosan, kívánatosan.

— Engedd meg, hogy bemutassam Miska bácsit, a nagybácsimat. Ő a menyasszonyom — hadarta gyorsan az én köszönő fiatalemberem, a rokonom.

— Nagyon örülök — csicseregte kedvesen a kislány.

Mi tagadás, belepirultam, amilyen határozott volt.

Konyakot rendeltem. Koccintottam velük, és magukra hagytam őket.

Csalódottan andalogtam kószálni a Duna-partra. Magam sem tudom miért. Talán azért, mert rútul éreztem magamat, mivel nem ismertem meg egy rokonomat. Talán, mert jobban esett volna, ha nem rokonom a köszönő fiatalember.

Rokonok? Közeliek, távolabbiak? Nagybácsik, nagynénik, édes és mostoha unokatestvérek, s mindezek gyerekei, azoknak férjei és feleségei? Ki tudja, hányan vannak? Emlékszem, az egyik nagybátyám azt mondta egyszer az apámnak: „Neked mindig könnyebb volt, sógor, azzal a pár gyerekkel. De mi tizenöten ültünk minden áldott nap az asztalhoz. Tizenöt karéj kenyér, már egy egész kenyér! Mennyi kellett ott, csak kenyérből!”

Tizenhárom gyereke volt, apámnak meg csak „pár gyereke”. De az a „pár”, kilenc fiú volt, kik között én a hetedik vagyok. Anyámék is sokan voltak, és testvéreiknek sem volt kevés gyerekük, így aztán hiába meditálok én, hogy hányan is vagyunk rokonok?

Azt tudom csak: kis ország vagyunk, de benne nagy az én rokonságom, akiket, ha későn is, de lassan csak megismerek.

Így sem vethet rám senki követ, mert már több mint kétszázat ismerek személyesen közülük. És: bízom abban, hogy jelentkeznek a többiek is.

Szeretettel várja őket rokonuk:

Bába Mihály

BIZTOS JEL

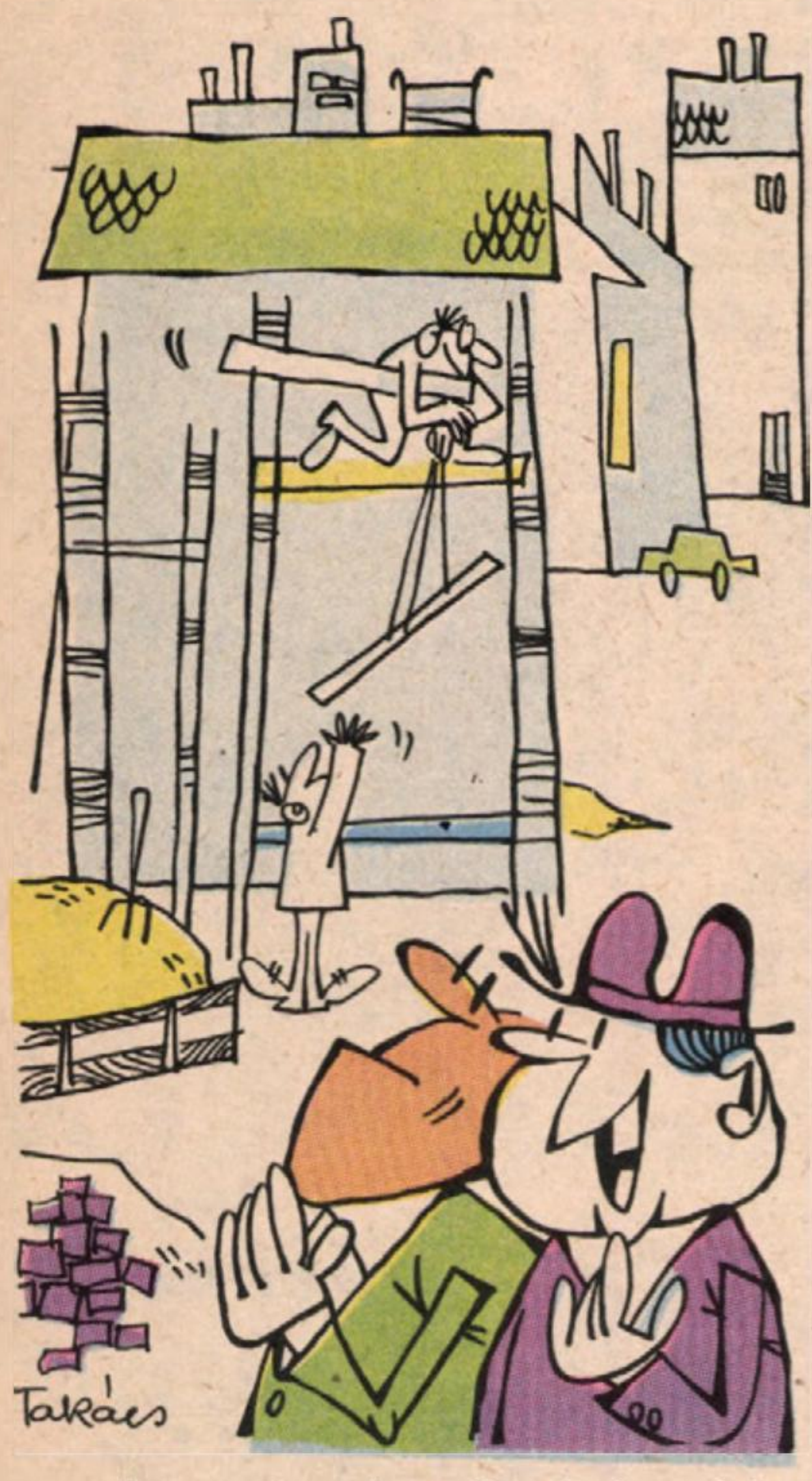

– Itt az ősz, hozzákezdtek a házunkban a födémcseréhez!

MAI FŰZÉS

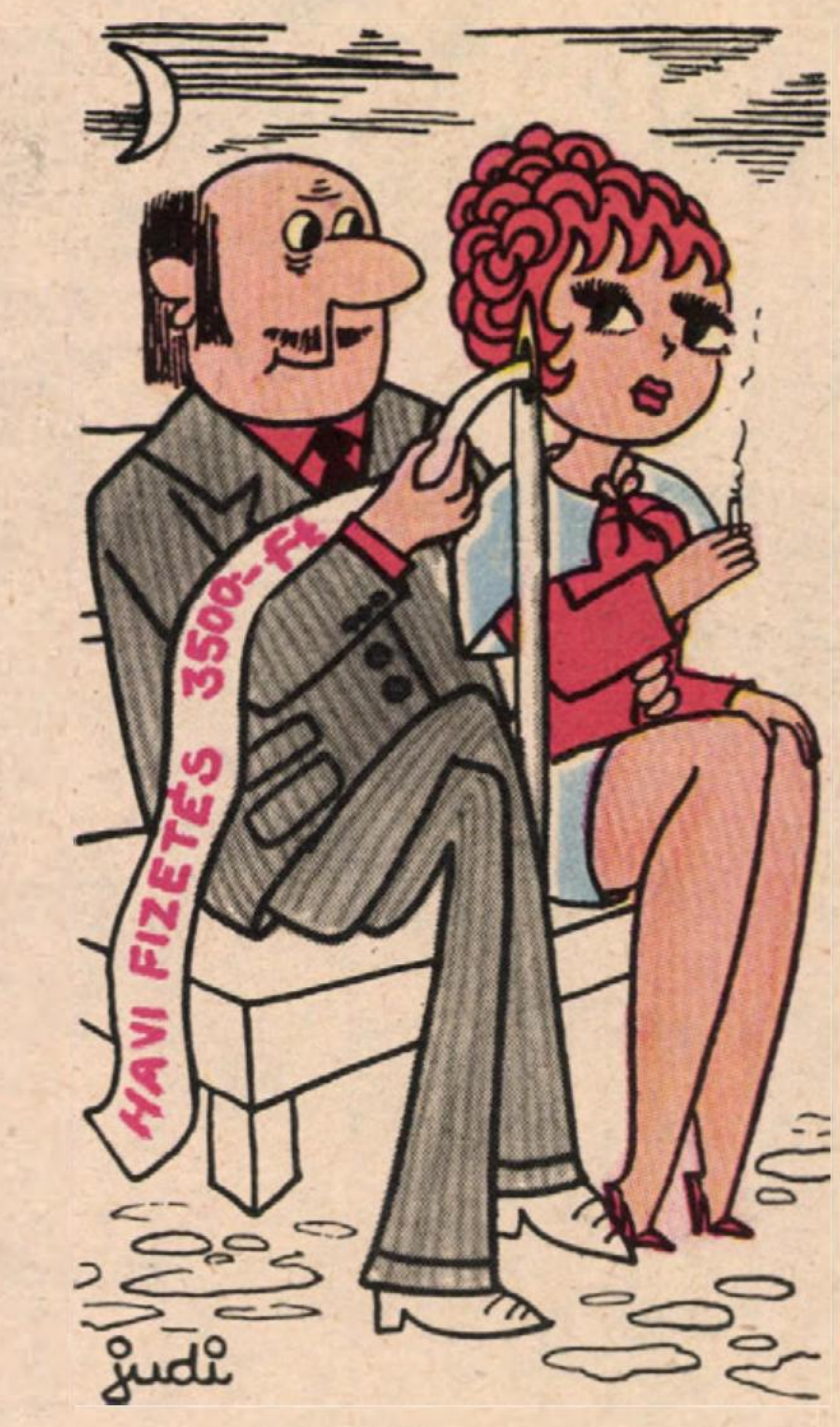

EZT OLVASTAM

FENYEGETŐ TETEM

Az Ifjúsági Magazin egyik cikkéből: „A hideg, iszapos vízben tapogatódzó búvárokat ***sok veszély*** fenyegette: ágyútorony dőlt le, torpedó suhant ki a lanszírozó csőből, ***halott tengerészkatona libegett*** a búvársisak ablaka előtt."

Arra nézve, vajon egy halott milyen veszélyt jelenthet edzett búvárok számára, a cikk nem szolgál felvilágosítással.

TŰZOLTÓ, ROJTOKKAL

A Magyar Nemzet „Tudományos érdekességek" című rovata egy korszerű tűzoltó anyagról ad hírt. „Ha égő testekre fecskendezik ezt az anyagot" — olvassuk —, „a ***tűzoltó*** azon ***szőnyegként*** tovább haladhat."

Hogy miként válik be az új oltószer, nem tudom, de úgy vélem, tudományos érdekességnek már az is alaposan megteszi, ha valamely anyag szőnyeggé változtatja a tűzoltókat.

CSALI-MESE

A Tükör című képes hetilap egy horgász meg egy óriásharcsa találkozásáról számol be. *„A hal háziegér csalira kapott, amelyet a szerencsés sporthorgász 1/0-ás Milward pontyozó horoggal és 40-es francia damillal emelt szárazra, csodálatos módon."*

A háziegeret tehát sikerült csodálatos módon szárazra emelni. Ami a harcsát illeti, őszintén remélem, hogy sem ő nem hagyta vízben a horgászt, sem amaz őt.

MEGNYUGTATÓ NYILATKOZAT

Egy jeles külföldi énekes — ha hihetünk népszerű dzsesszszakértőnk közlésének — akként nyilatkozott új számáról, amelyet előzőleg Brigitte Bardot-val vették föl (aki viszont nem engedélyezte a fölöttébb erotikus dalocska nyilvánosságra hozatalát, mint mondotta, férjhezmenetele miatt): ***„Én nőtlen vagyok, partnernőm is az, miért ne énekelnők?"***

Még szerencse, hogy a partnernő is nőtlen, különben esetleg harmadszor is föl kellene venni a számot.

Timár György

A TÖBBI STIMMEL...

A Film Színház Muzsika című hetilap legújabb számában fényképes hírt ad arról, hogy új olasz film készítését vették tervbe, „13" címmel, és négy szereplőt már ki is választottak.

A hír már csak azért is érdekes, mert a film címe „12+1", arról híres, hogy a főszerepet Sharon Tate alakította, akit két hónappal azelőtt gyilkoltak meg ismeretlen tettesek, négy vendégével együtt. A „12+1" volt a legutolsó filmje, forgatása még a nyár elején befejeződött és a film kb. két hónapja teljesen készen van, be is mutatták a sajtónak. A Film Színház Muzsika közleményének többi része — stimmel...

(–)

RÉBUSZ

A 91. sz. rejtvényünk megfejtése:

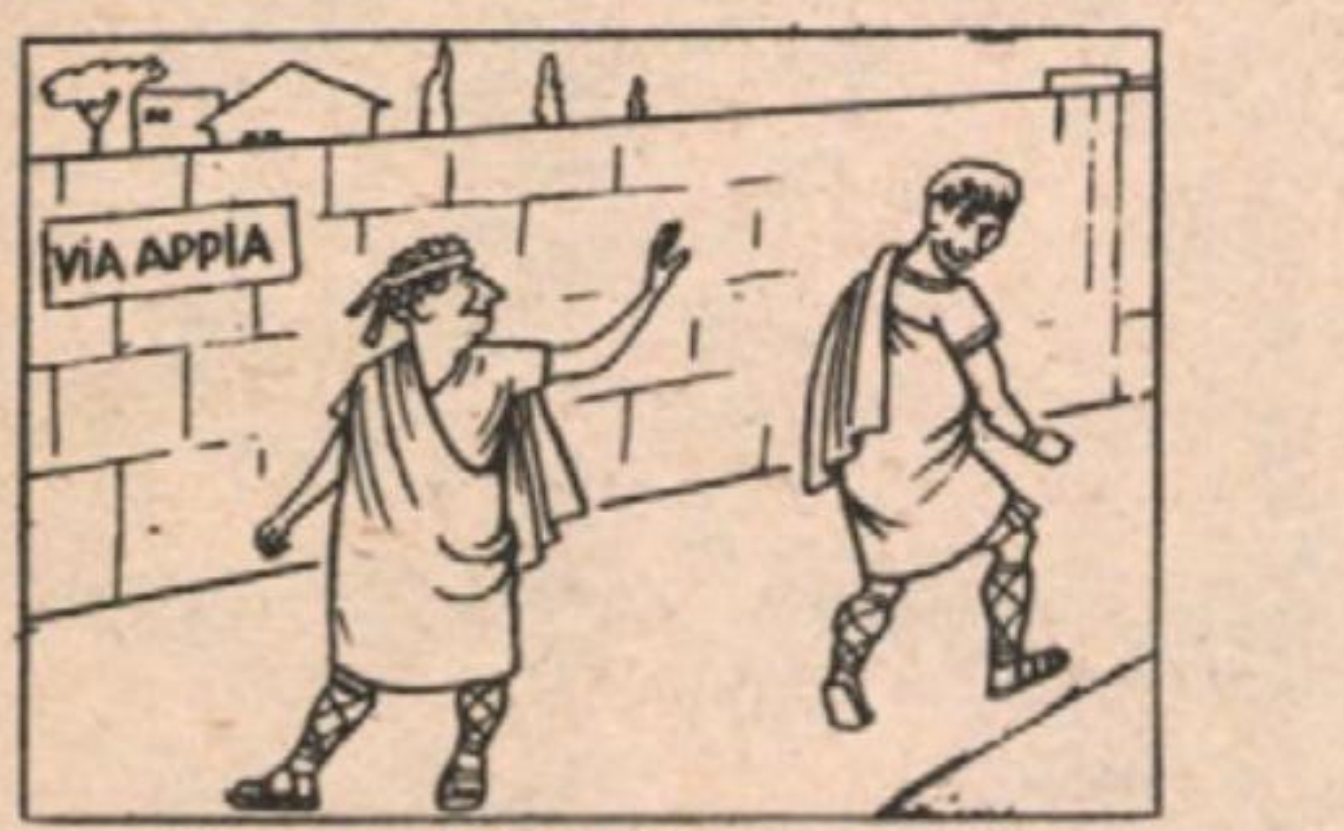

Pávián

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Németh Zsuzsa, Budapest X., Harmat utca 12.

Csuka László, Szolnok, Kilián u. 6.

Veres Sándorné, Solymár, Rózsika u. 38.

93. REJTVÉNYÜNK

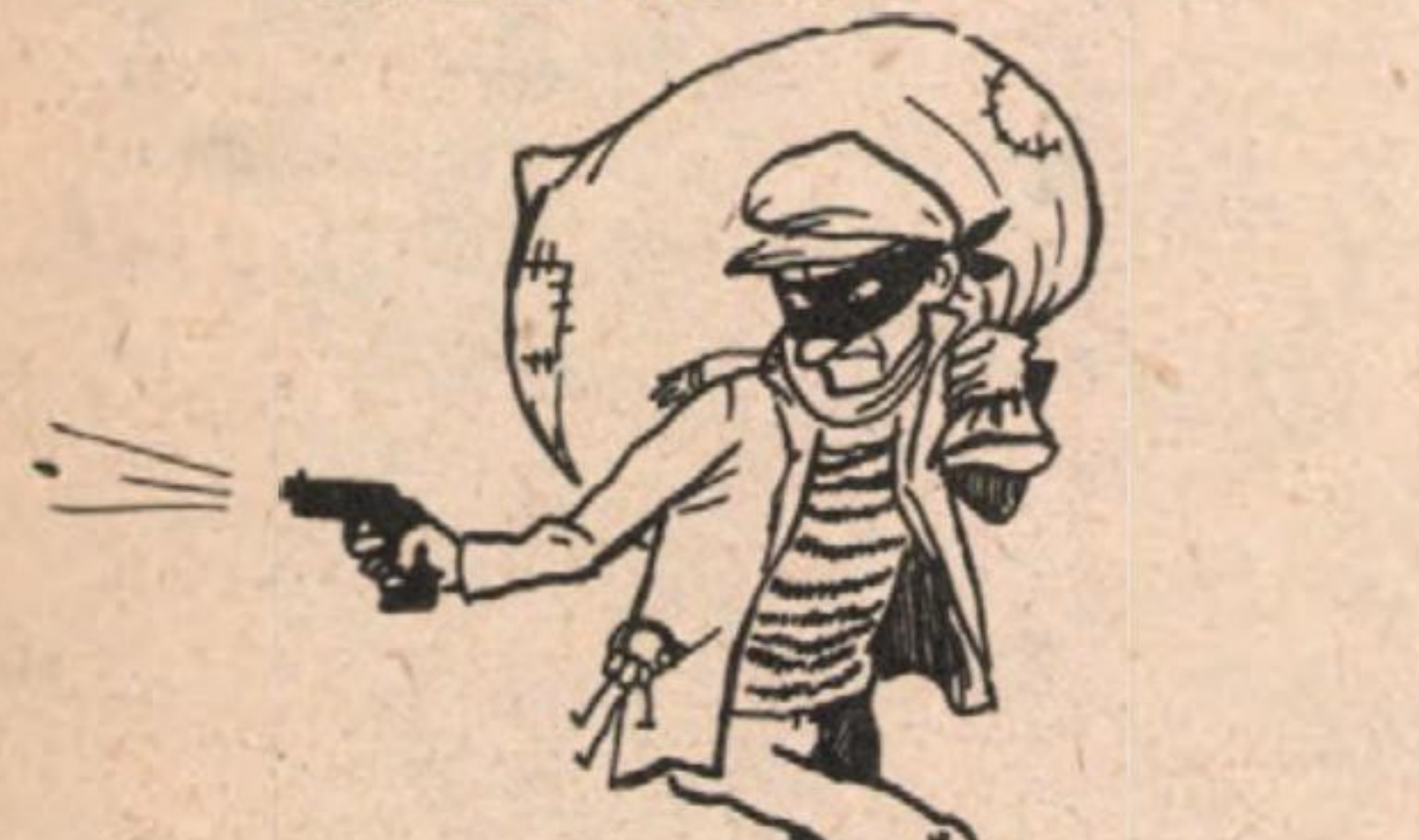

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

SEGÍTSÉG!

Ha egy angol szorult helyzetbe jut, felhívja a rendőrséget a 999-es számon, és segítséget kér, ha tud. Ezt tette a leicesteri Wilfred Peet is. Egy kissé zavartan kérte, hogy szabadítsák ki az egyik helyi bank páncéltermébõl, amelybe betörőtársa zárta be. Együtt törtek be a bankba, de társa nemcsak cserbenhagyta őt, de be is zárta.

A rendőrség kiszabadította Mr. Peet-et, majd újra bezárta, csak máshova.

UDVARIAS FÉRFI

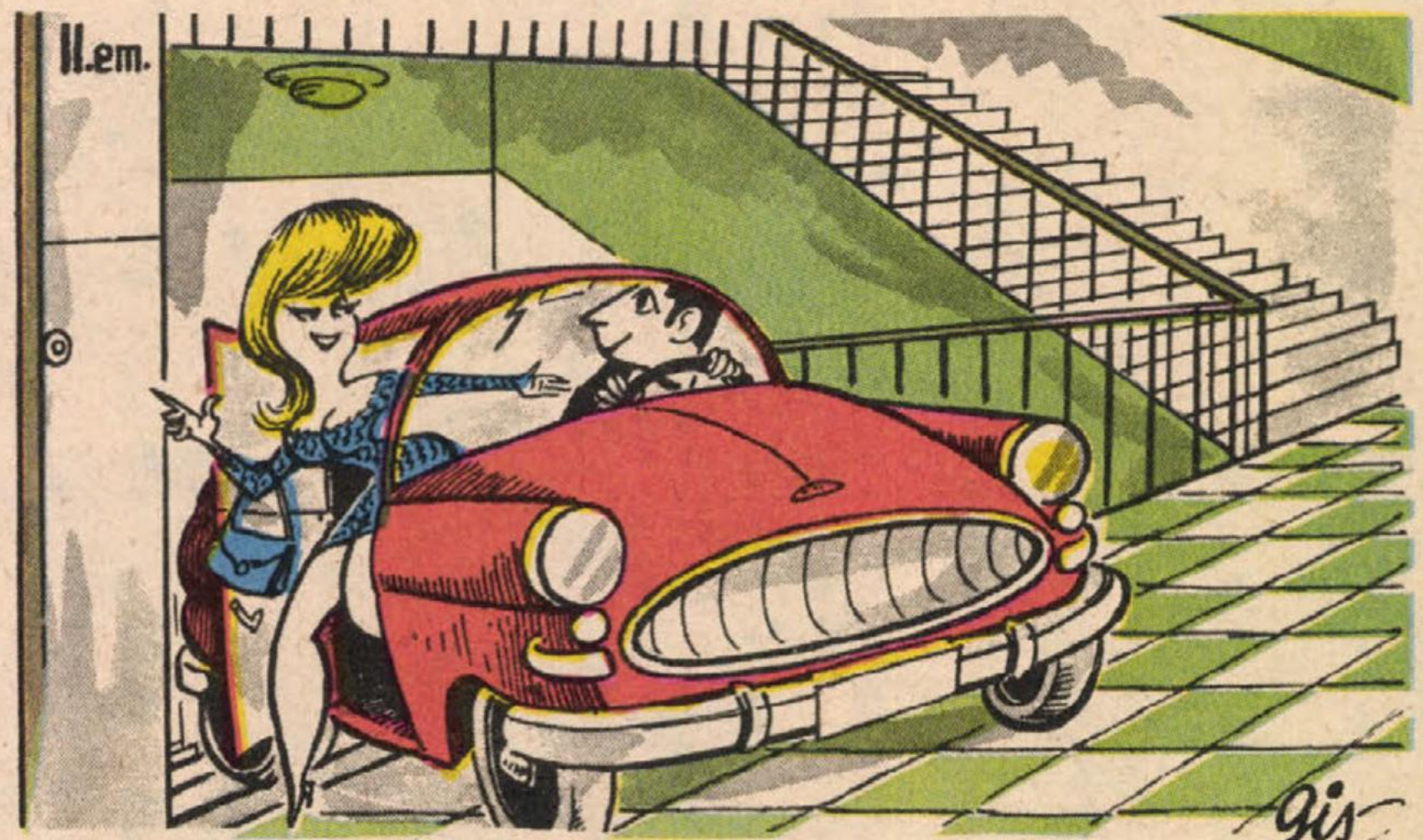

– Most már ne kísérjen tovább, Pista, itt lakom a másodikon...

ÜZENET

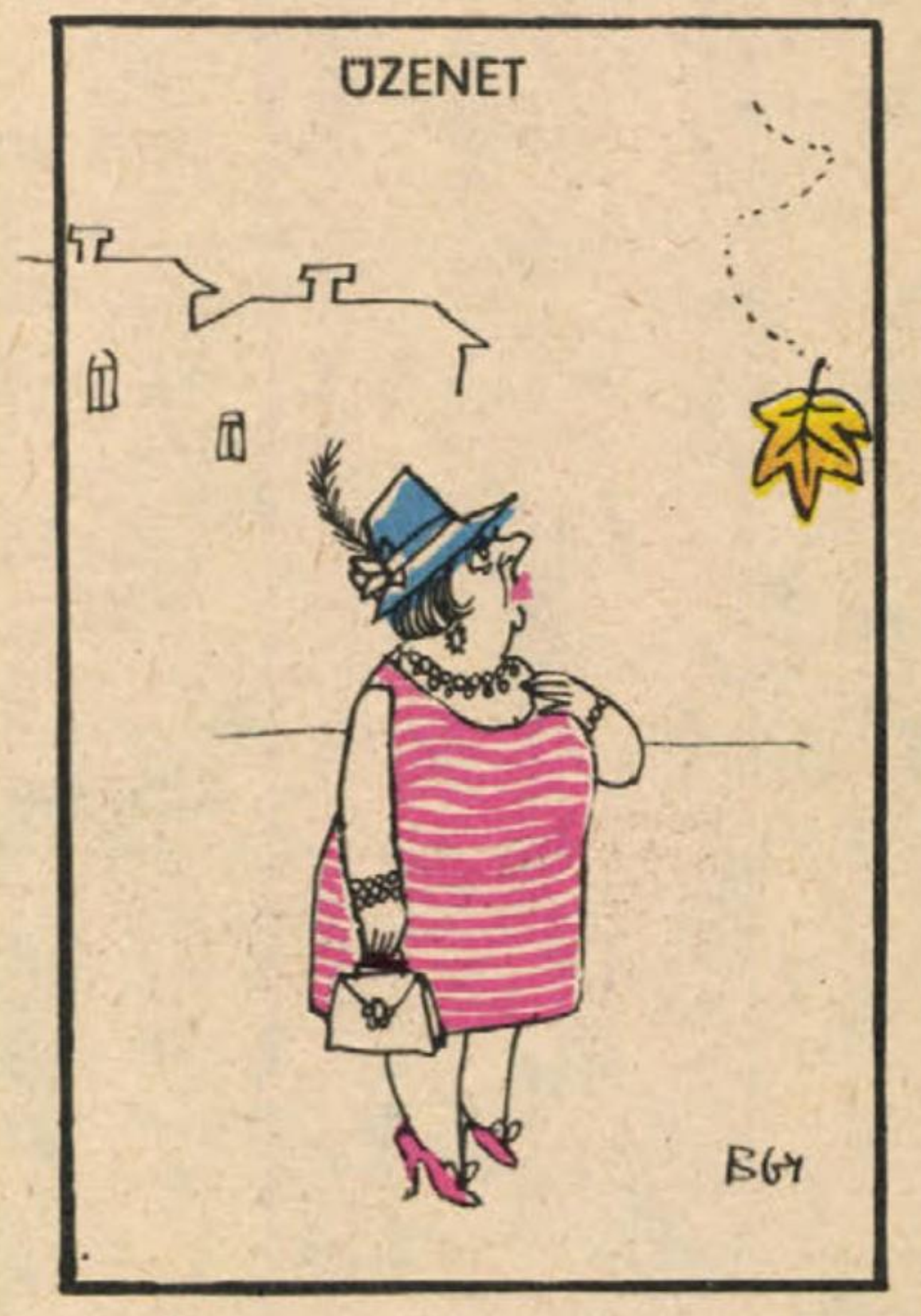

BUKSI ÉS A MINIRÁDIÓ

Sajdik Ferenc rajza

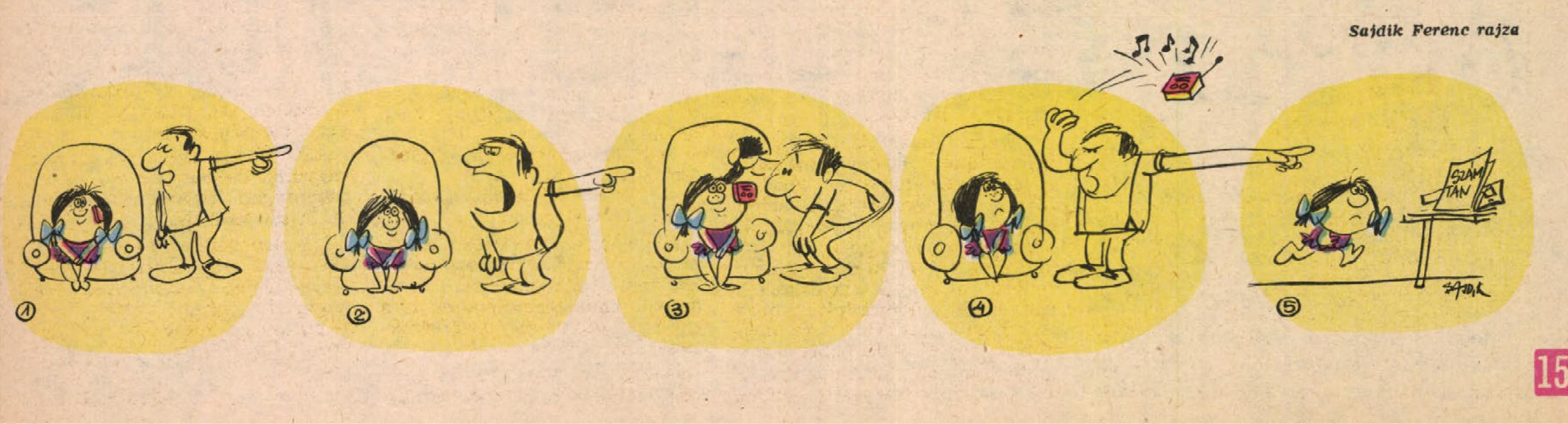

DIVATPRÓBA

Pusztai Pál rajza

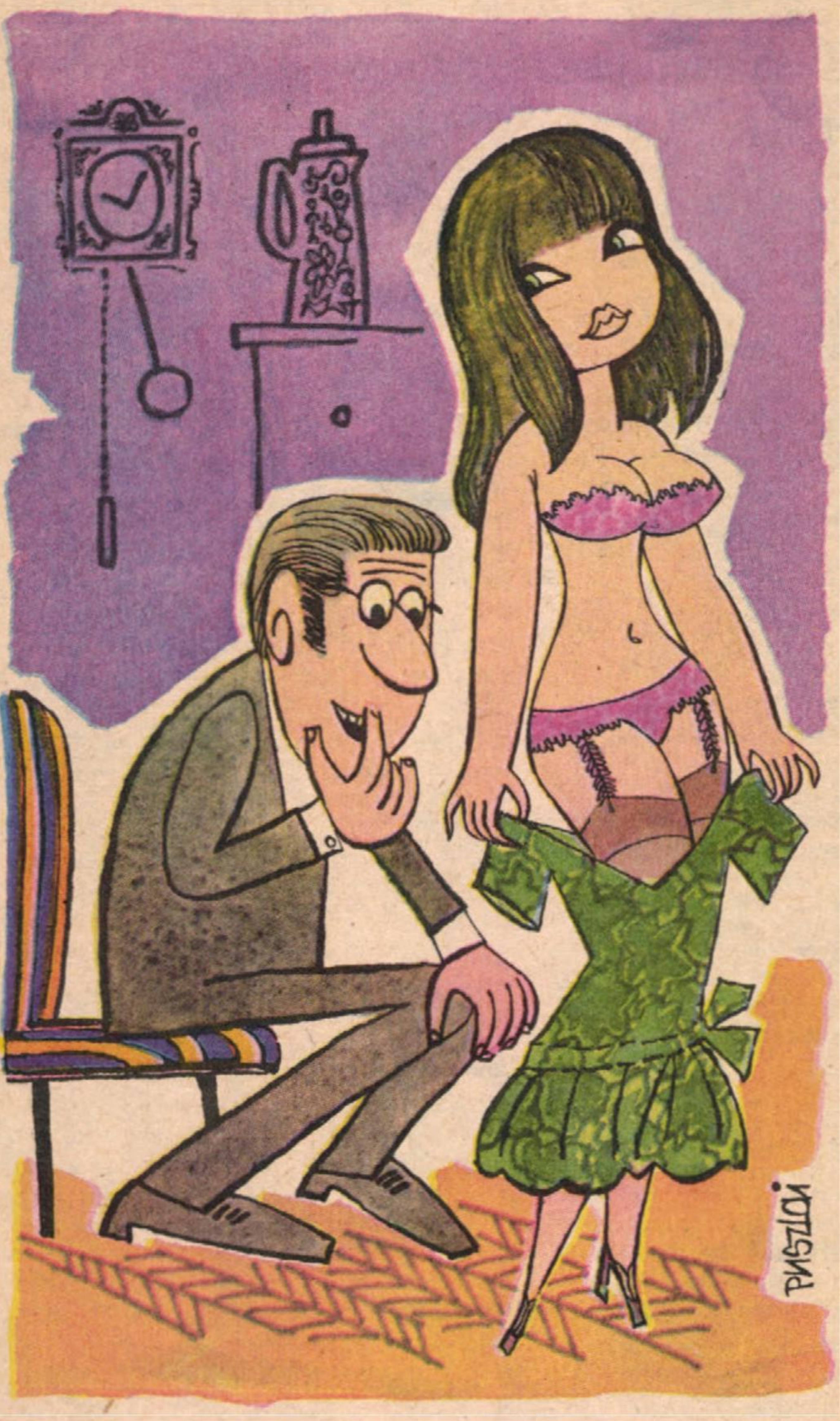

– Meglepő, de nekem a maxi-ruha még a mininél is jobban tetszik.

KÉT ÚJ VILÁGCSÚCS

Nem atlétikáról, vagy úszásról van szó, hanem az emberi magasratörés két másik területéről. Az „International Herald Tribune" tudósítása szerint Suad Bilalovics, egy fiatal jugoszláv költő Brcko-ban 50 órán keresztül olvasta fel verseit, megszakítás nélkül. A költő szerint az előző világcsúcs 48 óra volt, de nem mondta meg, ki tartotta. Dante? Goethe? A másik kimagasló eredmény egy Rienus Bouwmeester nevű holland ifjú nevéhez fűződik. Ő egy falusi kultúrházban 157 órán keresztül 2500 hanglemezt forgatott le egyfolytában. Bravó!

SZALMAÖZVEGYEK

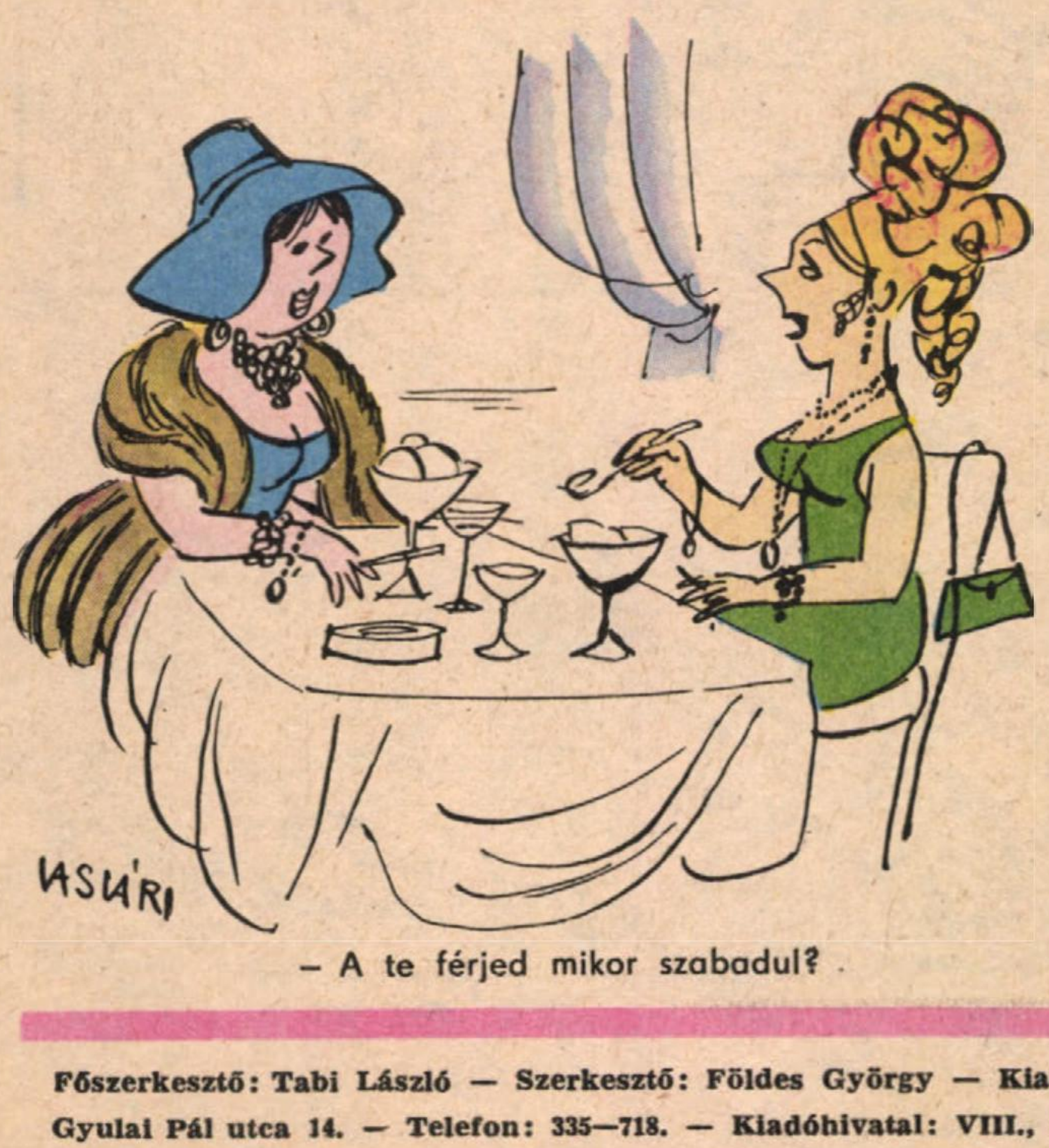

– A te férjed mikor szabadul?

SZILÁNKOK

SORBANÁLLÁS

— Ne tessék odatolakodni a pulthoz. Szíveskedjék sorbaállni!

— De kérem, tessék tekintetbe venni, munkába megyek. Megiszom a félliter pálinkámat, és már itt sem vagyok...

FA

Kegyetlenül vágják, irtják nálunk a fákat, erdőben, parkokban. Tegnap lefényképeztem egy gesztenyefát. Hadd tanulmányozhassa az utókor, milyen is volt egy fa.

ADÓSSÁG

Brahovácz meséli:

— Milyen becsületes emberek vannak! Huszonnégy évvel ezelőtt, kölcsönadtam egy jelentős összeget Pétmonostori Dezsőnek. Tegnap jelentkezett, hogy elnézést kér a késedelemért, de pillanatnyilag nincs olyan helyzetben, hogy fizetni tudjon.

ÚTONÁLLÓ

— Állj! Pénzt vagy életet!

— Parancsoljon, rabló úr, ami nálam van, az mind az öné.

— Ez csak 10 forint és 80 fillér...

— Tetszik tudni, hó vége van...

— Na, itt van jó ember egy húszas! Tegye el. Jó szívvel adom, de ígérje meg, hogy pénz nélkül nem jön többet ebbe a sötét mellékutcába.

HÁZASSÁG

— Gratulálok. Igazán itt volt az ideje, hogy házasságot kössön.

— Ez nem szerelmi házasság. De hát nagyon rossz volt egyedül. Nem volt, aki takarítsa a lakást, nem volt, aki mosson, főzzön nekem. De hála az égnek, minden megváltozott mióta férjhezmentem...

Galambos Szilveszter

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

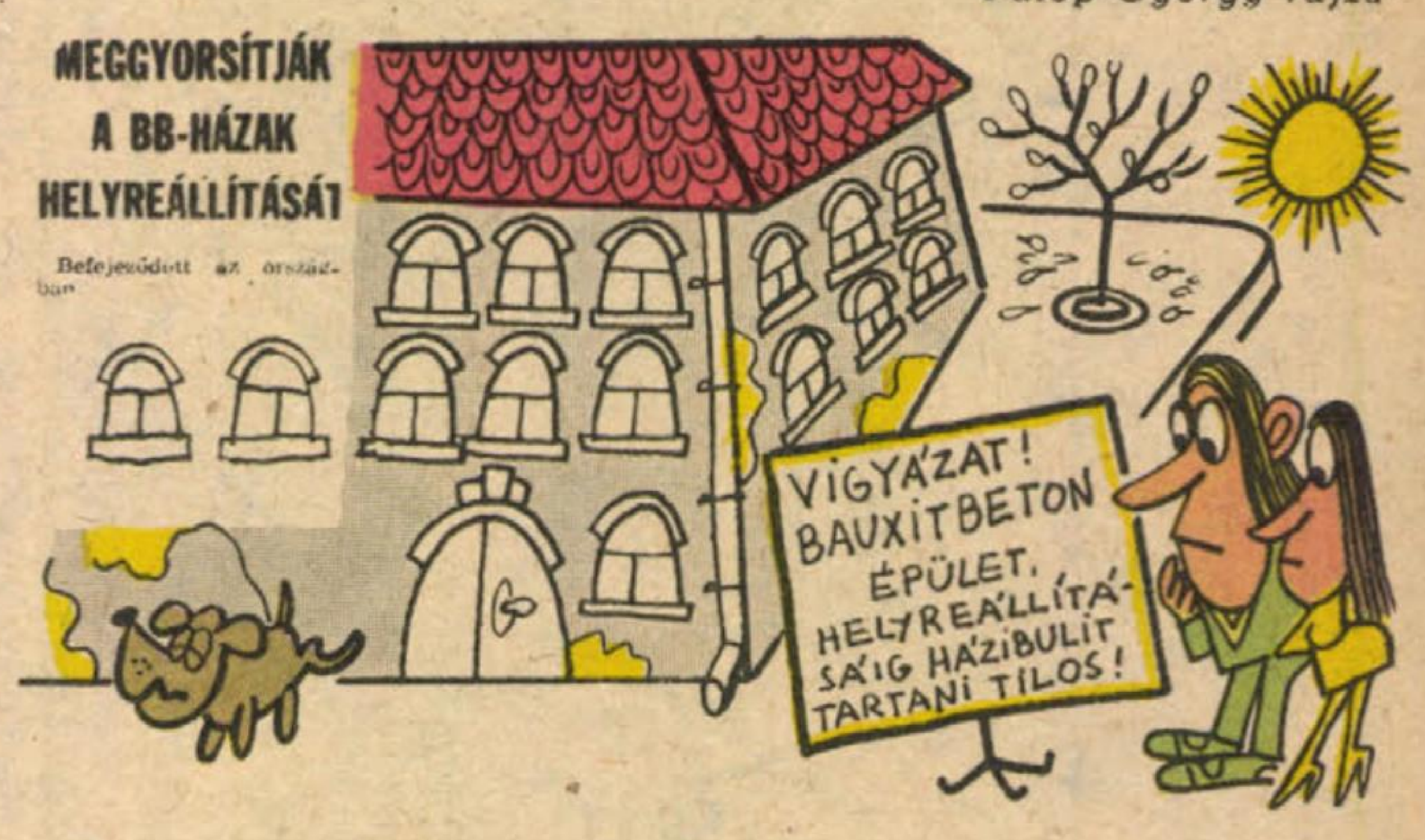
MEGGYORSÍTJÁK A BB-HÁZAK HELYREÁLLÍTÁSÁT
Befejeződött az ország-
VIGYÁZAT! BAUXITBETON ÉPÜLET. HELYREÁLLÍTÁSÁIG HÁZIBULIT TARTANI TILOS!

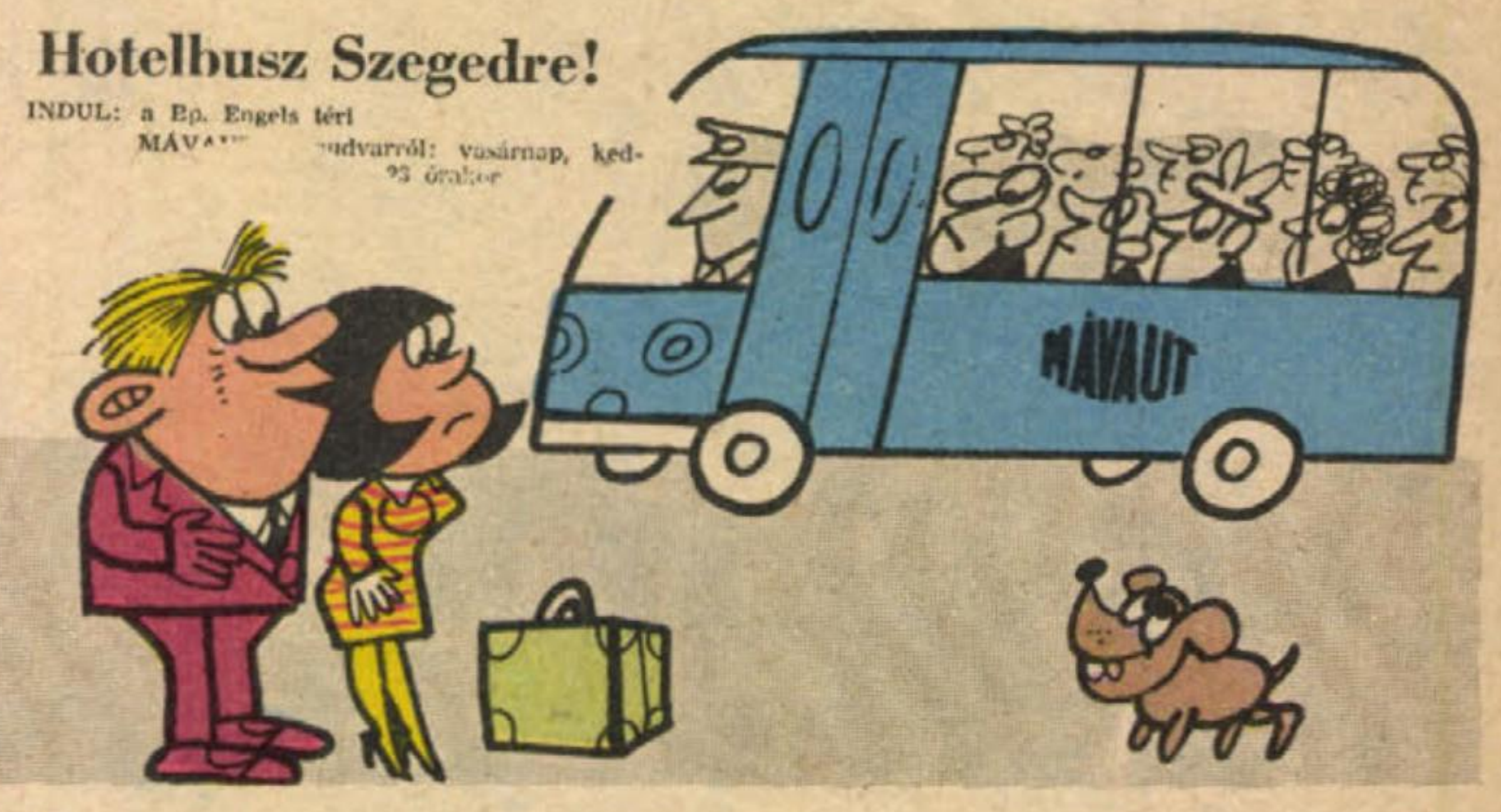
Hotelbusz Szegedre!
INDUL: a Bp. Engels téri
udvarról: vasárnap, ked-
MÁVAUT

– Váltottam két jegyet a hotelbuszra, csak ne kérjenek házasságlevelet...

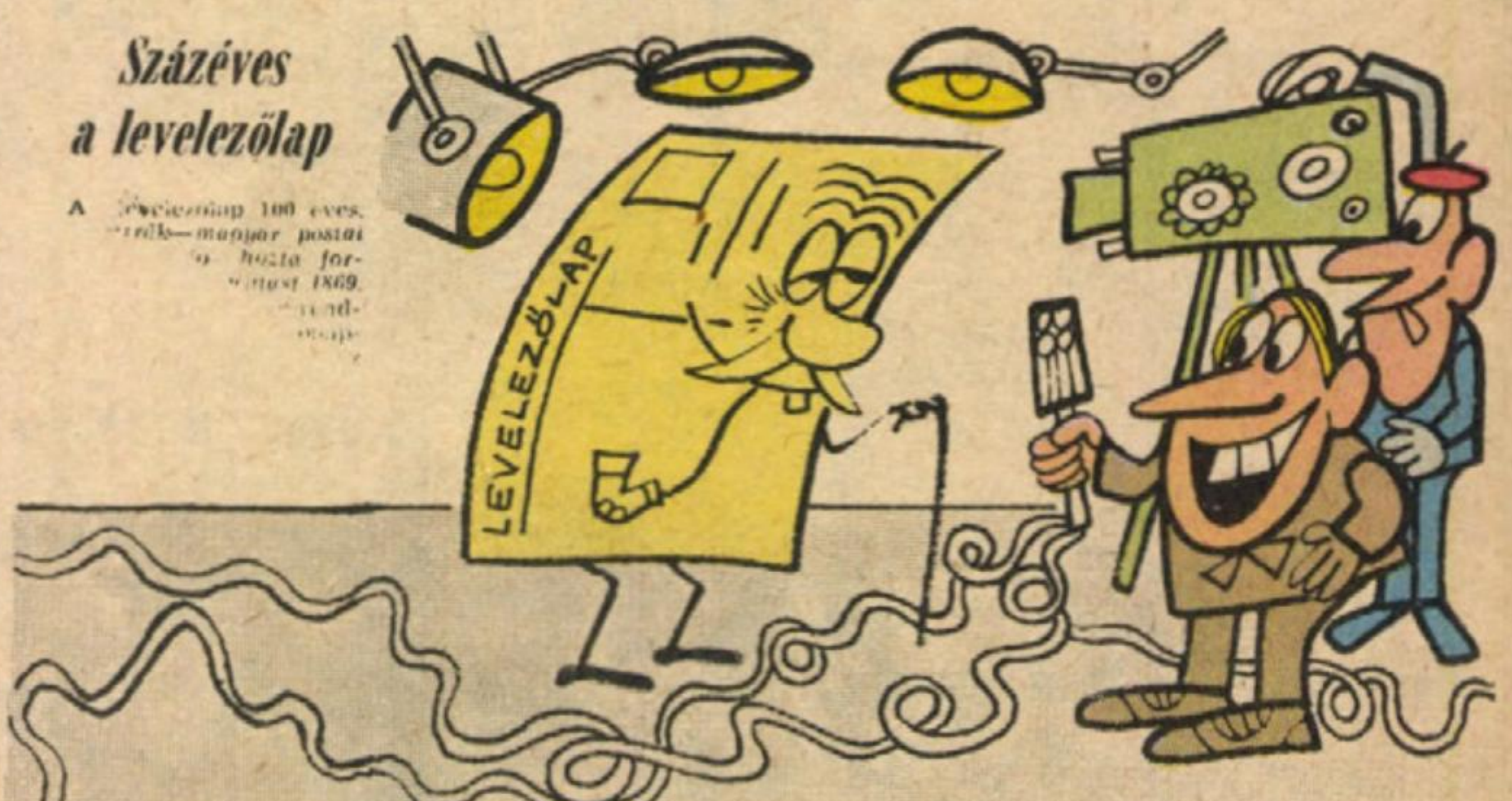
Százéves a levelezőlap
LEVELEZŐLAP

– Hogyan sikerült elérnie ilyen magas életkort?
– Sohase siettem, fiam...

TÖMBÖSÍTÉS

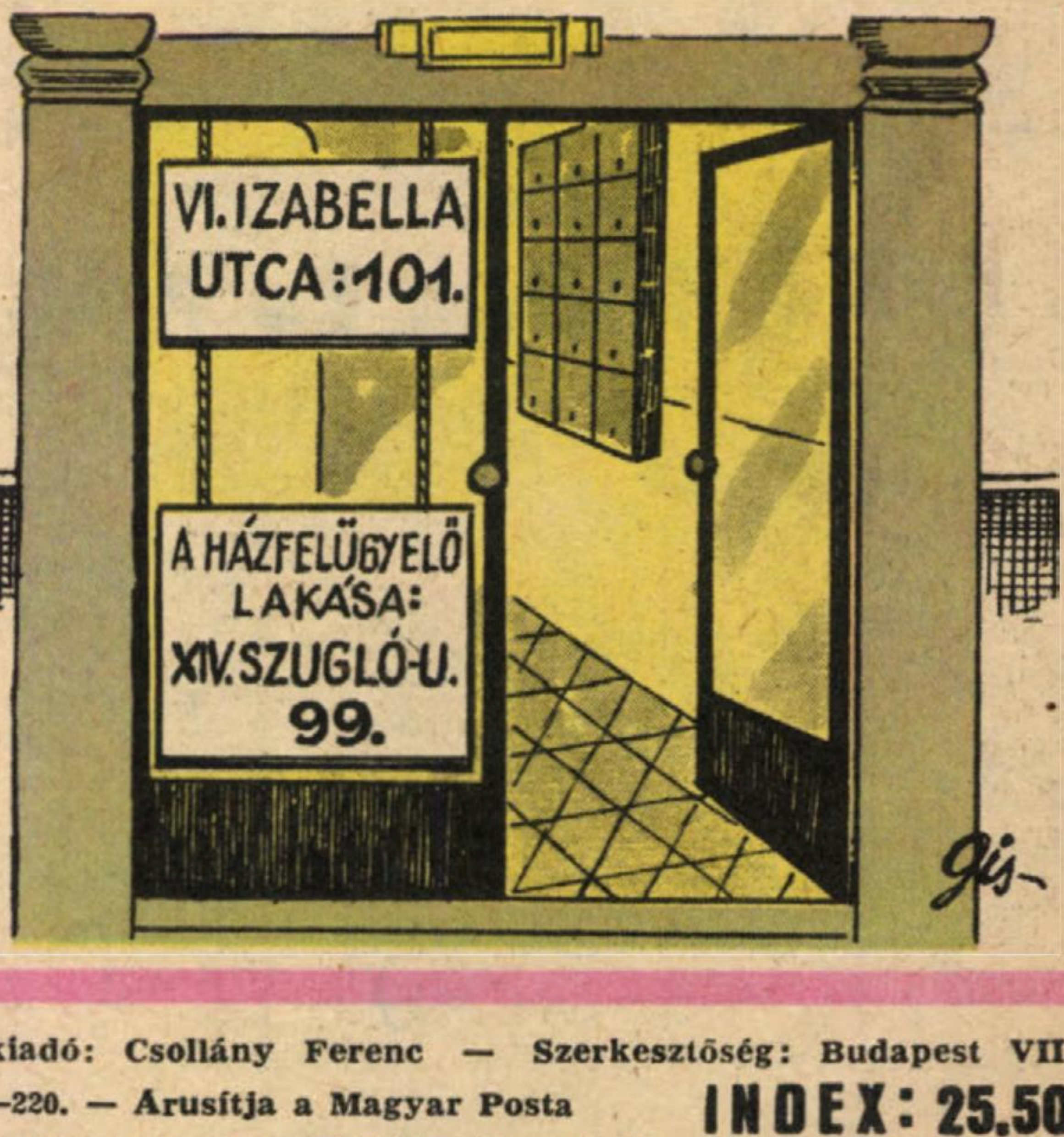
VI. IZABELLA UTCA: 101.
A HÁZFELÜGYELŐ LAKÁSA: XIV. SZUGLÓ-U. 99.
gis

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült ofszet eljárással, Ultraset Junior 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3905/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre